POLIROM

Dan Alexe

În punctul lui rebbe G.

virtual-project.eu

EGO proză

În punctul lui rebbe G.
Dan Alexe
POLIROM
EGO proză

Dan Alexe

În punctul lui rebbe G.

XXII arcane majore

POLIROM
Editura Polirom
- 2016 -

DAN ALEXE este scriitor, cineast, lingvist și călător. A publicat teatru *(Lumea ca spoială și împovărare,* împreună cu Luca Pițu, Opera Magna, 2012), povestiri (*Miros de roșcată amară,* Humanitas, 2014), eseuri culturale (*Dacopatia și alte rătăciri românești,* Humanitas, 2015). Filmele lui documentare au obținut cîteva dintre cele mai importante distincții internaționale. A realizat *Ghazavat* (1992, primul documentar despre Cecenia), *Howling for God* (1997, *Iubiții Domnului*, despre viața în confreriile mistice sufi) și *Cabală la Kabul* (2007, despre Afganistanul de azi văzut prin dușmănia dintre ultimii doi evrei din Kabul). *Howling for God* a primit premiul FIPRESCI la festivalul IDFA din Amsterdam (1998). *Cabală la Kabul* a obținut, printre altele, premiul Nanook al Festivalului de Film Etnografic din Paris (2007) și marele premiu al festivalului Astra din Sibiu (2008). Dincolo de caracterul ludic și baroc al prozelor și filmelor sale documentare, preocuparea majoră a lui Dan Alexe rămâne în permanență limbajul însuși, Logosul, Vorba.

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: Jean-Baptiste-Simeon Chardin (1699-1779),
Castelul de cărți de joc (circa 1735), ulei pe pânză

א Lumea ca spoială și înfometare

Aaah...

Tresar și deschid ochii: bumbac în creier, gura înfundată cu puf lepădat în urmă de minusculii demoni cabalistici care m-au traversat în timpul nopții. Aaah-ha... oroarea cutiei de cafea goală. Scormonesc în coșul de gunoi după filtrul conic, rece, aruncat ieri dimineață. Îl dibui, mi-atârnă fleșcăit și greu în palmă, ca sutienul răposatei bunici Mama Raia, care, după ablațiunea de sân, purta un harnașament masiv, bine chibzuit, cu o singură cupolă gigantică și cataramă încrustată în partea cealaltă, „ca amazoanili”, glumea ea cu accent basarabean, deși, la ce șolduri avea, i-ar fi trebuit să călărească mamuți, iar nu delicați bidivii de stepă neînvățați să care mumii cu cancer. Zațul refiert e odios, are gustul ploii dușmănoase de-afară, la care mă holbez ascultând în transă După-amiaza unui faun *pe un CD zgâriat...*

La fel de căznit și pretențios aș scrie și eu dacă m-aș forța să țin un jurnal.

Întotdeauna i-am detestat pe afectații care pretind că țin spontan un jurnal. Totul e de fapt inventat acolo. Notele nu-s scrise la data pretinsă (de pildă, ieri a fost frumos în Bruxelles, 22° C, și n-a plouat deloc), iar acasă am stocat cafea cât să rezist cu săptămânile la asediul gealaților de la Belgaz, ca să nu mai zic că detest Debussy și toată melasa aia sonoră a simboliștilor băutori de absint – muzică pentru farmaciste cu ochelari, creaturi predispuse, cum se știe, la susurări oculte.

Apoi, dizgrațioasele arătări cu jurnal insistă că-l țin pentru folos strict intim, ba chiar te imploră, când mor sub ochii tăi în zvâcnete nedemne, să-l arzi. E recomandat s-o faci atunci pe loc, ca să te amuzi chicotind când deodată le dispare agonia și sar din fețe să-ți smulgă bricheta din mână.

De câte ori a căutat vreuna să se mute la mine și am prins-o cu jurnal la controlul vamal, am repatriat-o prompt, fără recurs. La mine se vine pentru uitare și luxură hieratică, precum în ritualurile alchimice. Dacă dorești jurnal, du-te înapoi la ăla de la ING, care te adora neimaginativ, dar sincer.

În ajun, mă eclipsasem fără să plătesc de la terasa bâlciului. *Grivèlerie* se numește delictul ăsta în franceză. Chelnerița fusese minunată, avea umor, îmi oferise primul pahar din partea casei și chiar flirtasem cu ea. Apoi, după ce am mâncat pe sistemul *buffet à volonté*, umflându-mă ca o iapă și privind cu un zâmbet absent și superior comediile de bâlci, ba chiar comandând desert și bând o găleată de vin, m-am ridicat vulpește și m-am prelins în mulțimea din intersecție, cât lipsea frumoasa, plecată la bucătărie cu ceva comenzi.

Toate astea din cauza îngerului lui Israel și a unui belciug în nas. Cel mai greu e să lupți cu tine

însuți. Ăsta e sensul cabalistic, alchimic și mistic al încleștării biblice a lui Iacob cu îngerul (de-aia-i și zice lui Iacob, în Cartea Facerii: *Israel* = „Cel care luptă cu *El*”, cu Dumnezeu).

Cu ce înger mă bătusem eu în ajun? Cu cel din mine, al sarcasmului reacționar, când, la aceeași terasă, am schimbat priviri cu o tatuată care desena ceva la masa de alături, aruncându-mi ocheade furtive – frumusețea ei senină pocită de un belciug în nas.

Am tot căutat să pricep de unde-mi venea iritarea, ridicându-mă și plecând în cele din urmă abrupt... ca deodată să-mi dau seama că nu-i suportam belciugul nazal.

Din cartilagiul perforat care desparte nările îi atârna un inel metalic. Flăcău de la țară, nu mă pot despărți de imaginea porcilor și scroafelor cu inel în rât. Toată copilăria am ținut porci în curte, iar bunicul le înfigea în bot câte o brățară masivă, ca să-i împiedice să scormonească sub gardul vecinilor.

Pentru a empatiza cu îmbelciugata nerâmătoare ar fi trebuit să-mi înfrâng reacționarul înger țărănesc valah. Am avut revelația asta și m-am rușinat. Dacă eu sunt așa, mi-am zis, ce să mai spunem atunci de cei care se lasă încălecați de îngeri discreționar malefici și toleranți din capriciu?

Am fugit înapoi ca s-o informez că de fapt și eu sunt aventuros și exuberant, că mă pricep să bag râme și broaște în gură, că pe când eram copil la Rămăieni îmi dezinfectam plăgile cu nămol și pânză de păianjen, dar dispăruse.

Din scrumieră am cules un șervețel mototolit pe care mi-am găsit, desenat de ea, profilul. Atunci m-am trântit la loc și, de necaz, am comandat de mâncat și de băut copios, făcându-mă apoi vinovat de *grivèlerie*.

אאא

M-am trezit cu remușcări. Trebuia să dispar din casă înainte de 8 dimineața, ora la care vin buluc gealații de la Belgaz cu hârtie de la tribunal să-mi taie căldura și lumina neplătite de trei ierni, doar că în țara asta unde contorul se află întotdeauna în interiorul imobilului, iar legislatorul garantează inviolabilitatea domiciliului, neferii de la Belgaz n-au altă opțiune decât să te asedieze când au ghicit că ești tupilat înăuntru. Un permanent război al nervilor; uneori momâile îți bat tare și prelung cu pumnul în ușa de la stradă, căutând să te rușineze în ochii și urechile vecinilor și vocalizând gâlgâit c-au venit să-ți taie curentul, ca s-audă tot cartierul.

Odată mi-au văzut fremătând perdeaua, căci mă chiorâsem afară imprudent, și au așteptat toată ziua în mașina parcată în fața ușii de la stradă, mâncând sandviciuri aduse de acasă și bând bere la cutie de la băcănia turcului din colț, ca să constate cu ciudă neputincioasă că în cazul meu dăduseră de un specialist în gherilă administrativă și război de uzură.

În ziua aceea, cu inima grea de la *grivèleria* din ajun, am ieșit din casă la limită, exact când soseau ei, un pic mai devreme de ora 8. „Uite-i cum fac ore suplimentare”, i-am blestemat în gând, fluturându-le un salut grăbit cu mâna și alunecând după colț, zâmbet larg și burtă goală, căci strategia săracului e întotdeauna păguboasă. Cu cât mănânci mai mult și gratis în ajun, disperat să-nfuleci ca să poți traversa postul forțat ce știi că urmează, cu atât stomacul se dilată și va pretinde să-i dai la fel de mult sau și mai abitir a doua zi.

Mare pedeapsă adusă omului sofisticat și bun în zilele noastre este *bufetul à volonté*! Acolo, pentru un preț fix la sfârșit, dai de movile de minunății înmiresmate, dealuri de *tapas* din jambon afumat, limbi de ciocârlie în aspic (*lark tongues in aspic*) și iazuri de vin în multe culori, care plescăie viclean spre tine: „Ia-ncearcă-mă”...

...și deși ai mâncat imprudent de mult și ieri, descoperi zigurate de fâșii de somon și caltaboși cu trufe și mișelii fără nume care țipă la tine: „Ia-mă! Mă dau ție”.

Iar în timp ce greblezi în farfuria prea plină, trec pe lângă tine chelneri de etnii și culori armonioase, purtând tăvi încrustate caloric, care îți susură suav: „*Monsieur*, un copan de *waka jawaka*”? – „*Sir*, o cupiță de grog *puterea calului*?”.

O, Doamne, de ce te amuză să ne amintești că-n alte vieți ne-ai făcut scroafe? Acum înțeleg de ce în limba noastră veche *stomac* se spunea în glumă *ramazan*, aidoma postului de-o lună al agarenilor. *Mă taie la ramazan* obișnuia să zică un creștin înfometat, iar burduful meu gol din pântec cerea acum să fie umplut la fel de meticulos ca la *brunch*-ul din ajun.

Fiind luni dimineață, bâlciul se arăta mort, închis, comediile stinse. La 8.30 a.m., mi-am strecurat ramazanul în restaurantul de la parterul hotelului de lux din capăt, a cărui rânduială internă mi-era temeinic cunoscută.

Mă mai îndopasem acolo în zori. Dacă ești mototolit și neras, dar somnoros-arogant, chelnerițele te iau drept unul dintre artiștii conceptuali sau creatori de modă care zac în hotel cu săptămânile, în suite ciclopice cu instalații din topaz în baie, fandosiți cu cămăși strâmte și sexualitate incertă, care dimineața la micul dejun comandă o cireașă maraschino și vârfuri de sparanghel. Tu însă te fofilezi acolo și te duci țintă la bufet, umplându-ți arhitectural farfuria cu salamuri și somon și *danish pastry*, iar personalul va considera că ai o dimineață proastă.

M-am prelins spre bufet și mi-am încărcat dezinvolt platoul, meșteșugind un Turn Babel în spirală, precum cel al lui Bruegel, foișorul acela precar în care din fericire ni s-au stricat și împrăștiat limbile, moment din care omul

seducător a căpătat o unealtă suplimentară de fraierire a semenilor săi prin vocabule abil îmbinate.

M-am trântit pe canapea exact acolo unde radarul bine reglat îmi spunea, fără să trebuiască să mă întorc, că-n stânga zace o creatură tăcută și lihnită.

Acolo și ședea delicat arătarea cu inel în nas. Turnul Babel din farfuria ei era mai mic decât al meu și prăvălit într-o rână doar pentru că ea îi pornise demolarea de ceva vreme. Am cercetat-o rapid, solicitând cu împrumut sarea. Avea cearcăne mov, aproape negre, de vicioasă. Îmbrăcată aiurea, cu șalvari ieftini și șlapi. Frumoasă, hămesită, brună, slabă, avea două cute adânci de-o parte și de alta a gurii și o gropiță lucioasă în bărbie, de la uleiul scurs din cârnații cu care-și încercuise arhitectura culinară. I-am atras discret atenția că de belciug îi atârna puțină omletă.

S-a crispat imperceptibil când în fața ei s-a proțăpit matahala de șef de sală, cu papion matinal și servilitate amenințătoare.

— La ce cameră sunteți, domnișoară? a întrebat-o rânjind bănuitor, sigur pe el.

— E cu mine, i-am aruncat dezinvolt, mimând puțină iritare. E cu mine, dar ne-am certat cumplit ieri-noapte și neam pus la mese diferite până ne trece.

M-a examinat ca omul cu experiența blufului și am văzut o fracțiune de secundă cum vrea să-mi ceară și mie numărul camerei, dar mi-a zâmbit larg, a piruetat și a pornit țintă spre ușa pe care scria *Réception*.

M-am întors spre arătarea scofâlcită, ne-am privit în ochi și, într-o clipită, eram amândoi afară pe trotuar, fugind spre bâlciul imobilizat.

Hohotind, pierzând șlapii, mi-a dat mâna și mi-a strigat că e fata patronului comediilor, un clan de *forains, gitans*. Nomazi cu rulote Mercedes. Taică-su e pornit pe ea pentru că refuză să se

mărite cu vărul care ține circul *Le Bateleur* – poate am auzit de ei iar ea evadase dimineață din rulotă luându-și lumea în cap, însă, pentru că i-am arătat atâta abnegație, îmi oferă o tură în Roata Morții.

Nu era nimeni prin bâlci, aleile dintre bărăci se lăbărțau presărate cu hârtii unsuroase și cotoare de bilete. La Roata Morții m-a prins în chingi, s-a dus repede în cabină, unde a bătut un cod pe niște butoane, s-a închinat larg și generos și a venit fuga înapoi, sărind în comedia care decola smucit și scrâșnind. S-a legat lângă mine și mi-a vârât mâna în poală, pe sub centură, trăgându-mi fermoarul, căutându-mi prietenos mădularul și zâmbindu-mi larg.

Comedia a-nceput să se rotească trasând în cer bucle care se intersectau formând un imaginar semn al infinitului, iar când ea și-a aplecat capul în poala mea capsula s-a răsturnat și eu am vomat tot ce acumulasem în acea dimineață, proiectând un jet de supernovă care a împroșcat circular gheretele și ferestrele din jur.

— În trei minute se oprește singură, m-a liniștit, ținându-mi fruntea. Te ador. N-am mai văzut bărbat așa de natural.

La oprire, m-a ajutat să cobor.

— Mergem la tine, mi-a ordonat.

אאא

Ajunși la colțul străzii, am văzut de departe, ușurat, că mașina de la Belgaz nu era acolo.

Pândeau însă viclean la celălalt colț, căci au năpădit să sune și să izbească în ușă imediat după ce noi intraserăm și ne pupam, lepădându-ne cămășile.

— Vino să-ți arăt ceva la beci, i-am suflat panicat, sperând că n-aude sau nu pricepe natura furtunii de pumni din ușa de la stradă.

În pivnița izolată sonor, sub scară, unde păstrez, unul peste altul, piticii de grădină, i-am spus că am acolo, neștiut de nimeni, un punct

cosmic aidoma *Aleph*-ul lui Borges. Un cot al zidului, o combinație între fanta din chirpici și colțul scării, un cotlon în care se-mpletesc liniile de fractură ale Universului. Dacă ea se întinde pe jos, pune capul pe ultima treaptă și uită de sine, va întrezări rabini cabaliști și arcane de Tarot și alchimiști din Avignon și amorezați la cercul polar și legionari români pe frontul din Majadahonda.

— Întinde-te, i-am șoptit, și, dacă închizi ochii și îți astupi urechile, vei vedea tot ce-a fost vreodată și, din nefericire, tot ce va fi.

Trăgându-i șalvarii, mi-am amintit că citisem pe un site al tinerilor ortodocși, la rubrica sfaturilor sexuale pentru bunele creștine, că epilarea integrală este un păcat urât lui Dumnezeu. Aveam dovada că nici dogma nu greșește chiar în toate.

Am întins-o și am desfăcut-o și am sorbit-o, vorbindu-i calm, bând-o, lingând-o și frământând-o, indicându-i tot ce trebuia să vadă și să simtă, în vreme ce deasupra, într-un alt eon, continuau înăbușit valurile de sonerii, bufnituri și ocări de afară.

Orgasmul a făcut-o să urle urieșește, proiectând un muget smuls din foalele pământului. Intensitatea și vibrațiile răgetului ei au făcut liniște în stradă.

M-am ridicat îmbrobonat, holbându-mă la ea cu respect și oroare sacră.

S-a sculat la rândul ei, mi-a șters fruntea cercetându-mă atent, a urcat goală scara beciului, iar deasupra, la parter, a deschis larg ușa din stradă și s-a arătat despuiată celor doi amploiați în uniformă, cu cutia lor de unelte, prezentându-le borta ei întunecată și șiroindă și rânjindu-le ridat, accentuându-și cutele.

Dușmănoșii au luat-o la fugă și le-am auzit imediat mașina demarând.

S-a îmbrăcat tacticos, gânditoare. M-a mângâiat pe frunte în momentul în care a deschis

iar ușa de la stradă, m-a mângâiat ca să mă liniștească și să o las să iasă.

— Mulțumesc, mi-a spus simplu. Acum suntem chit.

Gol, m-am pitit după ușă, să nu fiu văzut de afară, și i-am strigat:

— Hei!... De fapt n-ai nici o legătură cu bâlciul, nu-i așa? Ai inventat toate poveștile cu *gitans, forains* și comedii.

Mi-a zâmbit larg, radioasă, și mi-a făcut adio cu mâna.

— Cum te cheamă? am răcnit, dar traversase deja și dispăruse după gigantica reclamă din colț, cea care anunță reduceri la panourile solare.

Panouri solare în colțul ăsta al lumii, poftim ironie.

אאא

ב Tartina Lol

Sunt stări din acelea difuze pentru care unele limbi oferă termeni de netradus: *dor, saudade, Schadenfreunde, dépaysement*. Ar trebui găsit un cuvânt și pentru starea de nedumerire de luni dimineața, când nu știi dacă te doare capul, însă te uiți preventiv în dulăpior, unde dai doar de anonime buline îngălbenite, cu irizații, iar examinându-le îți surprinzi un suspin.

Am suspinat, implântând fierul în priză. Oare am vreo cămașă curată de călcat ca să mă prezint neted, chiar dacă buhăit, în fața Tartinei Lol?

Când porți călcat, nu trebuie să te mai scuzi pentru fața boțită. Nici nu-i nevoie de fapt să fie spălată, eu știu să calc și cămăși murdare.

Tartina Lol: scriitoare, cântăreață, actriță, papesa bârfelor, spaima Internetului. Pe mine căzuse s-o înregistrez în acea dimineață la studio cu un cântecel de cabaret, pentru nu știu ce casting al ei.

În metrou, m-am sprijinit grațios de bara verticală, rece, de care mi-am lipit tâmpla cu

palpitații. Am examinat mizantropii matinali. Uită-te și la asta cu bascheți fluorescenți. De ce, femeie aproape fără buze, dacă abia ce le ai, le mai și strângi într-o linie albă de dispreț doar pentru că ți-am aruncat o privire generoasă? Parcă te-aud gândind:

„A fi frumoasă ca mine e o mare povară. Sunt frumoasă, dar proastă. Pentru ce, Doamne, m-ai făcut adorabilă, însă cu buze încleștate? Triluri meșteșugite precum Eleanorei de Aquitania trebuia să-mi fi pus pe vârful limbii, ca să pot asasina prin hexametri, iar nu prin răutate sâsâită. Sau pe flocoasele pășuni din Lesbos să-mi fi dat să zburd despuiată, suverană, înălțată peste firea mea proprie. Pe când așa, m-ai învățat, Doamne, doar să strâng buzele într-o linie albă de dispreț mimat sub privirea scrutătoare a unui splendid, dar cam răvășit bărbat matinal”.

Așa și-a zis ciudoasă, ostilă. Pantofii îi erau din cei de sport, aerodinamici, cu talpă din cauciuc etajat și linii fosforescente. De obicei îmi sunt hâzi și respingători, stârnindu-mi oroare, ca atunci când trebuie să împărți patul cu un handicapat. Au dungi de heraldică fotbalistică și nu-mi sugerează decât porno nemțesc de proastă calitate.

Dar a coborât, frumusețe nesigură, bâțâindu-se pe bascheții ei fluorescenți, la stația de dinaintea studioului, unde știu că nu sunt sălașuri umane, ci doar birouri, farmacii și cafenele de zi cu vin prost și scump, mâncare la microunde, neon și chelnerițe fără buze care se visează poetese sau măcar bine îmbrăcate.

La ușa studioului, am examinat butonul soneriei pe care avea să apese degetul (ce-l simțeam tiranic) Tartinei Lol. O studiasem în poze. Scriitoare feministă la modă, actriță de cabaret obsedată de piața liberă, profit, cerere și ofertă. Când trăiești cu una ca asta, fiecare din voi lasă lipite de-a lungul zilei, pe frigider, *post-it*-uri din alea colorate cu cheltuielile curente: cât a

cumpărat fiecare, pâine, vin, eventual și costul unui taxi, dacă tu ai insistat ca ea să vină cât mai repede să te regăsească. Seara, după sex, faceți socotelile.

Dar, dar... ca s-ajungi să te cuplezi cu inumana preoteasă a pieței libere, trebuie să treci de obstacolul soneriei cu fise. Când, la prima întâlnire, te duci să o iei de acasă, descoperi că are contor la sonerie. Dacă suni la ușa ei, îi cheltuiești electricitate. Tu trebuie atunci să plătești – cerere și ofertă, serviciu contra serviciu. Bagi o fisă și suni.

Așa că, în prima seară, în fața ușii ei, trebuie deja să vâri un ban. Pe lângă o fantă de-asta hămesită, Margaret Thatcher sau Ayn Rand erau bacante. Asemenea creaturi există, da. Pupatul lor transformă oamenii în contabili haini.

Chiar atunci a și sunat, când eu cogitam înăuntru cu mâna pe clanță. Am tras ușa și – iat-o în prag: glamoroasă și șleampătă, cu părul strâns într-o tiară papală, iar gura ei, deja înfiorătoare în poze, și mai mare în realitate. Rochița de Betty Boop lăsa să i se vadă genunchii ca niște chifle.

— Deci mor de nervi, nu poți să faci un pas afară, că se iau de tine toți libidinoșii. Vă curg balele după femei, tataie, potoliți-vă.

Mă pregătisem să-i dau un *like* mental, dar iată că a început cu deci: tralala... Deci nu. Nu suport frazele ce încep cu *deci*, mai ales declamate pe ton pontifical.

— Băi, frate, mi-a strigat, intrând și aruncându-și sacul, de unde ieșiți, obsedaților?

Învârtind o privire scurtă împrejur, s-a tolănit pe canapea.

— Stai să răspund pe Facebook la o pizdă proastă care s-a luat de mine.

S-a pus să bată rapid cu degetele mari în telefonul decorat cu *yin* și *yang*, lingându-și buzele și silabisind grav:

— „Băi co-to-roan-țo, tu n-ai citit nici o pagină de mine și-ți dai cu părerea de stil și scris? Când ești în călduri... ăăă... când vrei la montă stai dracu' în casă și folosește coada măturii, dar cu moderație, disperato, că n-o să mai ai pe ce zbura după aia".

A apăsat mulțumită un buton.

— Așa. I-am dat-o. Labagiță moartă. Muieri cu labă necreativă.

M-a examinat.

— Am venit îmbrăcată, că-n orașul ăsta de libidinoși nu se poate altfel, chiar dacă ești la volan, dar uite că și tu ești singur. Mă rog, invitația era frumoasă.

— Ce invitație? am bâiguit.

— *Le déjeuner sur l'herbe*. N-ai zis așa? Doar c-am venit îmbrăcată.

Ahhh... Brusc mi-am amintit de pictura aia franțuzească, *Dejunul pe iarbă*, cu o femeie bondoacă și goală și doi bărbați îmbrăcați care mănâncă și sporovăiesc cu ea într-o poiană. În ajun, îi trimisesem un mesaj care spunea cam așa: „Tartina Lol, te aștept mâine și poate o să mergem la iarbă"...

— Ah, nu, i-am spus confuz și grăbit. Voiam să zic că la prânz, după ce te înregistrez și înainte să montăm sunetul, o să mergem să mâncăm aici, aproape, la o terasă cu verdeață.

— Bun, hai să-ți dau un autograf și să-ncepem.

— Pe ce să-mi dai autograf?

— Pe *Maștera Manole*. N-o ai aici?

Drace, mi-am amintit că așa se numea cartea ei.

— Ai citit-o, nu? m-a întrebat tăios, bănuitoare.

Nu m-am priceput să mint.

— Nu prea am avut timp, i-am spus zâmbind larg.

— *Maștera Manole* a ieșit acum doi ani, mi-a sâsâit șerpește. Am să te pedepsesc, moșulică. Ce fel de slipi porți?

Aaah, cuvântul de ură al zilei: *slipi*... La plural articulat: *slipii*, da. Aș vrea să mi se oblitereze asta din creier. Mi se încrâncenează pielea ca la câinii turbați când aud odioasa vocabulă *slipi*, așa răzbunător sunt uneori pe călăii limbii. Dar cu Tartina n-am zis nimic.

A îndreptat telefonul spre mine:

— Arată slipii, a ordonat. Dup-aia ne-apucăm de treabă.

Am oftat, am desfăcut doi nasturi și am coborât pantalonul câțiva centimetri. A chicotit rea și mi-a făcut o poză.

— Slipi de bunicuț. Ia să vedem ce-ai compus.

— N-am compus nimic, i-am spus. Facem doar o probă pentru castingul tău. Ai să cânți un standard de cabaret.

— Cum n-ai compus nimic? a pronunțat cu buze rele. Ce facem noi aici, karaoke?

— Ascultă, nu știu ce aranjamente ai tu cu patronul, dar pentru un casting eu îți dau să cânți un standard. Fiind ceva pentru cabaret, cred că ți-ar prinde bine unul cu Liza Minnelli. Uite versurile aici, hai s-o ascultăm.

Cum tăcea îmbufnată, i-am pus piesa.

— O știu, mi-a aruncat acru. Dă-ncoace.

A luat foile și s-a prelins în cabină. Separat de ea prin ecranul gros, mi-am pus căștile și am deschis microfoanele.

Și-a pus și ea căștile, fixându-mă în ochi din acvariu.

Am apăsat butonul:

— Probă, am pronunțat.

— Te fut. Nu te mai holba la mine, că nu-ți iese, băiețică.

— Băiețică? Parcă-mi spuneai *tataie*.

— Când v-apucă bâțâiala din șolduri sunteți toți băieței, chiar dacă buni de reanimare. Chiar așa, câți ani ai, moșule? Păi tu te dai la mine, boșorogule?

Cum mă uitam la ea cu gura căscată, a urmat rapid, enervată *crescendo*:

— Ce te uiți pofticios? Ești culmea. Măi muribundule, tu te iei de mine? Băi sulă, tu nu confunda autoarea cu naratoarea și cu personajul. Credeți toți că dacă scriu povești erotice mă trag așa ca la tomberon, doar pentru că m-ai invitat tu la tăvăleală-n iarbă. De ce? Fiindcă scriu texte erotice?

A făcut o pauză.

— Plus că nici nu le-ai citit.

Şi-a aranjat hârtiile pe stativ. Am pornit muzica, iar ea, după ce-a dat de câteva ori din cap, fund și picior, a început să lălăie pisicit.

Cânta împingând și tremurând din coapse, languros, în engleză rău accentuată, mângâindu-se pe piept, făcând rotocoale cu limba.

Când și-a ridicat ochii din hârtii, fixându-mă prin sticlă, își ținea vârful limbii proptit în cerul gurii și bărbia întinsă în față, cu buzele lăbărțate și multă umezeală gâlgâitoare înăuntru.

Am închis butoanele, cu gâtul sec și presimțirea unui dezastru.

— Hai să mâncăm, am reușit să pronunț. Mergem la iarbă, unde ți-am promis, și ne întoarcem la montaj după aia.

בבב

La terasă, rumegând gânduri negre și așteptând-o să se-ntoarcă de la toaletă, am examinat cuplurile de la mese, iar descurajarea mi s-a adâncit.

Nu pricep cum poate o femeie aparent normal constituită să ia masa cu un individ care mănâncă și îi vorbește fără să-și scoată urechelnița aia de

receptor telefonic ce aduce cu un trabuc permanent vârât în tuba auditivă. O palmă bine administrată i-ar înfige-o definitiv în trompa lui Eustachio.

Am înlemnit când meniul mi l-a întins frumoasa din metrou, care purta acum un șorț de chelneriță căzut până aproape de basche ții fosforescenți.

M-am uitat la ea, încercând să mă smulg din coșmar. Da, măi splendoareo, am trăit eoni împreună în altă existență sau în lumi paralele, n-am fost demn de tine, dar mi-ai șters gura la beție. Doamne, câte vieți comprimate pot trăi într-o singură zi! Asta-i femeia pentru care aș abandona totul pe loc, cu care-aș fugi în Patagonia, la o fermă de-aia neproductivă, cu castraveți bio în spirală și roșii meschine, de nemâncat.

Chiar atunci a reapărut Tartina Lol. Am simțit-o până să mă-ntorc, pentru că-și dăduse cu parfum la toaletă și valul m-a izbit din spate – o duhoare de sudoare dulceagă și beți șoare de mirodenii, ca alea pe care le aprind scorpiile fără imaginație când te-au tras în vizuina lor fermentată.

S-a trântit pe scaun în fața mea și a aruncat o privire circulară.

— Unde m-ai adus, la clubul libidinoșilor?

A înhățat meniul, dar privea fix peste el la omul cu urechelnița în tuba auditivă.

— Deci, băi, nu-mi vine să cred, se binoclează unul la mine, uite ăla cu pizda aia proastă la masă. Mor! Du-te și întreabă-l ce vrea.

Cum tăceam și mă concentram în meniu, mi-a tras un pantof în gleznă.

— Du-te și fute-i un cap în gură, ăla care se chiorăște la mine. Dacă vrea un autograf, adu-l încoace.

Chelnerița fluorescentă rămăsese lângă noi cu ochii mari.

Tartina Lol a examinat-o și a întrebat-o:

— Ce stai cu gura deschisă, vrei ceva în ea?

Frumoasa a întors spatele și a pornit spre bucătărie.

— Pizdă proastă, a mormăit Tartina întorcându-se la meniu.

L-a răsfoit încruntată. Cu burta strânsă și piele de găină, am întrebat-o:

— Ce iei? Ai găsit ceva?

— Ce pula mea să găsesc? N-au nimic ca lumea.

— Dar ție ce-ți place să mănânci?

— Ei... îmi place... îmi place și mie. Mâncare bună, ca lumea. Ciorbiță... Sau sushi. Voiam sushi. Ştii faza cu moldoveanca la sushi?

Mi-a aruncat o privire, așteptând serioasă. Am scuturat din cap că nu știu.

— *Şini sushi*? Nu știi? Așa întreabă moldoveanca când aude de sushi. Adică: *cine suge*... Nu te-ai prins?

Am mimat un râs care, din câte am văzut de departe în ochii diafanei chelnerițe ce nu se mai apropia de noi, trebuie să fi semănat cu o grimasă de durere.

— N-au nimic ca lumea, a conchis Tartina, aruncând meniul pe masă. Mersi, nu mai venisem de mult la Casa Armatei. Hai să montăm.

Ne-am ridicat fără să comandăm ceva și am ieșit de la terasă, eu simțindu-mi spinarea perforată de întreg sarcasmul universului.

בבב

În studio, am reaprins totul și m-am așezat la computer, trăgându-i și ei un scaun lângă mine. Nu s-a așezat, a rămas în picioare în spatele meu. Valurile grafice ale sunetului s-au întins șerpuit pe ecran. Am apăsat *play*.

Din difuzor suna și mai miorlăit și fals. Tartina s-a aplecat spre urechea mea:

— Mmm... a gângurit. Cum vine vocea aici, ce sexy, mamă!

Şi-a lipit globurile de spinarea mea, iar eu i le-am simțit moi, odorante și mi s-au încrâncenat porii.

— Ai cămașa necălcată, a murmurat apreciativ.

Mi-a strecurat mâna sub cămașă, în vreme ce vocea ei lălăia spre noi din computere.

— Aici trebuie un filtru, mi-a șoptit. Bagă un filtru... Hm? Bagi filtru?

Pe piept, sub cămașă, degetele ei mi-au atins sfârcurile, moment în care am sărit în picioare și am împins-o.

— Măi, Tartina, dă-o-ncolo, am bâiguit.

S-a tras înapoi ca arsă.

— Băi boșorogule, tu ești normal?

Ne priveam încordați, strângând pumnii, amândoi gâfâind.

— Dar la mine te-ai gândit? a răcnit ea. Ha? Numa așa, că ți se scoală ție, da? Asta pentru tine e OK, da? Ţi se scoală, hai să ne futem, dar la mine te-ai gândit, animalule?

Şi-a înhățat sacul, tremurând.

— Morții mă-tii de hodorog, să vezi tu ce-ți fac.

בבב

La metrou, unde am ajuns ca beat, căutam să intru în vagon când am văzut că frumoasa chelneriță era înăuntru, sprijinită de bară, fixându-mă cu dispreț distant și oarecum trist. Am renunțat și m-am trântit pe-o bancă pe peron, așteptând trenul următor.

Cât așteptam, am scos telefonul și m-am uitat pe Facebook, cu presimțirea catastrofei.

Eram etalat acolo, pe pagina mea de FB, în poză cu tag pe figură, pantalonii un pic în vine și slipul la vedere, figura tâmpă, iar textul spunea:

„Scârboșenia pământului”...

...după care, în fraze puține, Tartina Lol informa întreaga planetă cum a venit ea la studio încrezătoare, cum eu îi trimisesem în ajun un mesaj obscen în care o invitam la tăvăleală în iarbă, pe care ea nu-l înțelesese, crezând naiv că-i o aluzie la o pictură franceză, iar eu la studio am încercat să-i arăt mătărânga, ca un moș libidinos ce sunt.

Postarea avea deja vreo mie de *like*-uri și era inutil s-o mai șterg. Între metrou și casă, m-am tot izbit în oameni, urmărind în telefon cum creștea numărul *like*-urilor compătimitoare secundă de secundă și cum pe pagina ei se acumulau comentariile indignate și sarcastice.

Acasă, cum am intrat, am trăit un moment de calm nefiresc, bâjbâind în beznă și simțind că e neobișnuit de cald. Am aprins: așezat vertical pe masă, fierul de călcat rămas de dimineață în priză fumega și trosnea rar și sec din încheieturi.

Universul e bine rânduit uneori.

בבב

ג în punctul lui rebbe G.

— Di și, da' di și vitili aiestea cu partidili lor bagiocoresc poporul? mi-a țipat șoferul de taxi care m-a bâltâcâit în seara aceea de la aeroport până la hotelul Blue Monk din Chișinău.

Eram în Moldova pentru prima oară, aterizat acolo ca să vizitez în sfârșit cimitirul din Orhei al familiei și pregătit să plâng, cu tristețe măsurată, pe cernoziomul hrănit din părinții Mamei Raia.

E mare ispravă să ajungi într-o singură zi din Vama Veche la Chișinău. Microbuzul de Otopeni pleacă la ora unu (01.00 p.m.) din Mangalia, condus de caravanagii care cer insistent bacșiș și care, deși ți-ai plătit biletul *online*, sunt în stare să te sechestreze până-n momentul în care le arăți mârâind tatuajele. Traumatismul însă rămâne.

Pe drum, o muiere beată de pe partea cealaltă a culoarului din microbuz te întreabă:

— Domnule Alexe, îmi dați voie să vă pup sfârcurile?

— De ce, femeie nebună? răspunzi cu severitatea unui corifeu de cult inițiatic smuls din

meditație.

— Ați scris undeva, într-o chestie cu Tartina Lol, că punctul dumneavoastră erogen e dublu, sunt sfârcurile, pentru c-ați fost prostituată în alte vieți și că o femeie care pricepe asta și vine cu dumneavoastră *gets the best of two worlds.*

— Am inventat, o mint grav, frecându-mi pieptul.

În avionul de Chișinău mă leg de scaun vârându-mi mâinile sub centură, închingat ca pe-o comedie de bâlci. În stânga și-n dreapta mea șed două bacante cu frumusețe nepăsătoare, perciuni și foarte mulți mușchi fini, care vorbesc peste capul meu într-un amestec de ebraică și arabă.

— Ce faceți voi, fetelor?

— Suntem de confesiune druz, din Israel, și studiem medicina la Chișinău, spun ele cu delicios accent moldovenesc.

Iar cea mai voluptuoasă, care-și pregătește în mod vizibil o carieră fulgerătoare în Mossad, mă întreabă curioasă:

— Di ci v-ați legat mânili?

— Ca să nu-mi ating pieptul, o informez prompt. Tocmai am lăsat în urmă, într-un microbuz celest, o creatură pe care, dacă vom trăi împreună pe-o insulă pustie, iar ea va muri, am s-o consum, ca să o păstrez în mine și s-o las apoi să-mi iasă lent prin pori. Vreau să moară înaintea mea, ca să o pot mânca.

Au tăcut grave, dând din cap, imaginându-și tehnici de supraviețuire.

Pe culoar vine dinspre toaleta avionului o agresivă cvadragenară, una din cele care mitraliază din ochi cu silă ostentativă pe oricine le privește.

Pe scara lichidării imediate a libidoului prietenos, e cocoțat sus de tot genul ăsta de vaporoasă. Înstărită și singură, deghizată în fetiță sau escortă, dar cu răutate atât de abil boită pe față, încât ai nevoie de terapie *new age* ca să-ți revii după ce-o privești. Ar fi ea atrăgătoare pentru un

om neexigent, dacă nu și-ar camufla nesiguranța sub un permanent dispreț rumegător de *chewing gum*.

Dacă alunecă spre tine pe trotuar, ondulând șolduri troiene și bijuterii barbare, mestecând plictis, vei sări în lături, holbându-te la anoste vitrine, cu spatele spre ea, știind că huzurul sec al singurătății ei se hrănește doar din ostilitate afișată.

Cade greu pe scaunul din fața mea, făcând să-mi țâșnească vin din paharul de pe măsuță. Ţip demonstrativ și mă ridic, dar mă așez tăcut la loc când văd că șade alături de un rabin care o ține de mână.

Nu știu de ce n-am zis nimic... Era ciudat spectacolul: un rabin cu codițe și pălărie de *cowboy*, care în avion își ține de mână nevasta demnă ca o împărătească, însă îmbrăcată ca pe un afiș de cazino. Ruth aveam să aflu că o chema, nume tulburător prin toate asonanțele și semantismul său augural.

Ruth. O rabiniță... Cum e oare să seduci și să te culci cu o rabiniță?

גבג

— Di și, da' di și ni-ncalică numa' mafii aișea? mi-a țipat indignat șoferul. O sî fașim o rivoluție, ca s-avem prezident ales din popor.

La hotelul *Blue Monk*, splendoarea searbădă cu pometi înalți de la recepție nu știe nici de Mossad, nici de Vama Veche.

— Domnișoară, o întreb, dac-ați eșua cu iubitul pi-un ostrov pustiu, iar iel s-ar duși, nu l-ați consuma?

— Aveți frijideru' plin în cameră, domnu' Alexe. Am fost informați di venirea dumneavoastrî.

Făcându-mi vânt cu cheia magnetică, așteptam la liftul tupilat între scară și niște aparate radio *vintage*, din cele cu lămpi, care trebuie mai

întâi să se încălzească treptat, vocea crainicului apropiindu-se, unduind de departe, prin ecranul (prins într-o carcasă din nuc lustruit) ce purta încă, scrise de mână, frecvențele de unde scurte ale fiecărui mare oraș din lume, când s-a oprit lângă mine, gâfâind, rabinul din avion (un rebbe hasid, de fapt), cu barbă, codițe, sombrero negru și obraji la fel de lăcuiți precum cei ai radioului mort expus alături.

Cum tăcea, pufnind cochet fără să mă privească, deși aștepta același ascensor, i-am aruncat acru, tot fără să-l privesc:

— În vremea mea se obișnuia să se spună „bună seara" între necunoscuți când urcă împreună într-un coșciug vertical.

A pivotat spre mine și mi-a aruncat repezit, pe moldovenește, cu accent american:

— Scuzați-mî... S-olecuțî grăbit. Rebbe Ghelerter 'mi zîși.

L-am lăsat să urce în lift și m-am întors la barul din hol, unde un băiet făcea ceva.

Din difuzor piuia discret *A Night in Tunisia*.

— Dizzy Gillespie, l-am informat pe fecior, care mi-a întors o privire albă.

Sorbeam vinul, holbându-mă în gol, când s-a apropiat iar băietul de la bar și mi-a șoptit cu glas de taină:

— Dacă v-o plăcut muzica 'șeea, v-o mai pun o datî.

Şi, cum dădeam din cap absent, mi-a surâs larg:

— *Pussy Ghelerter*. Acuma știu șini cântî.

Mi-au trebuit câteva clipe până să realizez că din „Dizzy Gillespie" băietul făcuse „Pussy Ghelerter". Destinul a dorit s-aud de două ori „Ghelerter" în aceeași seară.

גבג

Ce frumos e în Chișinău când în barul din hol se-așază la masa de lângă tine două grații urbane care-și comandă câte o sută de coniac (*po sto*), iar după ce isprăvesc discuția despre cea mai neagră știre a verii se întreabă cu zâmbet larg dacă mai merji 50 (*po pidisiat*'), întrebarea fiind, desigur, pur retorică.

Cea mai neagră știre a verii este că pantalonii rupturoși, cu găurile prin care se ițesc delicioșii genunchi bronzați, au fost goniți din modă și *fashion*. De-acum numai țoapele afectate și Keith Richards (care nu e din lumea noastră) mai umblă cu flenduri.

Lovitura grea nu este însă pentru casele de modă care vindeau *jeans* obscen de scumpi ce imitau ieftinul, ci pentru tine, cu pantalonul ăla vechi și rupt, părând a avea o fantă Kenzo sub bucă.

Acum rămâi doar cu fanta sub bucă.

Privind spre canapeaua de alături, văd că rabinița seamănă cu bunica mea, Mama Raia. Accentul celor din jur, gesturile și vorbele molcuțe, totul mă purta spre amintirea Mamei Raia.

N-am să mă pun să bodogănesc mecanic „Dumnezeu s-o ierte". Mama Raia însăși văzuse prea multe orori în fuga ei din Orhei spre România după război, cu bărbatul deportat în Siberia și mama, fetița ei, desculță în trenul de refugiați, ca să mai creadă în difuze arătări celeste. Singurul Dumnezeu auzit de mine din gura ei în copilărie a fost repetatul „Dumnezeii mă-tii" aruncat porcilor, când îi îndopa cu tărâțe și coji de pepeni sau când le înfigea câte un inel în nas.

A murit demnă, basarabenește, întrebând de „copchii" (din care, deși ajuns la 50 de ani, făceam și eu parte).

Copchil, în România, mă trimitea vara să păzesc pepenii (la „Bostană" sau „Bostănărie", căci cultiva harbuji pe malul Ialomiței, neștiind eu

atunci că-n poezia mistică sufi persană, *Bostan*, de unde ne și vine vorba, prin turcă, desemnează pur și simplu „Grădina Paradisului”).

Bărbatul ei de-al doilea, tot basarabean, pe care îl teroriza, Tata Vania, m-a învățat nenumărate și prețioase lucruri despre cum se păzește bostănăria (chiar și cea metafizică). Dacă e situată pe malul apei, trebuie să fii atent la țiganii și vagabonzii nonșalanți care se plimbă cu aer absent prin fața colibei și care, cât tu privești romantic în altă parte, rup și aruncă în apă pepeni pe care alți buzați de-ai lor îi pescuiesc mai jos pe râu... Căci harbuzul, oricât de greu, nu se scufundă, e ca un Moby Dick dungat alunecând pe firul apei, tărtăcuță doldora de licori paradiziace, precum acel spermanțet din capul balenei despre care scria Melville că-l poate îmbălsăma și pe Dumnezeu.

La fel, m-au mai învățat Mama Raia și Tata Vania, când păzești noaptea bostănăria de jivine, trebuie să fii foarte atent la căprioare. Cei mai stricăcioși nu sunt iepurii de câmp, căci un urecheat, palpitând și cu măduva iritată de frică, va devora grăbit un harbuz întreg și va țopăi sătul în noapte, pe când o căprioară îți ruinează jumătate din recoltă, fredonând tâmpenii nocturne și smulgând cu buze diafane câte-o mușcătură din fiecare pepene întâlnit, cât cuprinde câmpul. Ba mai și calcă pe ei după ce îi spârcuie.

Căprioara nu trebuie însă ucisă, ci pocnită cu un ciomag solid pe șira spinării, când te apropii de ea tiptil din spate. Dacă răcnești „Hristoșii mă-tii”, izbind-o icnind peste vertebre, poți s-o faci să înțeleagă că în serile următoare, până la recoltă și căratul pepenilor la piață, ar face mai bine să lunece hoțește doar spre bostana vecină, cea ținută de „pocăiți”, sectanți cu al căror flăcău organizam competiții de terminologie biblică și genealogii de profeți din Vechiul Testament, înfruntări retorice în care câștigam invariabil, căci vlăjganul, deși cu credință învăluitoare, nu se pricepea să stocheze

nume și informații în cotloanele creierului. Odată i-am înlocuit în căruța pregătită pentru piață pepenii întregi cu unii de-ai mei rontăiți de căprioare.

Mai știu și de o ceartă, în copilăria mea, între Mama Raia și fiica ei, mama mea, când mama i-a aruncat:

— Și te-ai măritat în România cu altul fără să știi măcar dacă bărbat-tu e mort sau viu...

...căci despre bunicul meu adevărat, militar în armata română dus de sovietici în Siberia, nu s-a mai auzit niciodată nimic, așa că Mama Raia a putut, într-adevăr, fi, tehnic, luându-l de bărbat în România pe bunul basarabean Tata Vania, o poliandră, o femeie măritată juridic de două ori. Ceea ce, oricât de blazat mă căzneam să fiu, a ridicat-o în ochii mei la rang mitologic. Motiv pentru care venisem acum în Moldova, doritor să vizitez cimitirul nostru din Orhei și să plâng demn.

În România apoi, femeile familiei au fost deportate intern de mai multe ori. De-a lungul anilor 1950, de câte ori își întemeiau o gospodărie undeva, basarabenii erau luați de acolo și duși cu forța în altă parte, în Banat, în Vrancea, pe urmă în câmpia Bărăganului, aruncați în cele din urmă cu toții în satul Rămăieni, în cel mai dezolant loc din România, unde aveam să mă nasc.

Mama Raia avea un fel de-a vorbi care-i forța până și pe bărbații din familie să tacă și s-o asculte cu respect. Folosea cuvinte ciudate, aduse de ea de la Orhei: spunea *primu raz*, de pildă, când voia să zică „prima oară”... Vecina (tot basarabeancă) era „târfa așeea”, iar când ne dădea să mâncăm ne îndemna sever: „Luați și crăpați”.

Dacă vedea o femeie boită cu ruj, pufnea:

Dinainti buzili rujati –
Dinapoi călcâili crăpati.

Ura comuniștii, așa că nu m-am mirat când am aflat că votează cu extremiștii din România Mare. Mai toți basarabenii votau la fel, explicând împrejur că e singurul partid care apără ideea de-a fi român.

Înainte ca ea să moară, am îndrăznit, om ajuns la jumătatea vieții, s-o întreb *primu raz* pe Mama Raia despre neamul nostru, despre părinții ei îngropați la Orhei. După ce a scos o lungă tiradă de cum se pierde sămânța românească și cum politicienii la putere în București sunt toți comuniști, Mama Raia mi-a spus că tatăl ei era un grec din Cernăuți, iar mama ei – poloneză. Se mai încruntau acolo, cu demnitate granulată alb-negru, scurși din partea unei strămoașe din Odessa, și ceva evrei hasizi care vorbeau tătărește între ei, înjurau creativ și practicau magii cu cărți de joc.

Căscând gura, nu m-am putut abține și am întrebat mașinal: „Mama Raia... dar ce vorbeați între voi acasă?”.

M-a privit de parcă scosesem o stupizenie fără nume și mi-a zis: „Păi... rusăște”.

...și a continuat să voteze România Mare.

גגג

Ruth, soția lui rebbe G., îmi amintea de Mama Raia. Poate vine și ea de la Orhei, de la hasidimii nepractici, asudați și mândri de acolo, îmi zic, examinând-o. Ruth este astăzi tristă și vlăguită și o arată nepăsător. Trecută bine de 40 de ani, umeri lați, piept încă ferm.

Tăcuți pe canapeaua ascunsă de uriașe ghivece cu plante, ea și rebbe G. mănâncă ceva ce pare a fi o conservă adusă din Brooklyn. De-aia și au așa multe bagaje, au cărat conserve cât pentru Drumul Mătăsii. Şi nu se duc să mănânce în restaurant, de parcă locul acela ar avea ceva radioactiv.

Nu pricep însă decât după ceva vreme că Ruth îmi aruncă ocheade. De ce, femeie, dacă ești

cu soțul legiuit la crâșmă în Chișinău și mănânci cu el din conservă, te uiți din când în când apăsat la mine?

Şi eu îți arunc priviri viclean-ironice, da, prefăcându-mă că citesc, numai că eu sunt singur și slobod. Mă duc la Orhei. Să vizitez cimitirul familiei. La asta creierul tău fără multe șănțulețe nu s-a gândit.

Uite-o cum își lasă mâna flască între mănușile de sudor ale ăluia. Ce-mi transmite neîndemânatica: "Îi las mâna lui, fiindcă-s cu el acum, dar i-o las cam moartă, pentru că te uiți tu și vreau să vezi asta, să remarci că-i vorba numa' de olecuță de abandon silit".

Suptul obrajilor, când te privește cineva pofticios, e o reacție facială incontrolabilă. Ruth își scobește obrajii din interior, ținându-și colțul ochiului alert și părând că preacurvește deja în minte. Eu rămân însă prudent. Exploratorul sârguincios știe că cele mai multe femei se vor mulțumi cu asta, cu aprecierea publică dosită. Cu atât mai mare va fi valoarea adăugată a unui obraz care brusc se suge din interior doar pentru că te uiți tu la el.

O privesc și eu și deodată intrăm într-un joc în care ne aruncăm priviri alternative, din cele de-o fracțiune de secundă, de câte ori trece barmanul isteric printre mesele noastre, și știm că felul în care despică el spațiul dintre interstițiile noastre ne permite o întoarcere a capului cu mirare simulată.

Ruth mănâncă cu rebbe G., cu soțul ei legiuit, dar nu știe să se vândă. Gesturi de fetiță. Părul îl are tăiat cu breton și meșe aparent neîngrijite, iar maxilarul lat. Mănâncă elegant, are mâini cu unghii tăiate scurt, arată că se plasează dincolo de efortul seducției. E cu el, dar pare singură pe lume. A uitat cum se face în situațiile astea de flirt în public, în care selecția se efectuează pe loc, definitiv, fără recurs, până la inevitabila decepție a

abordării directe. Sau poate nu-i pasă de ritual, cum nu i-ar fi păsat nici Mamei Raia.

În schimb, eu descopăr că în inventarul cotidian al karmei dușmănoase se situează sus de tot somptuosul sandvici cu salam „fermier bio”, cum e cel pe care mi l-am comandat, iar când încep să savurez tacticos minunăția, prefăcându-mă că o ignor pe Ruth, descopăr că la fiecare mușcătură trebuie să bag mâna în gură după lungi filamente de plastic sau piele dură, pentru că mizerabilii de la bucătărie nu s-au căznit să jupoaie salamul înainte de a-l felia subțire. Infern și damnațiune, s-a dus naibii grația.

Cât scoteam plastic de salam din dinți, la masa din dreapta se trântise personajul de ură al zilei: un moldovean gras cu bretele de bancher. Scoate un telefon cât o placă de caldarâm și-ncepe să privească singur la clipuri muzicale tâmpite, cu ritmuri din cele pițigăiate, care-ți pulsează valuri de dușmănie în creier.

Se holbează rânjind, cu bretelele lui stupide și late, la clipul schelălăit din telefon, trăgându-și regulat nasul și păcănind mecanic dintr-un pix nefolosit.

Când deschide gura ca să comande o cola zero, îl urăști pe loc, fără rezerve, cu bretelele lui cu tot. Sunt oameni care și-au reglat de-a lungul vieții aparatul fonator pe o notă de bas vibrant și autoritar, emisă din piept, cu gura și nările dilatate ca la bivoli, și care, pentru a-și întreține arma sonoră, se duc la cafenea, în spațiu închis, și încep sa emită vibrații cuadrofonice, precum călugării tibetani când exorcizează satane de-ale lor. Doar că vita asta nu e călugăr tibetan, deși e chel cu bretele oranj, ci un schimonosit de moldovean cu telefon din fildeș în care vibrează idioțenii.

Rebbe G., în timpul ăsta, se ceartă domol cu barmanul, băiatul amator de jazz și Dizzy Gillespie.

— Pi dumneavoastră vă cheamă ca pi muzișianul aista care s-aude, îi spune băiatul. Tot Ghelerter îi și dânsul.

— Băiețică, îl repede rebbe G. Te văd cu muzică-n nas și idei aiurea. Ştii tu ce-i mai important în viață, pi lumea aiasta?

— Dumnezeu? răspunde grăbit, dar prudent băiatul.

În fața figurii impasibile a rabinului, mai încearcă o dată:

— Arta?

— Banul! Îl mustră rebbe G., frecându-și vulgar degetul mare de arătător și mijlociu. Banul! Arta-i vax fără ban: arta-i făcută numa' ca sî traji femei când ai unghii negre; bani, bani, bani ș-atât. Fă tu bani și aia o sî fie artă.

— Dumneavoastră aveți o viziune tristă asupra lumii, îl mustră confuz feciorul.

— Pupă-mi *Weltanschauunga.*

— Dar nu-i normal așa, strigă plângăcios băiatul.

— Normalitatea-i doar o conspirație jidănească, îl informează calm rebbe G., ridicându-se și plecând cu el să achite sticla de apă plată golită împreună cu Ruth, care, rămasă singură pe canapea, își aranjează meșa artistic neîngrijită, pivotează spre mine și-mi aruncă o privire, una singură, drept în ochi.

Înfundată incomod în canapeaua joasă, își plimbă mâna pe frunte, își dă părul peste cap, întorcându-se spre mine în același timp, ca o împărătească indolentă. În clipa în care simt ce se întâmplă, înțeleg și eu că nu mai am timp să-ntorc capul, pretextând că mă uit în altă parte, și cădem ochi în ochi.

Şi acolo rămânem un timp minuscul, intens, înmărmuritor, în panică, prins nepregătit, știu că trebuie să spun ceva, că va dura doar o clipire. Ochi în ochi.

— Noroc, îi spun, ridicând paharul spre ea.

Pupila i se restrânge, buzele se ofilesc, se sug înăuntru și dispar, ochiul se stinge.

Nu așa – nu așa – nu așa. Instantaneu se închid semnalele din circuitele creierului, nu așa se face, trebuia să fii lejer, sarcastic, prietenos și accesibil... Trebuia să fii cinic și adorabil. *Noroc*?! Ce-i aia: *Noroc*? Tâmpitule, de ce n-ai zis atunci: *Cin-cin*?

Moment în care se întoarce rebbe G., care tocmai plătise, și-i privesc cum pleacă împreună, umăr în umăr, ea cu spatele un pic încordat, mai-mai că s-ar fi întors să-mi arunce tăcut, din buze uscate: *Nătângule*.

Ruth și rebbe Ghelerter se îndreaptă grav spre ieșire. Trecând prin spatele grasului păcănitor, rebbe G. îl apucă de-o bretea, pe care o trage după el, nonșalant, din mers, fără efort. O trage mult, până la ușă, părând că vrea să-l ia pe om cu el, cum îi lua Mântuitorul pe primii apostoli opriți din pescuit, iar ei îl urmau cu pas hotărât și greu, târând la rândul lor, cu efort exagerat iconografic, năvodul plin. Și deodată, ajuns la ușa ce pare a fi pragul dintre două lumi, rebbe G. slobozește breteaua, care îl pălmuiește violent în spate pe dolofanul încremenit de surpriză, o palmă cosmică și răsunătoare. Moroiul rămâne la masă tetanizat, plesnit în spinare de pliciul bretelei, cu ochii holbați de surpriză mută.

Ba chiar mi s-a părut că rebbe G. i-a șuierat din mers: „Ti fut în gura proastî”.

גגג

— Între Dumnezeu și femeie, mi-a murmurat Ruth, e doar o diferență de respirație, sau aș zice mai degrabă: Dumnezeu e o *femeie faringală*.

Spunând asta, buza de jos i se umflase umed și lucea apetisant. De data asta eu o abordasem în bar, după ce ea își răsturnase și vărsase (dinadins, știam, iar ea știa că știam, ba chiar căutase să

verifice că eu pricep că ea știe) apa plată, astfel ca eu să mă reped cu șervețele înainte să vină feciorul de la bar, care abia aștepta să vorbească cu cineva despre pasiunea lui pentru „jeazz”.

— În urechea neantrenată, mi-a susurat Ruth, limbile semitice, în special ebraica și araba, par a avea aceeași rădăcină pentru „femeie” și pentru „viu, viață, a trăi”, Viul find, pentru cabaliști, ca și pentru misticii musulmani sufi, însă mai ales pentru hasizi, unul din numele și atributele de taină ale lui Dumnezeu. Pare a fi aceeași rădăcină cu cea din pronumele personal feminin: ea... în ambele cazuri, rădăcina sună: /*hiii*/.

Se oprește, mă măsoară, întredeschide buzele și face:

— *Hiii.*

Şi-a lins buzele. A râs și m-am speriat: prea mulți dinți, prea mulți dinți.

— Cu alte cuvinte, sau cu alte sunete foșnite: Dumnezeu este o femeie, ba chiar una care suflă șerpește. Fonologii știu însă că avem acolo doar o impresie acustică superficială, pentru că sunetul [h] pe care îl auzim în ambele cazuri nu e de fapt același. În arabă, numele lui Dumnezeu Viul, *Hayy*, e scris □ pe când pronumele feminin *ea* primește alt *h*: □. La fel în ebraică:**חיה**, cu **ה** pentru verbul și numele secret al lui Dumnezeu: „a trăi”; dar pronumele feminin *ea* este: **איה** cu **ה**. Același sunet continuu ca **ה** din **גיהנום**, Gehena, Iadul, Infernul: Dumnezeu are picioarele murdare.

Eram singuri în bar. Până și băiatul de la bar dispăruse.

— Aproape același sunet, însă cu litere diferite, fiecare cu semnul său grafic, ceea ce e o grozavă taină. Dumnezeu n-a vrut să fie luat drept femeie, așa că atunci când vorbim despre *El, Viul*, H din numele Lui este o „fricativă faringală”, în vreme ce în pronumele feminin *ea, hi*, avem o

„fricativă glotală”. H-ul faringal din numele lui Dumnezeu este ca H-ul viril și cabrat din „hrană”, de pildă, sau „hrean”, în vreme ce H-ul glotal al femeii e ca pufăitul rotunjit și moale care se-aude când suflăm ca să ne încălzim mâinile iarna sau când stingem o lumânare.

A pufnit spre mine, stingându-mă printre palmele făcute cupă: *hiii*.

— Asta e singura diferență între Dumnezeu și femeie: o modulare a respirației. Şi dacă ne gândim bine, numai o femeie putea să inventeze asemenea subtile nuanțe gâfâite.

— Sunt mistere de Cabală astea? am întrebat înfrigurat. Ce faceți voi doi aici? Ați venit la un congres cabalistic?!

A dat din cap gravă.

— Ceva mult mai specializat, de fapt. Ştii bine că hasidismul s-a născut pe-aici, între Orhei și Dorohoi. Tema congresului este însă una criptică și de o specializare extremă: *Tarot și impostură – o perspectivă cabalistă*. Soțul meu ține chiar acum acolo o foarte importantă prelegere despre relația dintre Cabală și Tarot.

M-a examinat, eu nepricepându-mă ce să mai spun.

— Ţi se scoală când mă vezi?

Şi imediat, fiindu-i aproape milă:

— Sau, mă rog, mă dorești?

S-a ridicat și s-a îndreptat spre ieșire, unduind din șolduri cu decență obraznică. Am urmat-o mecanic, cu creierul vid.

În cameră la mine, am privit-o când se dezbrăca și mi-a trecut prin cap, cu insistență răutăcioasă, distihul Mamei Raia:

Dinainti buzili rujati –
Dinapoi călcâili crăpati.

și am încercat să-mi imaginez cât frecase Ruth la călcâie ca să le facă să devină atât de

rozalii și netede, un roz adult demn, masând, presând și așteptând ca într-o zi să dea de unul ca mine.

— Fac tot, mi-a suflat, luându-mă în brațe, goală. Orice. Absolut tot.

— Nu te grăbi, i-am murmurat sărutând-o pe gât.

— Nu mă grăbesc. Sunt doar febrilă.

— Te cred. Nu poate fi amuzant să-ți petreci viața lângă un sfânt pudic și retras.

Şi-a tras mutrișoara dură înapoi, contemplându-mă.

— Sfânt pudic și retras?

Şi-a dat capul pe spate, hohotind.

— N-ai idee despre ce vorbești.

M-am dezbrăcat și eu lent, examinând-o, pufnind și simulând siguranță, admirând-o. Când te gândești că unii sunt împotriva vaccinării. Imbecili fără viziune, când de fapt steluța aia lăsată de injecție în mușchii brațului e la fel de atrăgătoare și apetisantă ca orice buric elegant. Eu acolo mă uit mai întâi, reprimându-mi accese de duioșie și poftă nevinovată... Când se plictisesc păcatele de tine, te năpădește sfințenia ca răceala de primăvară.

Am întins-o pe pat, am desfăcut-o, iar ea s-a lăsat manevrată, ochi în ochi și respirând greu, cu sânii puțin căzuți, făcând spre mine *hiii* printre buze, cu un aer puțin ironic.

— Faci tot, da? i-am aruncat, lățindu-mi umerii.

M-am ridicat, gol, deasupra ei, așa cum zăcea desfăcută, dominând-o precum colosul din Rhodos, printre ale cărui picioare ca niște coloane alunecau corăbiile cu mirodenii și vâslași mirmidoni, furnici ordonate.

Am lovit-o ușor cu piciorul în sexul dilatat și violaceu, iar ea a gemut. Ţinându-mă deasupra ei în picioare, dominând pluta patului, i-am frecat sexul cu călcâiul, apoi cu toată talpa piciorului, i-

am înfipt înăuntru degetul mare, simțind mlaștina călduță și, treptat, printr-o mișcare rotativă combinată cu un du-te-vino lent de bielă-manivelă, i-am introdus în vasul mustitor toată laba piciorului, izbind și trăgând, izbind și trăgând, menținând ritmul.

Horcăia arcuită ca un pod, cu pumnii strânși. Orgasmul îmi urca prin gleznă și picior, din interior, prin măduva viciată, până în creștetul capului.

Când a izbit-o extazul, a fost prinsă de convulsii. A căzut pe-o parte, într-o rână, și s-a ghemuit, strângându-și genunchii, cu o pudoare neașteptată, respirând greu și arătându-și doar albul ochilor.

S-a scuturat, m-a cercetat și a început deodată să râdă nefiresc.

— Dacă te-ai vedea, mi-a aruncat, cu voce schimbată, tremurând toată.

Am lăsat-o să se liniștească, mângâind-o lent, dorind-o din ce în ce mai mult.

A întins deodată mâna și a tras spre ea mormanul de haine.

— Nu mă rezolvi și pe mine? am întrebat-o nedumerit, pofticios, dar deodată vlăguit.

— Ce urât vorbești. Să te „rezolv”.

S-a îmbrăcat în tăcere. Am lăsat-o să iasă fără un cuvânt, descurajat.

גגג

Strângând în pumn pachetul de cărți de Tarot, rebbe G. ceruse voie să se așeze la masa mea din barul de la parter.

Eram stânjenit, dormisem prost, mă frământasem în cearșafuri. Mai întâi, îmi jurasem să stau nespălat cu zilele, să-mi păstrez în pori aroma și licorile și gustul lui Ruth. Apoi mă spălasem cu dușmănie, vreo două ceasuri, cântând fals și fără chef în cadă, ca să se ducă totul, să se

ia, să plece cleiul, frecându-mă nemulțumit cu ce-mi punea la dispoziție hotelul. Ştii că o societate și-a pierdut *la raison d'etre* când nu mai găsești șampon care ustură ochii. Înainte, când spălai un copil pe cap, ce eveniment era! Exista o pregătire psihologică, plodul reținea datele și derularea ceremonialului, se pregătea o întreagă lecție de viață. Acum, ori îl speli, ori nu – tot aia e, nu-i rămâne nimic. La fel și eu, curat ca un ban nou, cu pielea uscată, îl examinam pe rebbe G., care se așezase în fața mea după ce-mi ceruse voie, strângând pachetul de cărți la vedere în pumn.

Îl priveam pentru prima oară cu atenție – un bărbat frumos. Puternic, lat în spate. Mai scund decât mine, dar mult mai masiv. Întreaga lui făptură degaja brutalitate fizică. Codițele și meșele atârnânde nu îi dădeau un aer ridicol, dimpotrivă, îl făceau să pară cochet și elegant. Mi-a zâmbit:

— Ştiu ce gândești, dar cochetăria bărbatului n-are nimic reprobabil dacă e pioasă. Dumnezeu apreciază frumusețea discretă. La rândul lor, mizeria și neîngrijirea, de asemenea, n-au nimic reprobabil în sine. Sărăcia păduchioasă și abstinența pustnicului sunt însă semne de vanitate.

— Cum a fost la conferință? l-am întrebat.

— Ce conferință? a făcut, cu mirare nesimulată.

A comandat o apă plată, jucându-se cu pachetul de cărți de Tarot.

I-am cerut politicos câteva informații despre joc. Oare chiar se poate ghici cu cărțile acelea? Oare el, rebbe G., cunoscând asemenea taine cabaliste, se pricepe să citească viitorul?

— Desigur, spuse el, ca și cum am fi continuat o conversație începută în ajun. Cu toții am văzut amatori publicând insanități despre *Tarotul egiptean al sufletului*, de pildă. Acelea sunt escrocherii la fel de mari ca și *Tarotul astral al țiganilor* și altele. Ţiganii nu știu de astrologie și Cabală. Egiptenii nu cunoșteau Tarotul. Toate

invențiile astea neguțătorești îs de disprețuit. Există un singur Tarot: cel din Marsilia. Aista din mâinile mele. Toate celelalte sunt făcături nedemne.

A tăcut și m-a cercetat, căutând să vadă dacă pricep temeinic.

— Tarotul din Marsilia a fost folosit pentru ghicit, combinat cu Cabala, pornind de la un masiv curent ocultist în Franța, de la Court de Gébelin, cu a sa sumă a ocultismului, *Le Monde primitif*, până la Etteilla și Péladan sau, în Anglia, acei inițiați din Golden Dawn care ne-au dat două premii Nobel pentru literatură, T.S. Eliot și Yeats, dar și un guru psihopat, Aleister Crowley, modelul personajului din *Magicianul* lui John Fowles.

A împrăștiat pachetul de cărți pe masă.

— Pe scurt, a urmat rebbe Ghelerter, cele 22 de cărți de Tarot care constituie *arcanele* sau *lamele* majore se află în opoziție și în complementaritate cu cele minore, 56 la număr, care formează jocul de cărți propriu-zis.

A strâns cărțile, le-a bătut din nou și iar le-a împrăștiat în fața mea.

— Arcanele aiestea majore din Tarot sunt în număr de 22, a repetat el lent. Exact câte litere are alfabetul nostru cabalistic. Douăjdoi, zecimea plus duodecimea. Fiecărei cărți de Tarot i se potrivește o literă ebraică. Dacă la 22 de cărți, câte sunt, adăugăm cele 10 *sephiroth*, sferele universului din Cabală: 22 + 10, obținem 32: numărul dinților ființei umane, dar și ai Adamului cosmic, omul perfect, *Adam Kadmon*. Dublată cifra = 64: numărul căsuțelor de la jocul de șah... sau al hexagramelor din *Yi King*, sistemul chinezesc de divinație, care decurge din aceeași înțelepciune ca și Cabala, doar că pervertită de mizerabilele arătări ce sunt chinezii. Fiecare lamă de Tarot, fiece arcană majoră corespunde așadar unei litere ebraice și ne spune o poveste, o istorie fixată definitiv, iar simbolica lor se modifică în funcție

de amestecul infinit al lamelor. Schimbând ordinea cărților de joc și ordinea literelor, se modifică și narațiunea ansamblului. Dacă noi am fi acum personaje de poveste, destinul nostru ar fi fluid, în funcție de entitatea superioară care trage și întinde cărțile jocului. Orice frază formulată în ebraică va reprezenta așadar o succesiune de litere, deci o succesiune de cărți de Tarot... și viceversa.

— Altfel zis, l-am întrerupt: dacă noi am fi acum personaje într-o carte cu 22 de povești, fiecare poveste corespunzând unei lame de Tarot și unei litere ebraice, de câte ori am citi istoriile în altă ordine, sau combinând o parte din ele, am genera un alt discurs, un alt Logos și o altă Facere?

— Da, îmi spuse sever rebbe Ghelerter, întrerupându-mi deriva. Dar, mai mult de atât, trăgând cărțile pot să intru în contact cu *dybbuk*-ul tău.

— Ce e aceea? întreb.

— Un duh răuvoitor pitit în tine într-un anume punct inaccesibil neinițiaților și care s-a ascuns acolo în urma unei erori morale pe care ai comis-o și pe care eu o pot dibui.

— Să fi comis eu vreo eroare morală fără să știu?

— Toți săvârșim erori. Eu, de pildă, îmi las nevasta nesupravegheată.

— Şi de ce-ar fi asta o eroare morală? l-am întrebat cu un început de stânjeneală.

— Pentru că ea mă roagă să n-o fac, să n-o las singură. Femeia e slabă, de aceea o căznește un *dybbuk* mai puternic decât al nostru. Supraveghind-o, o ajuți să nu sufere, o faci să-și mențină umanitatea.

M-a țintuit sever:

— Pot, mi-a zis, dibuindu-ți *dybbuk*-ul, să-ți imit orgasmul.

— Pardon?! m-am înecat, necrezându-mi urechilor.

— Ordinea în care vei trage cărțile și dispunerea lor atunci când le voi întinde pe masă, totul combinat cu forța literelor, îmi vor îngădui accesul la punctul în care se ascunde acel *dybbuk* care te căznește. Punctul prin care eu voi pătrunde în tine, te voi citi, te voi restructura și îți voi reproduce orgasmul.

Mi-a întins pachetul. Am tras o carte:

A examinat-o:

— Aha, Şarlatanul... Prima carte a jocului, litera Aleph, *Le Bateleur*. Mereu la masă gratis, cu cuțit, pahar și farfurie pregătite, la bufet fără să plătești, scamator cu turpitudini mici, nedemne, un coțcar metafizic. Tot ce cauți e să te fofilezi de câte ori poți pentru o tură gratis în Roata Morții.

M-a scrutat.

— Ai aerul iritat. Crezi că spun platitudini, ca o țigancă.

Am roșit stângaci.

— Trage iar, a ordonat.

I-am întins cartea trasă:

— Beth, a clamat. *La Papesse*. Te lași dominat de femei rigide, manipulatoare, sacerdoate care te încalecă fără chef, într-atât ești pradă lesnicioasă. Beth, da. Ce faci, îmi dai toate cărțile în ordine alfabetică? Fii mai inventiv, e destinul tău.

Am tras atunci, iritat, o carte fără număr și literă ebraică pe ea:

— Aha, a pufnit satisfăcut. *Le Mat.* Asta-i cea mai importantă, cea mai puternică. Poate fi prima, dar cel mai adesea e ultima din joc. Vezi tu vagabondul ăsta? Ăsta ești tu, e cartea ta, ești un om fără legături, cu fața mânjită, malahie în ochi, suflet cu franjuri... Dânsul, *Le Mat*, Nebunul, este eternul vagabond. Privește la el: chiar în clipa asta un dulău celest îi sfâșie curul fudul.

— Dar simbolurile acestea, îl întrerup din ce în ce mai tulburat și trecând peste grosolănia vorbelor lui, sunt ele independente de noi? Sunt ele un fel de spumă de heruvimi?

M-a privit și deodată fața i s-a crispat.

— Spuma de heruvimi s-a isprăvit, a șuierat scrâșnind. Uite cum e orgasmul tău.

Şi, schimonosindu-se, scoțând limba și lăsând să-i curgă din gură o cantitate prodigioasă de bale, fața lui rebbe G. a devenit deodată a mea, vizibilă leit sub barbă și codițe. Şi-a arătat albul ochilor, a deschis gura, i-a fremătat omușorul și a scos un hârâit dezagreabil, cum știam că fac eu când mă cuprinde epilepsia orgasmului.

Pe când îl fixam paralizat, prins de o spaimă difuză, a urmat:

— Unii, cum sunt eu, încă respirăm cu vorbele noastre. Tu însă nu poți asta. Tu folosești un manual expirat, haimanao, ai nevoie de ajutor, de simulacru de doctrină mincinoasă, de *altar ego* bisericesc, iar eu ți le voi da în vorbe nealese, așa cum te lași tu vorbit și străbătut. Uite cum.

Când m-a izbit cu fața în masă am alunecat printr-o fantă a conștiinței... Surpriza mi-a neutralizat durerea. Mă apucase de ceafa cu un gest brusc și rapid, fără avertisment, izbindu-mi capul în tăblia de lemn masiv a mesei. Căzut cu fața înainte, păpușă dezarticulată, întins pe jumătate peste lemn, cu brațele moi, n-am făcut nici un gest de apărare când a continuat să mă izbească cu fața în scândură, scurt și sacadat, împroșcând cărțile de joc cu sângele lipicios ce-mi țâșnea din nas și buze.

Dându-mi drumul cât încă eram cu bustul lipit peste pahare sparte și cărți de joc, cu ochii năclăiți, a trecut în spatele meu și mi-a trimis cu forță bocancul lui masiv între picioare, în punctul care în Cabală se numește *yesod* și care corespunde organelor genitale, explozia de durere din testiculele sparte făcându-mă să mă preling în genunchi, fără suflu, mut de durere.

— Să nu te mai iei de femeile altora, mi-a șuierat ieșind din bar.

M-am târât până în cameră. Cei de la hotel au venit după mine, luându-se după vizibila și amărâta dâră de sânge.

— Nu depun plângere, nu, am implorat. Vă rog mult să nu chemați poliția.

גבג

A doua zi dimineață, Ruth mi-a bătut la ușă.

— Mergem acum la starea civilă să înregistrăm divorțul, m-a informat, îmbrăcată ca de călătorie, după care plecăm la aeroport.

O priveam năucit.

— Așa repede? îmi pare rău. Să știi că nu m-am trădat. Nu înțeleg cum a făcut. A tras cărțile în fața mea și... M-a ghicit. Nu credeam că e posibil. A știut chiar să-mi imite orgas...

— Eu i-am spus, m-a întrerupt.

Arătam ca un idiot desăvârșit, așa, bandajat, cu nasul spart și gura căscată, căci a început să râdă blând, dar s-a oprit cu o expresie de milă.

— Tu i-ai spus, am repetat.

— Da, eu i-am spus și descris și arătat ce am făcut, da, mi-a zis ea cu o expresie de iritare. Ce credeai? Am venit amândoi la Chișinău ca să semnăm actele de divorț. Aici ne-am căsătorit. Suntem despărțiți de mult, în practică, de comun acord, însă am rămas foarte apropiați. Ne spunem tot, G. e persoana pe care m-am sprijinit cel mai mult în viață.

— Şi dacă tot divorțați, de ce a trebuit să-mi facă asta? am bâiguit. Adică voi ați venit aici doar ca să vă despărțiți? Iar tu de ce...

S-a ridicat și, ocolind patul, s-a apropiat să mă sărute ușor pe frunte.

— Nu știu cum ți-ai închipuit, zău, că nu i-aș spune, întotdeauna ne-am comunicat totul. Se vede că nu pricepi și n-ai idee ce înseamnă încrederea într-un cuplu.

A făcut o pauză, gânditoare.

— Ne-am iubit mult, eu și G. Dar acum s-a terminat. Dragostea moare de la sine. E ceva vreme de când ne-am găsit fiecare pe altcineva.

Mă privea cu milă apăsată.

— Mă duc, mi-a zis. Nu vreau să-ntârzii. De la primărie, după ce semnăm hârtiile și ce-o mai trebui, plecăm la aeroport. Adio. Mi-a plăcut ieri cu tine. Îți doresc să crești mare.

Mi-a depus ceva în poală și a ieșit cu pas egal. Neputând să înclin capul sau să mă îndrept, am pipăit cu mâna și am simțit pachetul de cărți de Tarot.

Am făcut atunci *hiii* printre buze, dar era doar un hârâit de durere.

גגג

ז Ciudați prieteni are Mollusque

— Dar tu ce iei? m-a întrebat cu aerul ei grav Mollusque, strângându-și garoul împrejurul brațului stâng.

Serge, în timpul ăsta, îi încălzea heroina în aceeași linguriță pe care-o folosea și la prepararea absintului. Un obraznic de instalator cu figură violacee, chemat într-o zi să repare în baie, ne informase pofticios, identificând sticla de absint în bucătărie, că linguriţa în care se arde zahărul ar trebui să fie de argint, dacă am urmări, într-adevăr, o treabă serioasă. Serge fiind bărbatul nominal, *en titre* , al casei, deși homo-panseluță, îl dăduse afară pe neobrăzat, cu instalația neterminată, împingându-l bățos, el, aşchia de Serge, înfipt în bocancii militari masivi, cu placă metalică în bot, împrumutați de la Mollusque.

Serge și Mollusque purtau pe rând aceleași haine și aceiași bocanci. Ea lesbiană, el – minion, mutunache masculin pe la gara centrală, pândind

clienții în apropierea taxiurilor, însă acceptând și comenzi prin telefon. Buni prieteni, se cuplaseră din economie, împărțeau hainele, patul, puținii bani, ba chiar mă lăsau și pe mine, cu omenie necalculată, să dorm provizoriu în garsoniera lor, unde întindeau pentru mine o saltea pe dușumea. Ei dormeau în pat, cast, strânși unul în altul. Serge sforăia.

— Tu ce iei? a insistat cu aer grav Mollusque, strângând ochii în vreme ce Serge îi înfigea expert acul în vena de la încheietura cotului. Cocaină? *Crack*? *Shit*? Cu ce te eclatezi?

— Eu beau, i-am informat. Beau mult, mai ales vin roșu.

Serge s-a oprit, lăsând acul încă înfipt în antebrațul tumefiat al lui Mollusque înainte de a pompa înapoi sângele extras, și m-a cercetat nedumerit și iritat:

— Şi noi bem. Ce-are una cu alta?

— Bun, bine, am zis... Hai că mă duc să caut niște vin.

Am ieșit, supărat pe mine pentru gafa comisă. Aterizat din România cu buzunarele goale și fără nici un plan, eram fericit că aura pe care nu mi-o știam mă împinsese spre cuplul ăsta improvizat ce mă adăpostea temporar, fără să fie nevoie să aplic cine știe ce trucuri duplicitare pentru asta. Nu voiam să-i mai perturb și cu scorojeala mea.

La *night-shop*-ul din stradă, jos la colț, un *sikh* cu turban fioros și barbă înfoiată ce părea unsă cu cremă de pantofi mi-a pescuit din vitrină ultimele sticle de vin, în care soarele bătuse vreme de atât de multe zodii, încât etichetele deveniseră albe.

— *Beaucoup ficky-ficky tonight, sir? Ficky a lot?*

Mi-a întins sticlele anonime, rânjind cu dinți pe care neonul nocturn îi făcea să pară o bară de fildeș. A dat din șolduri arătând ce-nseamnă *ficky-ficky*. Am plătit demn, nesurâzător.

ד״ד

Înapoi în apartament, unde Mollusque și Serge levitau deja, am descoperit-o pe cea pe care ei o numeau cu răutate, de când mă lipisem acolo, Pupuce, colega de lesbianism escortă a lui Mollusque.

Pupuce: brunetă, înaltă, de-o frumusețe veninoasă. Crăcănată nepăsător, un pic lată în șolduri, purta sandale elegante, scumpe, din piele pufină, doar trei fâșii împletite, care-i puneau în evidență talpa curbă a piciorului, cu degetele net separate. Unghiile de la picioare le avea ovale și străvezii, cu fină margine albă, înrămate miniatural în piele rozalie.

Glezne de animal de rasă, crupă de iapă de lux, candidă, cu prostia indiferentă. Proastă și amorfă natural, precum țăranul de la munte, morocănosul ăla bombănitor care trăiește într-un peisaj obscen de romantic pe care el nici nu-l vede. Trebuie să vină orășeanul să-i arate perspectiva, peste zidul de ciment cu care a blocat el valea, *the vanishing point*.

Pupuce sporovăia cu hâda de Mollusque, masculină, năsoasă, băiețoasă, cu bretonul strâmb, despre o prietenă și rivală a lor, pe care o bârfeau că ar umbla cu bărbați.

— *C'est une baiseuse de mecs* !... a exclamat, fremătând, frumoasa Pupuce, la care Mollusque a țipat neîncrezătoare, mimând o oroare exagerată. *Şi-o trage cu bărbați*, îți dai seama?!

Serge mi-a făcut cu ochiul, dar, din moțăiala lui, mușchiul forțat al pleoapei a arătat deodată doar că-i stârnește o teribilă durere de cap.

Mi le și închipuiam prizoniere în haremul a cărui cheie aș avea-o doar eu, dosită într-un bocal cu *scuipat de lună*, cremă de malahie din cea cu care se boiesc arhonții celești cu care mă identific la beție și deodată mi-am descoperit o mare atracție pentru Islam, religie indulgentă cu

homosexualitatea feminină. În Islam, deoarece se consideră că între două hurii nu există penetrare reală (uneltele domestice, fructele și instrumentele muzicale folosite eventual nu intră la socoteală), amorul lesbian e considerat a nu afecta integritatea și prețiosul capital sexual al femeii.

— Salut, pulică, mi-a aruncat disprețuitoare Pupuce, uitându-se la mine doar cu un ochi.

S-a ridicat, și-a înhățat gentuța și a plecat crăcănat-pudic să snifeze singură în baie.

Ochii mi s-au prelins timid după ea.

— O vrei pe Pupuce? mi-a zis cu milă Mollusque. Hai că vorbesc eu cu ea, dacă suferi pe cât arăți. Prostule.

N-am știut ce să-i zic, dar m-am aplecat s-o pup prietenește, recunoscător. S-a tras înapoi dezgustată. Serge a sărit supărat în picioare, cu ochii închiși, gata să lovească la întâmplare cu bocancul.

După un timp nesfârșit, Pupuce a ieșit din baie transfigurată, cu chip dureros de Sfânta Teresa. Eram convins că se masturbase snifând. Zâmbea pulpos, ascunsă în spatele unei figuri care nu putea veni doar de la cocaină, o față extatică cum n-am văzut decât rar în filme pornografice, o emoție imposibil de mimat.

Filmul pornografic transmite deseori o mai mare autenticitate a sentimentelor decât bălăcăreala actorilor de doi bani care nici în viața reală nu știu să sărute, darămite pe ecran. Pupuce semăna deodată cu statuia Sfintei Teresa din Ávila a lui Bernini. Bernini o reprezentase în momentul transei pe acea poetesă mistică ce palpitase cutremurător când un înger i se arătase în formă trupească, implântându-i o lance în inimă. Scria, zvâcnind, Sfânta Teresa despre acel falus ardent:

“Îngerul ținea în mână o lance lungă de aur, care la vârf părea a purta un pic de foc. Durerea dată de ea era atât de mare, încât mă făcea să scot gemete, dar atât de dulce era acea durere, că nu

voiam să înceteze", („...*grandísimo dolor que no hay desear que se quite.*")

— Dan a fugit din Armenia ca să cerceteze despre Sfânta Teresa, a informat-o Mollusque pe Pupuce.

— Ah, ești armean, a făcut Pupuce, vag interesată.

N-am protestat... Ce mi-e România, ce mi-e Armenia când ți se deschide o portiță spre extaz și știi că te vor ronțăi arhonții vămilor de sus.

ד״ד

Ticăloasa de babă mi-a cerut banii în avans pe trei luni. Pupuce acceptase, împinsă de Mollusque, să încercăm să ne cuplăm, dar ceruse ca pentru asta să avem o cameră a noastră, purtându-se cu mine precum cele care nu se dau decât după măritiș.

Garsoniera pe care mi-o arăta acum depravata bătrână se afla într-o stradă veche din cartierul boem Ixelles, unde mă oprisem atras de placa de bronz de pe fațadă, care mă informa că în acea casă locuise și compusese *Manifestul Partidului Comunist* inenarabilul Karl Marx, pe vremea când obținuse azilul politic în Bruxelles, în pe atunci tânărul și exoticul stat belgian.

Când vrăjitoarea a descuiat teatral ușa, am intrat într-o mansardă imensă, luminoasă, cu bârne aparente, cărămidă rurală și un Velux lat în tavan. Prin ferestre se întindeau afară, în valuri suprapuse, țiglele acoperișurilor vecine la nesfârșit, terase stacojii.

Îmi și imaginam sonor ploaia pe țigle când aveam s-o aduc acolo, chiar în acea noapte, pe suava Pupuce, pe care îmi promiteam să n-o întreb dacă auzise de Karl Marx sau de mistica musulmană.

Banii *cash* în avans pe trei luni a vrut scorpia ridată și am semnat pe loc contractul de închiriere

pe un șervețel.

Mirosea greu-acid, sufocant, în larga mansardă, soarele bătea prin Veluxuri de august, însă Baba Yaga mi-a spus că pute așa pentru că nu locuise nimeni acolo tot anul. Miros de loc închis.

Oglinda mare, deasupra chiuvetei, lângă tubul transparent al dușului, în care m-am inspectat circumspect, lăsa să se vadă patul în spatele figurii mele umflate de băut singuratic. Un pat enorm, triplu, lat ca o platformă petrolieră plutitoare pe Marea Sargaselor. Mi-am spus de îndată că lângă acea oglindă voi lipi un grafic-calendar unde voi nota zilele când Pupuce așteaptă *Marea Sargaselor*, cum decisesem deja că voi boteza perioada sa lunară de impuritate feminină.

Hoașca împerlată a înhățat rânjind banii și a dispărut, iar eu am deschis toate ferestrele și Veluxul din tavan ca să aerisesc și am plecat întins la crâșmă după Pupuce.

דדד

Pupuce zăcea crăcănată pe o banchetă, beată, sporovăind grav cu un tatuat bărbos cu coc în creștet. M-am așezat la altă masă și am scos volumul de poezii de Sfânta Teresa. „Şi mor că nu mai mor”... *Que muero porque no muero. Vivo ya fuera de mí.*

După vreo jumătate de oră și multe pahare, Pupuce s-a ridicat de la masa tatuatului și s-a îndreptat spre ieșire fără să-mi arunce vreo privire.

Am țâșnit în picioare, lepădând cartea pe masă, și am fugit după ea.

Afară, când am prins-o de cot, tremura de enervare, cu buze uscate, rele.

— De ce n-ai venit la masă să mă scapi de imbecilul ăla?

Cum nu știam ce să-i spun și o priveam mut, nătâng, plin de adorație temătoare, m-a luat de mână, îmbunată.

— Pentru Mollusque o fac, să știi. Ea m-a rugat. Hai să mergem. Ai adus iarbă?

A văzut răspunsul pe fața mea tâmpă.

— Prezervative ai?

Mă holbam la ea, vid pe dinăuntru, cu presentimentul dezastrului.

— Dă bani, că intru eu la farmacie să cumpăr.

— N-am nimic la mine, am bâiguit nedemn. Tot ce aveam am dat *cash* pentru cameră. Am luat-o pe trei luni. Dar de băut avem în mansardă.

A intrat în farmacie râzând, aproape îndrăgostită.

A ieșit din farmacie râzând iar, hohotind sedusă de atâta candoare.

— A luat-o pentru trei luni, auzi, a chicotit sincer și am pornit amândoi spre asfințit, cântând, mână în mână.

דדד

Cântând, mână în mână, am întrebat-o care i-a fost cel mai atroce moment în cariera ei de escortă sado-maso.

N-a ezitat: acasă la un snob timid, dar cu porniri violente, care-o aștepta cu nu știu ce muzică de călugări benedictini, la modă acum câțiva ani. Fusese atunci aproape gata să se lase definitiv de meserie. Am fost amândoi de acord că oamenii ce trec prin așa traume se apropie de sfințenie.

Am deschis demonstrativ, cu gest larg, ușa mansardei boltite, puțin îngrijorat de mirosul acru pe care-l simțisem încă din scară. În prag ne-am oprit amândoi, paralizați.

Zeci de pisici roiau prin garsonieră, urinaseră abundent, sfâșiaseră și deschiseseră pachetele cu bunătăți pe care eu le plasasem strategic pe masă, pat și podea.

Intraseră prin ferestre și Velux de pe toate acoperișurile vecine și era limpede că acela fusese

clubul lor dintotdeauna.

Urinaseră peste tot și așternuseră mâncare de afară, picnicând din hoituri de porumbei, zdrențe, scârboșenii ce aduceau a ochi și măduvă și momițe de jivine mitologice, crochete molfăite, resturi de canari și păsări de apartament.

M-am aruncat răcnind spre ele și au țâșnit afară prin chepeng și ferestre, valuri-valuri de blană costelivă și împuțită.

Am trântit chepengul Veluxului, iar bestiile acrobatice s-au strâns ciorchine pe acoperiș, chiorându-se prin sticlă cu indignare la noi, uzurpatorii care ne țineam în brațe tremurând transpirați în mijlocul unei ghene de gunoi duhnind a dejecții feline.

După o eternitate, am îndrăznit să mă întorc spre Pupuce, care mă fixa fără expresie.

— Bun, vino să mi-o dai afară, în parc, a spus resemnată, cu entuziasmul uneia care intră la călugărie.

M-am apropiat de oglinda din perete și m-am contemplat, umflat și trist.

Când am izbit, de ciudă, cu capul în oglindă, am fost ușurat să simt că un program reptilian, într-un cotlon al creierului, preluase comanda în locul meu. Am dat cu capul scurt și sec, cum nici nu mă știam în stare, bufnind cristalin-crăpat în zid. Mirat că nu mă doare, am rămas o secundă cu fruntea în cioburile verticale ale oglinzii, temându-mă că am craniul secționat, iar ca să verific am mai izbit o dată.

Când m-am tras înapoi, am văzut-o pe Pupuce multiplicată radios în toate așchiile.

— Bravo. Uite cum facem, mi-a spus febril, entuziasmată, dacă tot ai cheia pe atâtea luni.

A deschis apa fierbinte de la robinet și a lăsat-o să țâșnească bolborosind, cu aburi, în chiuvetă.

Fără să se grăbească, a tras huruind într-o parte paravanul vertical și transparent al dușului și a dat drumul și acolo la apa fierbinte.

S-a tras înapoi satisfăcută, așteptând ca ceața călduță să ne învăluie, umplând toată mansarda, aburind chepengul închis din tavan, prin care mâțele, din ce în ce mai indignate, nu mai lăsau să ajungă la noi bruma de lumină vesperală.

M-a luat iar de mână și m-a pupat pe obraz.

— În trei luni, o să se ducă nu doar tapetul de pe pereți, ci întreaga clădire va mucegăi și se vor răspândi afară din ea boli tropicale, friguri paludice și spumă carnivoră.

Mi-a luat cheia din mână. Pe palier a încuiat grijuliu. Din culoar auzeam cum țâșnește gâlgâit apa fierbinte.

Jos în stradă, s-a oprit la primul grilaj de canalizare din trotuar și a aruncat cheia înăuntru.

În parcul înserat, m-a tras într-un boschet, între doi copaci din care atârnau crengi flocoase ca poalele sălciilor.

S-a lipit cu spatele de un trunchi. A făcut o figură de Sfânta Teresa, cu buza de jos umflată.

— Hai.

M-a tras spre ea. Ne-am pupat. Eram iritat și tern. Mi-a pus mâna acolo unde nu simțeam nimic.

— Of, nici măcar nu ți se scoală, a pufnit.

Spinarea i s-a desprins deodată de copac și s-a îndreptat, mândră, rigidă.

— Bun, am tăiat-o, mi-a aruncat plat, fără ton. Am făcut tot ce-am putut pentru tine.

Şi, îndepărtându-se în noapte, mi-a zvârlit peste umăr:

— Ciudați prieteni are Mollusque!

ד״ד

ה *Agony ants* (Vacanță la Roma)

— Heee, ce să văd? Un oraș.

În taxi îi luasem mâna și fusesem surprins și descurajat de felul inert în care mi-o abandonase.

Bâțâindu-și în ritmul unei stupide muzici electronice spatele păros, floace ieșite prin maioul cu găurele, șoferul negricios și rău la gură ne ducea, într-un slalom de joc video, prin fluxul de claxoane de-a lungul Colosseumului, dincolo de care vedeam, împungând cerul de plumb, coloanele templelor din Via Sacra.

Eu propusesem Roma ca arenă de tăvăleală, un weekend la jumătatea geografică a drumului dintre mine și ea, după ce flirtaserăm un număr decent de săptămâni pe Facebook.

Roma, i-am scris, te duci frumos la Otopeni și vii la Roma, acolo o să ne-o tragem – prin toate muzeele și sarcofagele etrusce.

În loc să plătesc restanțele și amenda de la fiscul belgian și știind că la întoarcere în Bruxelles

aveam să găsesc lumina și gazul tăiate, odată ce nemiloșii portărei obținuseră aprobare de la tribunalul vecin să-mi intre în casă chiar și în absență, am cumpărat la întâmplare primul bilet de avion (Air France, dacă zbori *business* cu ei, primești șampanie după decolare) și am ajuns la Roma cu o seară înainte de venirea Flaviei, ca să pregătesc terenul.

— *Albergo Traiano*, mi-a susurat la aeroport hoțomanul de *autista* (termen medical apropriat pentru un șofer în Italia) și m-am lăsat dus autoritar de el, *Hotel Traiano*, Via 4 Novembre, 154, în fața Columnei lui Traian, de parcă mă ghidaseră umbrele zdrențuite ale dacilor.

În noaptea aceea, înainte de sosirea Flaviei, ieșisem să inspectez și să mă familiarizez cu cartierul: baruri, crâșme, cotloane strategice, am băut la toate terasele, m-am împrietenit cu patroni de săli de joc.

Cam toți chelnerii și cârciumarii din jurul Forumului sunt sârbi sau albanezi, așa că o sârboaică bosniacă boită de nu i se vedea albul ochilor, Ceea, a venit cu mine în seara aia la hotel să jucăm baba-oarba, ceea ce i-a făcut pe bronzații de la recepție, purtători de ochelari opaci, deși era trecut bine de miezul nopții, să mă-ntrebe dacă am de gând să aduc femei și-n zilele următoare, deoarece taxa de sejur în Roma (tâlhărie de-a lor) se plătește pe persoană.

În cameră am constatat că oglinda era plasată strategic în capul imensului pat, *letto matrimoniale*, cum zic cu voluptate administrativă italienii. Ceea (Ţeța), care-și luase pseudonimul ăsta pentru că semăna vag cu nevasta cântăreață de turbofolk a asasinatului criminal de război Arkan, a dansat goală în fața oglinzii, cântându-mi cu voce răgușită *Tako ti je mala moja kad ljubi Bosanac*. Avea celulită și sânii căzuți, dar mă înduioșau cutele-i prietenoase de sub fese.

Când a dat de cutia de praline belgiene, am fost nevoit s-o deschid, ticluind deja pentru Flavia a doua zi o scuză inocentă, cum că vameșii italieni ar fi cerut s-o examineze pe dinăuntru.

Când a ieșit din terminalul aeroportului, frumoasă și năucă, cu simțurile îngrijit redactate, Flavia arăta înduioșător sub pălăria ei bărbătească, târând o valiză cât un sicriu pe roți și fluierând absentă. Nu m-a recunoscut, știindu-ne noi doar de pe Facebook, și am urmărit-o cum, după ce s-a învârtit un pic prin hol, căutându-mă și neștiindu-mă, a scos telefonul să mă sune enervată.

Când m-am proțăpit în fața ei, cu cămașa elegantă afară din pantaloni și pantofi noi care mă strângeau înfiorător, fața ei a luat o expresie nedumerită, ba chiar cu ceva ostilitate.

Douăzeci de ani diferență se văd imediat în lumina violentă de august, mai ales la cât fusesem nevoit să prospectez crâșmele în noaptea precedentă. Mă buhăisem, ceea ce, combinat cu pantofii noi și scorțoși, mă făcuse să reflectez că povestea cu umflatul mâinilor de la băut n-are de fapt nici o logică. Uneori, după nopți de beție masivă, când pun inelele dimineața, găsesc că alunecă neted, uleios, fără efort, pe degete. În schimb, de câte ori mi-am impus abstinență prelungită am descoperit cu oroare dimineața că inelele nu-mi mai intrau pe deget.

De data asta băusem și mă umflasem în același timp, două fenomene ce aleseseră să coincidă în acea zi.

În taxi, luându-i mâna inertă, i-am aruncat, forțând veselia autoritară:

— Lăsăm valiza la hotel și mergem mai întâi să vedem un pic orașul.

A ridicat din umeri, fără expresie.

— Eh, ce să văd? Un oraș... Sper că nu plănuiești să mă duci la muzee și chestii de-astea.

Am rămas o clipă fără glas, mai ales că avuseserăm atâtea conversații intelectual-erotice

pe Facebook.

— Eu am venit pentru tine, mi-a spus cu un început de iritare, nu pentru muzee. Să nu faci pe ghidul turistic, cu tonul ăla pedant pe care ți l-am văzut.

Am depus bagajele la hotel, am justificat rapid și tern deschiderea cutiei de praline belgiene pe care i-o promisesem în mesaje și am ieșit la terasă.

Acolo, schimbând o vorbă cu Mirko și evitând abil privirea lui Ceea, care s-a abținut să vină să mă pupe bălos și haiducește, am comandat *spaghetti alle vongole*, cum luasem și în ajun, iar când Flavia a cerut parmezan să pună pe ele, i-am explicat, puțin jenat, sub ochii chelnerului, că pe fructele de mare nu se presară brânză.

— Aiurea. Vreau parmezan, a ordonat îmbufnată.

Și-a îngropat scoicile sub un tumulus de praf de brânză și a gustat.

— Nu-i rău, a pronunțat pe ton egal.

Mi-am reprimat răbufnirea de violență. „Nu-i rău”... Terasa cea mai scumpă din Forum, pastele erau de casă și scoicile proaspete, suculente, eu mă așteptam în orice moment să-mi văd cardul respins de la plată, iar ea enunța posac: „Nu-i rău”.

Ne-am îmbătat, nemișcându-ne de la masă până după miezul nopții, eu tot vorbindu-i despre etrusci în vreme ce ea mă fixa gravă, aprobând din când în când și bând în același ritm cu mine.

Noaptea, în cameră, rigidă, când abia ce-am intrat în ea și mi-a venit, eu răcnind beat, forțându-mi extazul și proiectându-mi toate umorile în ea, a sărit pe dată din pat și a fugit în baie.

S-a încuiat acolo și a făcut duș vreme de vreo jumătate de ceas.

— Nu suport lipsa de igienă, mi-a șoptit alunecând înapoi în pat, unsă cu felurite alifii și pupându-mă fugace.

— Cum rămâne atunci cu mireasma de piele încinsă, rugoasă, și amestecul de lichide?

— Nu cu mine, a pufnit. Nici amestec de lichide, nici perversiuni.

— Nu înțelegi nimic din alchimie, i-am spus.

Poftind-o iar, hieratică și lunecoasă cum era, m-am ridicat în genunchi și mi-am apropiat bazinul de fața ei.

M-a împins agasată.

— Ești transpirat și lipicios. E dezgustător. Eu nu fac de-astea.

Mi-a întors spatele să doarmă. Am deschis frigiderul și am extras de acolo tot ce era de băut. Cât îmi turnam în pahar, ea dormea deja, respirând regulat și liniștit, frumoasă și seacă.

Am scâncit singur și am alunecat într-o gaură neagră de oboseală, drojdie de alcool și disperare.

הההה

Dimineață, se trezise și examina inertă, alungită lângă mine, șirul de furnici, șuvoiul dens, falangă după falangă de minusculi mirmidoni negri, pluton de furnici după alt pluton, care între gaura din perete și cutia de praline trasaseră în cameră o diagonală de prădăciune militară.

— Am să cobor să le zic la recepție, i-am șoptit pupând-o și lingându-i umărul gol. Ăsta nu-i hotel, ci pivnițele Vaticanului.

Am strâns-o pe la spate, prinzându-i sânii goi în palme și încercând să intru în ea.

S-a scuturat și m-a împins, sărind din pat și fugind la duș.

— Ai vrut să ne plimbăm, mi-a amintit.

Ca s-o pedepsesc, i-am impus muzeul etrusc din Villa Giulia... Se ajunge acolo de-a lungul Tibrului, mai întâi prin Trastevere, apoi prin fața Vaticanului, evitând ciorchinii de pelerini și cerșetori și țigani și artiști stradali care fac pe „statuile vii”.

Printre cele mai iritante plăgi urbane, mai nefaste și decât piticii bolivieni care cântă în buclă miorlăită la nai *El Condor Pasa*, plasez sus de tot pe scara dușmăniei artiștii rataţi mâzgăliți în statui înțepenite, din cei ce așteaptă cu orele pe trotuar până le vâră cineva un ban în fantă, pictați în papi, hasizi, figuri de Tarot sau Venus din Milă.

Şi mai enervantă e gloata care se strânge să-i admire aglutinat, filmând cu telefonul și așteptând să vadă cum le tremură o mână, o geană sau un colț al gurii. Identificând atâția în fața Vaticanului, gladiatori muribunzi străpunși și nemișcați, papese și împărătese boite, depresia mi s-a accentuat.

În Villa Giulia, afară de noi doi, mai bâjbâia printre antichitățile etrusce doar un cuplu de nemți cu sandale ortopedice și pe cap cu oroarea aia de cască în care asculți explicații înregistrate, urmând placid un traseu prestabilit.

Imbecilul între două vârste purta pantaloni de genul celor care se termină, fâlfâitor, între genunchi și glezne. Nici suficient de scurți ca să fie bermude sau șort, nici destul de lungi ca să-i numim pantaloni demni. Doar așa, atârnând până la tibie, cât să se vadă sub ei ciorapii albi întinși pe pulpa cabrată.

Îi spun posacei Flavia că purtătorii ăștia de „pantascurți” ar trebui bătuți cu ciomege de oină peste gleznele delicate. Singura mea mângâiere este că se îmbracă precum salafiștii, fundamentaliștii musulmani cărora un *hadith* le ordonă să oprească pantascurtul deasupra gleznei.

Îmi expun speranța că în stradă unele din javrele de luptă plimbate fără lesă vor fi și mai iritate decât mine descoperind la nivelul ochilor glezne bărbătești epilate.

Flavia nu zâmbește. Acolo, în curte la Villa Giulia, între măslini, o împing deodată într-un sarcofag etrusc din piatră, în care ea, surprinsă, cade bufnit pe spate. Între coapsele zvârlite în sus, chiloții îi intraseră în fanta umedă. M-am aplecat

agil să-i strecor mâna înăuntru, dar și-a strâns genunchii ca mandibulele unei furnici gigantice.

Am smuls-o din sarcofag.

— Hai la hotel, i-am gâfâit.

Am pornit amândoi grăbiți pe jos spre hotel, ținându-ne de mână, fugind chiar o parte din drum, eu cu picioarele umflate dureros în pantofii prea strâmți, ea cu ușurință de femeie tânără care face zilnic jogging fluierând aiureli, cu creierul gol, posăceală neplanificată. Când am obosit, am luat un taxi și am rămas blocați în trafic.

În cameră, furnicile isprăviseră pralinele și explorau acum, pâlcuri-pâlcuri bine ordonate, prin restul bagajelor și prin creme.

Am aruncat-o în pat, dar când am sărit pe ea, alunecase deja într-o parte, fugind în baie.

Am zăcut pe spate, descurajat, potolindu-mi gâfâiala pe fond de turbo-duș și fojgăială de furnici.

A venit înapoi goală, curată și fără expresie. S-a întins lângă mine, spălată și frecată și săpunită, și m-a fixat.

Înciudat, zăceam și eu tăcut, examinând tavanul cu chip la fel de neutru.

M-a împuns cu degetul și m-a gâdilat.

— Ce faci tu? m-a întrebat cu voce albă.

— Detest să fiu gâdilat, am informat-o.

— Cum?

— Așa cum o faci. Nu-mi place să fiu gâdilat. „Pielea e tot ce-avem mai profund.” Așa zicea Gide.

— *La peau est tout ce que nous avons de plus profond,* știu. De-aia mă și spăl tot timpul.

— Da, bravo, exact la asta se și referea amfibo-sexualul de Gide, la obiceiul vostru enervant de-a gâdila omul cu degetul în coaste, cum faci tu acum, chiar și când vezi că nu-i place, insistând pe el când țipă sincer, gâdilându-l până la ură.

Tăcea.

— Te-a costat ceva vacanța asta, mi-a zis zâmbind fără expresie.

Am făcut un gest sincer de nepăsare, căutând să nu mă gândesc la ce mă aștepta la întoarcere în Bruxelles.

— Banii și scuipatul sunt tot ce e mai frumos de aruncat în ochii lumii.

Fraza șchiopătă și mi-a displăcut. Nu, nu așa. M-am întors spre ea.

— „Banii și scuipatul sunt ce e mai" – hm, ce? „de proiectat în ochii lumii". Trebuie găsit alt adjectiv acolo, „frumos" de fapt nu merge.

— Mai e și sperma de proiectat în ochi, dar aia are ceva ludic, pe care banii și scuipatul nu-l conțin, mi-a zis, zâmbind suav.

O priveam sincer contrariat. Mi-a zâmbit.

— Când eram mică și vedeam o colonie de furnici, mă chinceam și urinam pe ele, mi-a susurat chicotind. Mă credeam zeița lor, mama universului.

M-a mângâiat pe obraz. Era din nou atât de frumoasă, încât mi-am tras pantalonii fără să-i mai scot de tot, am răsturnat-o, ea s-a desfăcut și am intrat în ea, remarcând cum se crăcea estetic, arătându-și albul ochilor și un cot julit până la sângerare de la căzătura în sarcofagul etrusc. M-a strâns la piept, am intrat adânc, iar ea a gemut din gâtlej, cu capul dat pe spate:

— Oh, ce bine e. Oh, ce bine e...

I-am șoptit:

— Zi-mi ce fantasme ai, că ți le împlinesc eu.

A devenit rigidă și m-a împins.

— N-am nici o fantasmă, mi-a aruncat îmbufnată.

S-a sculat și s-a repezit în baie să facă iar duș, abandonându-mă în patul explorat acum de o avangardă de furnici hotărâte să lanseze asaltul final, precum legionarii lui Franco la Majadahonda. Nu, tâmpitule, de ce-o întrebi asta? De aia sunt fantasme, ca să rămână îngropate

acolo, neîmplinite. Tu ar trebui să le ghicești, nu să întrebi de ele cu creionul în mână... Sunt franjuri de vis, nu comandă de *room-service.*

A venit înapoi curată, tartinată cu creme de frumusețe, plus un plasture pe cotul julit.

— Oamenii cu iubirea întreagă n-au fantasme de comunicat administrativ, m-a dojenit, tristă.

În pat, alungiți unul lângă altul, examinam furnicăreala din cameră, neștiind ce să ne mai zicem.

Mi-am spus, cercetând-o, că e greu să găsești femeie cu răutatea neipocrită. Dacă te boscorodește direct, arătând dezamăgire, și n-așteaptă ca tu s-o mângâi aiurea doar ca să scapi de reproș, ai tras un loz bun. Dar dacă miorlăie îmbufnată și-ți aruncă, când o întrebi ce are: „Ştii tu bine ce am, de ce mai întrebi?”, atunci poți s-o returnezi clanului de la care ai luat-o și să ceri investiția înapoi. Cele adevărate spun ce au pe suflet.

Mă gândeam la asta, în vreme ce ea mă împungea cu degetul în coaste, între omoplați... Mi-a venit deodată un val de dușmănie iritată: „Pune, femeie mâna pe mine... Pune mâna, nu mă împunge așa”.

Nu i-am zis însă nimic, doar zăceam, lăsându-mă împuns cu degetul între coaste, prăvălit pe-o parte, cu spatele la ea. Reproșurile ei triste mă goliseră de energie. Mâinile îi erau frumoase, dar unghiile rotunde, neascuțite aveau ceva obscen, terminând degete prea lungi.

Când le știi așa lungi, nu împungi omul între omoplați cu arătătorul. Când ai mâinile mari, le pui, le aplici, le lipești pe spatele amărâtului care zace spășit. Palma plină, solidă, cu reprosul cald în pori. Dar degetul care te împunge cu unghia între omoplați e un sfredel spre dezastru.

N-am mai ascultat ce-mi șoptea. Voiam doar să înceteze degetul în spinare.

M-am ridicat brusc, m-am oprit în mijlocul camerei și am urinat pe furnici, făcându-le să fugă disperate prin toate cotloanele, cete întregi zvârcolindu-se în băltoacele lăsate în urmă.

— Plec la aeroport, mi-a aruncat din pat, cu aer definitiv, îmbrăcându-se. Avionul e la noapte, am timp să fac și cumpărături.

În taxi nu am vorbit deloc.

În fața terminalului s-a oprit, lăsând o clipă valiza grea pe roți. M-a luat de umeri și m-a sărutat adânc de adio, hotărât și trist.

— Ești obsedat să te arăți isteț în permanență, mi-a spus. Dar istețimea n-are nimic de-a face cu spiritele mari. E chiar o piedică.

— Oh, mai slăbește-mă, i-am aruncat iritat.

A plecat târând valiza după ea, plasturele pe cot fiindu-i vizibil de departe. M-a ușurat s-o văd din spate cum trăgea picioarele, mă enervase tot timpul felul ei târșit de-a se deplasa abia ridicând talpa.

Ofilească-se în pace, mi-am spus răzbunător, și m-am întors la taxi, scuturând furnici de pe mine și numărând ce mai aveam prin buzunare, nesigur dacă-mi rămăsese suficient pentru Ceea și pentru băutură, multă băutură.

ההה

י Un suflet întru Domnul

Era de-o frumusețe stranie, hieratică, cu părul strâns într-un coc cuminte, ca femeile Amish, unghii tăiate scurt, obraji rozalii. Bea fără să ridice degetul mic în fața unui bărbos care îi zâmbea cu tandrețe.

Terminându-mi sticla, m-am ridicat și, alunecând spre ieșirea terasei din Vama Veche, am încetinit lângă ei și le-am aruncat:

— Sunteți un cuplu atât de frumos că-mi dau lacrimile.

— Luați loc, mi-a zâmbit ea larg. Nu suntem un cuplu, suntem veri.

Am căzut pe bancă lângă el, topindu-mă în figura ei radioasă. Am făcut semn să ni se mai aducă o sticlă.

— Veri, da? am insistat.

— Veri, au confirmat simultan.

Ea mă cerceta cu un râs mic, aproape inaudibil.

— Domnișoară, sunteți atât de frumoasă, că nu pot decât să vă ofer pe loc o lungă viață de bețiii

și orgii coregrafiate după fantezia dumneavoastră.

Au chicotit blând.

— L-ați întâlnit astăzi pe Domnul? m-a întrebat ea.

Iar el:

— Suntem misionari pocăiți.

Au râs văzând cum mi se deschide tâmp gura.

— Domnișoară, am insistat. M-ați lăsa să trăiesc cu dumneavoastră știind că-s ateu? L-am întâlnit pe Domnul, da, și mi-a zis să rămân așa, fiindcă nu mă vrea fățarnic.

— Hai sa ne tutuim, mi-a spus. Da, am putea trăi împreună. Doar că eu nu mă fut.

Fără glas, m-am întors spre vărul bărbos, care râdea tăcut. Mi-a făcut semn cu bărbia spre ea, arătându-mi că nu mă va ajuta și că-s singur stăpân pe destinul meu.

— De ce nu te fuți? am întrebat-o pe radioasa creatură. N-ai pizdă?

A râs:

— Am vreo patru, inclusiv una în gură. Doar că nu mă interesează sexul.

— Dar din bunătate creștinească nu te-ai lăsa terfelită de mine? Nu faci nimic, tu te rogi – iar eu te fut. Şi pe față, și pe dos.

— Nu, mi-a răspuns ferm, calmă. Dar dacă te amuză, vin cu tine pe plajă la agățat.

— E serioasă, mi-a confirmat vărul.

Afară, în noapte, am luat-o de mână. Vărul venea după noi, fredonând. Psalmi, probabil.

La barul de pe plajă, ea și-a desfăcut părul și a comandat autoritar:

— Două gin tonic.

Vărul dispăruse.

— Stai cu mine în noaptea asta, am implorat-o.

A scuturat din cap că nu.

— N-o să facem nimic. Vreau doar să te țin de mână și să te miros.

— Te cred că nu mi-ai face nimic. Dar nu vreau.

— Trăiește cu mine, am insistat. N-am să te mint niciodată. Ştiu toți profeții, inclusiv pe cei minori.

— Ești un om bun, mi-a zis, mângâindu-mă tristă pe obraz. Nu insista. Nu dorm cu tine. Şi nu vreau sex. Doar îmi place aura ta. Bucură-te.

Am făcut semn barmanului sa ne mai dea gin tonic. Ea căuta prin buzunarele rochiei după bani.

— Lasă, i-am spus. În cultura mea de *macho* balcanic și feminist bărbatul plătește.

— Așa și trebuie, a aprobat liniștită. Şi să mă aperi.

— Lasă-mă să-ți pun mâna pe țâțe, am rugat-o.

S-a întors spre mine, sorbind gin, cu vârful limbii între buzele întredeschise, și mi-a prezentat pieptul.

I-am pus mâna pe un sân, ferm și rotund sub rochiță, și l-am frecat și strâns.

— Ce soi de femeie ești? am gemut.

— Un suflet întru Domnul.

— Vreau și eu acolo. Rămâi în noaptea asta. Vreau sa trăiesc cu tine, nu pricepi?

A scuturat din cap, tristă.

— Uite, te strâng de țâțe, am gâfâit, sub privirea severă a barmanului. Nu-ți produce nimic asta?

— E doar piele.

— La fel și dacă te fuți cu mine. Doar piele. Faci un bine creștinesc.

— Eu nu mă fut.

Am comandat iar gin și i-am spus:

— Am o faptă foarte urâtă pe suflet. Iarna asta a fost foarte frig la Bruxelles. Într-o noapte s-a ridicat în fața mea din niște prești întinse pe treptele bisericii o fată care mi-a cerut doi euro. Mi-a spus că o bătea taică-său și fugise de-acasă. I-am întins banii, știind că, dacă o las afară, o să

moară înghețată pe treptele bisericii. Când a luat banii, i-am văzut mâinile cu unghii lungi negre și i-am simțit, sub frumusețea tremurândă, duhoarea grea, acră, de carne nespălată și sudori reci stratificate. M-am gândit o secundă că, dacă o iau acasă, poate mă omoară în timpul nopții sau dispare cu computerele și am lăsat-o acolo, în vânt, pe treptele bisericii. Mă obsedează ce-am putut să fac.

Mă fixa cu ochii mari, zâmbetul îi pierise și deodată a început să bocească incontrolabil:

— De ce mă faci să plâng? De ce?

A fugit în noapte printre dansatorii de pe plajă.

Am privit lung după ea, holbându-mă în întuneric printre trupurile țopăitoare, sperând că doar s-a dus după vărul bărbos, dar n-a mai venit.

M-am întors nedumerit spre barman, care a ridicat din umeri, frecând un pahar:

— Dacă umblați cu bețive...

VII

Cum nu m-am bătut în Vama Veche

Zău că nu mai văzusem așa ploaie în Vama Veche. În general, falia climaterică se oprește la Mangalia. Când ieși din Mangalia și treci de muzeul ăla militar pe dreapta, se schimbă vremea, clima, vegetația, femeile. În Vamă simți deja Mediterana, Marea Egee, dai de ciclopi, onagri, măgari sălbatici. Te aștepți să vezi măslini și hamadriade, ești pus pe dendrolatrie și toleranță pentru efebi uleiați.

În ziua aceea însă a plouat cu ură, m-a prins furtuna sub o streașină, la băcănia dintre „La Mariana" și farmacie, unde e stația de microbuze. Sub jgheab se mai refugiaseră niște bacante cu rucsac, căzute din cursa de Mangalia și trăgând după ele un tătar slăbănog cu aer ascetic de Arsenie Boca.

Le-am oferit fetelor câte o bere, ignorând tătarul, moment în care a frânat în fața noastră,

împroșcându-ne, un Mercedes nou, ca un car triumfal, cu plăcuțe de Franța.

Ţiganul a ieșit din mașină cu prostie somptuoasă. A dat din fund prin metrul de vijelie care-l separa de streașină și, ajuns în fața noastră, a răcnit spre fete:

— Mangalia, Balcic, Limanu!... Cine vrea la Mangalia?

— Domnișoarele abia ce-au sosit în Vamă, l-am informat. Dinspre Mangalia, am adăugat, graseind și punând accentul tonic pe -SPRE în prepoziția *dinspré*.

A tăcut, căutând să mistuie informația. S-a uitat la fete, la ploaie, la mine desculț și rebegit în tricou și cu o bere în mână.

— Unchiule, nu ți-e frig?

— Şi dacă mi-ar fi frig n-aș recunoaște, i-am zis. Eu-s bărbat, nu ca tine, în flaneluță vara.

Fetele au pufnit pe legea lor, evitând să ne privească. Vântul a suflat.

— Mangalia, Balcic, a țipat țiganul.

— Aș veni eu cu tine la Mangalia numai de drag, i-am zis.

S-a întors spre mine umflându-și pieptul.

— De drag de mine?

— Da, i-am spus. Ești drăgălaș, așa grăsuț și cochet, în trening, cu mașina asta furată din Avignon.

— Bă moșule, tu ești bolând?

— Te fut, i-am zis calm.

Tăcerea care a coborât la terasă ne-a lăsat să numărăm trombele de apă. A trăsnit. Am isprăvit cutia de bere.

— Mă fuți? a repetat scăzut țiganul, alunecând masiv și blocându-mi vederea spre stradă.

— Fac parte din serviciile secrete ale armatei, am recitat calm, fixându-l în ochi, simțindu-mă deodată maestru în *bluff* și având de înmărmurit o terasă de rebegite, mototolite, ude, fără bani. Am

urmat tehnici de supraviețuire atât de speciale încât dacă n-ai fi prost ai transpira ascultând. Mă bat finuț și rău, până nu se mai poate. De pildă, dar pentru că vorbele astea – „de pildă” – n-au loc în creierul tău fleșcăit, am să spun: „spre exemplu”. Spre exemplu, dacă mă bat cu tine, am să-ți bag două degete în nări și-am să te mușc de față răcnind. După aia nu mai ești om.

A ezitat, strângând pumnii, încercând să priceapă.

— Mă muști de față?

— Răcnind, am confirmat, lingându-mi buzele.

Fetele erau deodată frumoase, una chiar transfigurată, examinându-mă cu gura deschisă.

— Plus, am continuat, coborând vocea pe un ton de bas și apropiindu-mi fața de a lui, plus că-l știu pe Fane. Așa că să ai dublu grijă.

— Îl știi pe Fane, a bâiguit febril, dispărându-i burzuluiala.

L-am împins în piept.

— Da, îl știu pe Fane și te fut. Tai-o acuma.

A intrat în Mercedes, gânditor. Înainte să demareze, a coborât geamul dinspre noi.

— Ești diliu, tataie, mi-a aruncat demarând cu dușmănie și stropindu-ne.

Le-am zâmbit suav fetelor.

— De unde îl știați pe Fane? m-a întrebat cea care părea a fi șefa.

— Nu știu nici un Fane, dar orice țigan are undeva un Fane de care ascultă.

Am tăcut, admirând ploaia. Fetele și-au depus rucsacul, bocceaua, gentuța.

— Nu serviți o bere cu noi? m-a întrebat șefa, cu o voce plină de respect.

٢٢٢

ח Krishna mă-tii

— Ha-ha, mâine e ziua ta, o să mergem la balet experimental, m-a avertizat, înspăimântându-mă, Macha. O să-l vedem și pe Walter. Spectacolul e conceput de el.

Doamne, balet! Cum să-i spun că n-am fost niciodată la balet, că nu suport, sunt reacționar, că despre balet am doar fantasme de coapse îmbrobonite, vulve strivite sub tutu și subsuori mirosind a ceapă fermentată?

M-am lăsat însă târât, căci Macha nu glumea cu cultura și nu voiam să primejduiesc precarul echilibru erotic pe care-l găsisem cu ea. Începuse să mă plictisească, e drept, cum aștepta ea, previzibil, de fiecare dată, s-o pocnesc și s-o trag de păr și s-o sugrum până devenea stacojie, dar avea un fel de-a strânge mușchii vintrei, ca și cum o mână fermă te prindea acolo, încât uneori mă întrebam dacă ea nu e de fapt un automat, un cyborg cu un omuleț pitit înăuntru care controlează mecanismul ansamblului. Precum femeia-robot din acel tulburător roman, *Viitoarea Evă* a lui Villiers

de l'Isle-Adam, o femeie mecanică atât de abil finisată, încât păcălește pe toată lumea. Te aștepți ca înăuntru să fie tupilat un pitic care te strânge când te înfigi acolo.

— Fă pe mine, horcăia Macha. Scuipă-mă. Vreau să fiu otreapa ta.

Eram al ei încă de prima oară, când, după ce intrasem în ea, își închisese deodată mușchii bortei în jurul mădularului meu, de parcă l-ar fi strâns cu o mână suplă care mă trăgea în gheenă, sub picioarele murdare ale lui Dumnezeu, cu răutate implacabilă și nepăsătoare, ca statuia Comandorului venită să-l tragă pe Donjuan spre binemeritata-i caznă.

— Cum faci? am gemut. Cum faci?

A zâmbit pierdută, difuză, încălecându-mă, strângând. Am pălmuit-o în plină figură și i-a venit un orgasm uriesesc.

În romanul acela al lui Villiers de l'Isle-Adam, cyboarga se dovedește un companion perfect... până când începe, treptat, să capete apucături de femeie autentică.

La început e minunată: are o splendidă piele sintetică sub care simți carne caldă și sportivă, vorbește de pe niște discuri fine, gravate, ce i se-nvârt în pieptul delicat și care funcționează ca un tonomat-miniatură și se preface că mănâncă și bea, alimentele mestecate fiind colectate într-un săculeț ascuns în pântecul plat. Acumulează limbaj din ce în ce mai complex și perfecționat. Face amor cu nesaț convingător, altfel zis, prezintă nurii și calitățile unei femei de vis, ireale, până în ziua când eroul o scoate la un restaurant select, iar ea îl cicălește brusc pentru că el isprăvise ce mai rămăsese în sticla de vin. La plecare, enervat, el golește ultimul fund de pahar, iar ea îi aruncă acru:

— Nu bea ca disperatul. Mai lasă puțin în pahar. Vrei să creadă chelnerii că suntem niște sărăntoci sau prost-crescuți?

חחח

Macha mai era și credincioasă, ba chiar obsedată de ocult, Cabală, Tarot, yoga, ceea ce m-a înfuriat de la început, ca o trădare. Astrologie, feng shui și corp astral se învârteau de-a valma în mintea ei, iar când m-a întrebat de zodie am mințit-o că sunt Scorpion.

A emis pe loc o frenezie de analize, cum c-ar fi știut ea de când m-a văzut că sunt posesiv și veninos cu grație și că, dacă-i spun și ascendentul, atunci ea mă va decripta și mai bine...

— Ce ascendent ești? zice.

— Nu-ți spun, ca să nu mă controlezi, i-am răspuns enigmatic, dându-mi seama că de fapt nici n-am habar la ce oră m-am născut.

— Tipic pentru scorpioni, a exclamat ea îmbujorată admirativ. Ştiam că n-ai să-mi zici, ești tare, joci strâns.

Avea apoi un sentiment al justiției aplicat cu rigiditate de sectă, dar era și una din acele puține femei care știu să poarte codițe și bluză pe gât. Când o văzusem prima oară, purta de altfel părul strâns într-o coadă. Ce poate fi așa de excitant într-o coadă împletită? Avea codița atârnând cast pe un umăr și emana vicii fără nume, poate și pentru că de departe părea a nu avea buze. Un fel de femeie-șoricioaică, slabă, scofâlcită chiar, dar cu sâni mari sub puloverul pe gât.

Când am văzut-o pentru prima oară, aluneca pe trotuarul din Matongé, în Bruxelles, ținându-se de șolduri cu un negru și purtând o bluză pe gât.

Acum, printre cei mai exotici fetișiști pe care i-am cunoscut vreodată a fost unul cu obsesia bluzelor pe gât. Lasă degetele de la picioare sau tatuajele. Bietul om transpira și îi tremurau mâinile când vedea o femeie cu „pulover pe gât”. Dacă mai era vorba și de o bluză de culoare militară, din acelea de camuflaj, pufoasă și rulată în cercuri strânse ca un godin până sub bărbie, nefericitul

începea să se bâțâie. Așezat, tremura spasmodic din genunchi și își acoperea poala cu mâinile, cu un ziar, cu farfuria de pe masă, numai să nu i se vadă umflătura.

Când i-am spus că-n franceză asemenea bluză se numește *pull à col roulé*, i-au dat lacrimile. Mi-a cerut să-l las singur câteva minute și îl vedeam de departe cum pronunță, cu tristețe extatică, *pull à col roulé... pull à col roulé*.

Când a murit, nevastă-sa a insistat să-l îngroape în costum cu cravată. Ea, pe de altă parte, poartă și acum numai bluze anchior. I-am explicat că „anchior" vine tot din franceză, de la *en cœur*, în formă de inimă, dar nu părea interesată.

Cât a suferit omul ăla!

Priveam așadar sarcastic la șoldoasa fără buze, dar cu sâni mari, Macha, care naviga pe trotuarul celălalt, prin cartierul de negri Matongé din Bruxelles, înlănțuită cu un congolez de doi metri, tatuat și în mod vizibil stupid, cu buza de jos căzută și umflată, jachetă roz și pantofi ascuțiți din piele de șarpe.

De ce, oh, de ce, dumnezeule Savaot, stăpânul oștirilor, dacă vin dintr-un sat din Bărăgan numit Rămăieni, a trebuit, peste sofisticărelile mele, să mă faci retrograd, ca să sufăr singur, chiar dacă elegant? E drept însă, când te tragi din Rămăieni deții cheia misterelor. Îți rămâne doar să găsești borta potrivită ei. Cu Macha credeam însă că o găsisem, iar borta ei mustitoare și fermă mă strângea și mă trăgea înăuntru.

Se așezaseră în stânga mea, la terasă, ea fardată și neîngrijită, cu nas mare, iar negrul: monstru faraonic, de o perfecțiune fizică odioasă, cu creier vid, buze de centurion etiopian care-ți stârnesc ură, așa cum trebuie să urăști animalele ostentativ frumoase.

Cât s-a dus negrul la toaletă, Macha s-a întins obraznic ca o mâță, ridicând brațele spre tavan și

miorlăind cu jumătate de voce, mulțumită de sine, strângând pumnii, cu ochii închiși.

Deschizându-i, i-a pironit într-ai mei, care-o fixau cu fascinație nedisimulată.

— Măreață lene, i-am spus admirativ. Sunt specialist în apatie.

— A mea e o lene aparte, creativă, m-a informat. Dacă te pricepi, atunci știi despre ce vorbesc. Apatia proștilor nu duce la nimic.

Am dat din cap, grav, gata s-o ascult.

— Bun, nici a mea, în general, a continuat ea, dar s-a întâmplat deja, fără logică, ca la finiș să-mi iasă sclipiri de geniu. Cum cu disciplina nu-mi prea merge, statistic trebuie să mă bazez pe lene.

Văzând că nu mă pricep s-o întreb rapid ceva în plus, mi-a zis candid:

— Sunt artistă conceptuală.

Ştiu eu cum e cu candoarea. Candoarea e doar un procedeu retoric și o tehnică de învăluire. Mi-am scris mașinal numărul de telefon pe un șervețel, m-am aplecat peste spațiul neutru dintre mese și i l-am depus pe masă.

— Dacă vii cu mine, am să te-nvăț să trișezi în toate lucrurile neesențiale, i-am spus.

L-a privit fără să-l ia, știind că mint.

— Mi-e lene, a zis. Ca și orgasmul, lenea mea nu se repetă, e pururi nouă.

Reapăruse faraonul nubian. Părea și mai masiv, de parcă făcuse flotări în toaletă. Aveam să aflu că-l chema, absurd, Walter. Fondul reacționar a preluat pe loc controlul asupra mea și m-am văzut proiectat pe ecranul minții în șort călcat, imaculat apretat, cu cască colonială și baston înfierat, pedepsindu-l cu asprime pe Walter înainte de a-l boteza cu forța prin imersiune în fluviu, ignorând avertismentele lătrate în kikongo ale tribului care țipă că apa colcăie de crocodili.

Când s-au ridicat să plece, bacanta reprimată a culeș șervețelul de pe masă și l-a strecurat în buzunar.

חחח

M-a sunat după câteva zile, când și uitasem de ea. Auzindu-i vocea, am palpitat necontrolat.

La terasă purta același pulover pe gât. Mă privea chicotind pe măsură ce mă apropiam de masa ei. Carafa de vin din față îi explica roșeața din obraji, buzele tatuate de vinul încrustat indelebil în crăpăturile permanente, iar mâna ei, depusă plat pe masă, ascundea o cutiuță cu fundă la fel de rozalie ca și mutra ei zâmbăreață.

Când, după ce-am sărutat-o pe obraji, m-am așezat în fața ei, a împins pachețelul spre mine, râzând tăcut, fără zgomot, cu ochii înfipți într-ai mei.

Am desfăcut nodul, examinându-i zâmbetul larg ce îi accentua cutele, de-o parte și de alta a gurii. În păr își făcuse meșe mov.

Cutiuța conținea o pereche de cătușe cu lanț solid. Inelele din oțel erau învelite în puf roz.

— De ce porți mereu bluze pe gât? am întrebat-o, simțind cum îmi urcă fierbințeala.

A vârât un deget în guler și l-a tras lent și elastic în jos, arătându-mi...

חחח

Ar fi fost totul frumos, da, și chiar îmi plăcea uneori să o bat, dacă n-ar fi fost fandoselile ei cu ocultul. De la început mă rugasem pe ascuns să nu aibă bețișoare parfumate, dar când am intrat la ea prima oară le aprinsese deja.

Nu cumpărase vin roșu, cum îi cerusem. Puține lucruri sunt mai neplăcute decât vinul alb uitat desfăcut și din care torni, bâhlit, ore mai târziu.

— Ştii ce-nseamnă *ceakra*? mi-a șoptit, întinzându-mi un pahar de *soma* călâie. Întinde-te.

— *Ceakra* e o vorbă de țigani.

— Ce prost ești. Înseamnă „roată” în sanscrită. Sunt centrele de energie. Eu ți le pot activa. Dacă te întinzi pe spate și te relaxezi, am să ți le trezesc unul câte unul.

Întinzându-mă, i-am spus răbdător:

— Sunt foarte relaxat. Nu-ți pierde timpul cu ceakrele de sus, trezește-o pe aia de sub buric.

— *Muladhara...*

— Exact. Vezi că sună țigănește?

— Întinde-te invers, nu așa. Capul spre nord, că strici câmpul de rezonanță.

— Și dacă mă întind cum nu trebuie, ce se întâmplă? Se ofilește Kundalini?

— Măgarule. Dacă nu te potolești, nu mă pot concentra.

— Mă concentrez eu și pentru tine. Mi s-a chintesențiat în bazin, uite. În baZen.

S-a oprit, frecându-și mâinile uleiate esențial.

— Auzi, tu chiar nu mă iei în serios.

— Cum? Ţie ți se pare glumă ce-am eu aici?

— Hai, sus. Gata, valea, adio...

M-a împins îmbufnată până în prag, în vreme ce eu protestam:

— Mi s-a activat, mi s-a activaaaat.

— *Krishna mă-tii*, mi-a strigat răzbunătoare, prin ușă.

חחח

Dar voiam să fiu strâns iar și iar de ea, doream să-i simt menghina din vintre. Ştiam că pentru acea transă repetitivă toate ipocriziile îmi vor fi iertate. Așa încât, după ce m-am pocăit fățarnic și am trecut la religia yoga, m-am trezit cu invitația la balet.

Pe scenă, când s-a ridicat cortina, câțiva bărbați în tricouri strânse și colanți din cei numiți „hamleți” și vreo două femei, desculțe ca și ei, zăceau unul peste altul, morman de mădulare.

— Cel de dedesubt e Walter, mi-a șoptit, abia audibil, Macha.

Tăcerea era totală în sală. Cei de pe scenă nu mișcau. Încet, lent, prudent, am întins mâna și i-am băgat-o în chiloți, dar Macha m-a respins supărată, cu profilul fără buze, într-atât le strângea de dezaprobator.

Am încercat iar, dar tăcerea era atât de mare, încât se auzea fâșâitul mâinii mele pe stofa. M-am temut că dacă reușesc s-o ating unde voiam o să se audă și clipocitul.

Pe scenă, după lungi minute, morții nedansatori au început să se întindă și să caște zgomotos.

— Se trezesc, i-am suflat.

A dat din cap scurt, enervată, nu știu de ce.

Walter s-a ridicat pe un sunet de flaut care a piuit de undeva și a început să dea din umeri și genunchi ca o monstruoasă păpușă dezarticulată.

M-am uitat la Macha. Fața i se luminase, buzele i se umflaseră și erau deodată umede, parcă date cu sclipici.

— Tu iar visezi că ți-o tragi cu maimuța asta? am întrebat-o bănuitor, ridicând sever vocea.

S-a întors spre mine brusc și mi-a sâsâit veninos:

— Șșșș!...

Pe scenă se ridicaseră acum toți și bâțâiau făcând din mâini unii spre alții. I-am examinat gânditor.

— Încetează, mi-a sâsâit iar Macha.

— Ce să încetez? m-am întors mirat spre ea.

— E tare enervant cum îți scarpini bărbia. Produce un hârșâit neplăcut. Ești neras și se aude.

— Șșșș!... a făcut cineva din spate.

— Sunt neras și se aude? am întrebat incredul.

— Șșșș!... a făcut Macha.

Am pocnit-o de jos în sus sub bărbie, exact când se apleca să mă sărute, și a scos un guițat

înăbușit, semn că-și mușcase limba.

Am așteptat-o în hol, între cele două uși mari, privind dreapta-stânga spre toate cuplurile care se scurgeau spre ieșire comentând extatic, dar nu am văzut-o. În sală, niște ouvreuze strângeau bilete și șervețele dintre scaune.

— Mai e vreo ieșire? am întrebat nătâng.

— Doar cea a artiștilor, în spate, mi-au spus obosite.

Walter, Walter... Acasă, visând la mușchi înfășurați chinuitor în jurul mădularului, m-am strâns cât am putut de tare, ca o menghină, dar nu era la fel.

חחח

ט Botoșel, sau o inițiere în ascetism

În viața reală, lucrurile se petrec așa: la miezul nopții, mai ales dacă orașul este București, te duci țintă, când vezi un taxi staționat și cu motorul pornit, și-ntrebi direct:

— Bună seara. Liber? Vreau și eu o cursă. Nu știți undeva niște fete?

Ei, asta-i, cum să nu știe? Dar mai întâi îți va examina circumspect silueta de pustnic, scuturând din cap cu indignare rău mimată, activându-și puținul fler urban de momâie de mahala care trăiește cu volanul în piept din zori, mâncând pe genunchi, iar acum e beznă și el vrea să se dumirească dacă nu cumva ești polițist, inspector fiscal sau rudă cu vreuna din fete.

Ochelaristul ăsta poartă costum și citește, la lumina firmelor de neon, un ziar desfăcut pe volan. După ce ne îndeplinim ritualul, el cu scuturatul din cap vehement, eu cu insistența răbdătoare, zice:

— Dom’ șef, matale vrei lucru de calitate sau doar ceva ca lumea?

Îl informez că între *calitate* și *ca lumea* eu vizez calitatea, lumea cunoscând-o prea bine și fugind de ea, dar îi apreciez histrionismul, iar el pricepe că sunt teoretic neprimejdios și bun de dus acolo unde știe el.

Mă duce.

— Numai să nu fie țigănci, îi cer sever, tolănindu-mă lângă el și sperând să nu fie nevoie să-i explic cum algoritmul meu erotic e branșat caucazian, nepoftind nimic exotic.

Demarează, răsucind cheia de parc-ar da la manivelă și întorcându-se în același timp spre figura mea de anahoret:

— Nu vrei țigănci? Dumneata nu prea ești corect politic.

— Mi se fâlfâie, îl anunț sec, ceea ce-i închide gura, semn al ecloziunii unui respect prudent.

— Îmi faci un circuit? îl mai întreb. Înțeleg că e și ceva arhitectură brâncovenească prin cartier.

— E prea beznă ca să vezi porțile, îmi răspunde serios, demarând în noapte.

Îmi pun centura, admirându-i profesionalismul. Prin geamul deschis, întrezăresc somptuoase porticuri *art nouveau*, uși din fier forjat, alei și curți ale miracolelor, misterioase intrânduri spre sihăstrii pe care știu că nu le voi mai găsi vreodată, căci ele nu se ițesc lihnit decât noaptea, pentru călătorul fără plan.

Uit să-l întreb cum se numește strada unde mă lasă și în ce parte a orașului suntem. Când cobor din mașină, o creatură psihopompă mă așteaptă deja, cu aspect feminin, mestecând gumă, o biluță metalică ieșindu-i asimetric prin piele într-o parte a fălcii.

— Te duc la trei fete, să alegi, recită fără intonație, cu voce albă. Vrei și anal? O să te coste dacă vrei anal.

Când intrăm în apartament, descopăr trei țigănci tinere fumând, cu televizorul deschis, difuzoarele tremurând de isteria unui meci de fotbal.

În ochii celei frumoase captez din prag ostilitate. Fluidul amoros nu poate trece prin asemenea filtre călăfătuite. C-o fi ea lesbiană, că urăște planeta pentru c-a avut probleme cu tătânele ei, că-i o proastă fără umor care se va lăsa ghidată veșnic de ranchiună și furăciuni sterile, tu vezi pe loc că n-ai ce împărți cu ea. Ştii doar că trebuie neutralizată pentru a le cuceri pe celelalte două.

Toate trei dolofane, cu cruciulițele la vedere pe piepturi îmbrobonite. Îmi amintesc deodată cum în povestirea *Les trois Grâces* Eliade plasează un calambur-cheie care oferă o asemenea scurtătură descriptivă: trei femei nedespărțite pe care se practică bizare experiențe medicale și care sunt „cele trei Grații" sunt numite afectuos de un personaj *les trois grasses*... cele trei grase.

Truc de narator abil, din acel moment le vizualizăm perfect. Problema e că în traducere franceză calamburul nu funcționează, sau are o notă de vulgaritate violentă ce ne trimite în altă direcție. Căci în franceză nu se spune despre o femeie că e „grasse", ci că e „grosse".

„Gras" are un cu totul alt sens uzual: *gras* ne trimite spre slin și alunecoșenie, sau mai degrabă spre mizerie și unsoare. Chiar și o femeie slabă poate avea „une peau grasse", altfel zis, unsuroasă.

În cazuri foarte rare, se poate, într-adevăr, zice „une femme grasse", însă violența și vulgaritatea de acolo ar fi nelalocul lor în textul lui Eliade. Altminteri, *Les trois garces* ar fi mers mai bine.

După prezentări (ultimei îi pup mâna, ceea ce le face pe tustrele să chicotească, îmblânzite), cea care pare să fie șefa mă întreabă:

— Cu care vrei?

O aleg pe obraznica tânără și ostilă.

Cele două nepoftite se retrag solemn în camera de alături, iar când ies, una dă sunetul televizorului mai tare.

Dușmanca vine peste mine, cu ochi indiferenți.

— Cum vrei? Dacă dorești anal, o să te coste.

— Ştiu, îi spun dojenitor. Mi-a zis și șoferul, am fost informat și jos la poartă.

Începe să mă mângâie neimaginativ.

— Cheamă-le și pe-alea două, îi spun, stânjenit și iritat deopotrivă. De ce-au plecat?

— Să le chem și pe ele? O să te cam coste.

— Te repeți. Cheamă-le. Măcar așa oprim televizorul.

S-a ridicat și a mers la ușă cu șolduri ondulate. Mi-a aruncat peste umăr:

— Că faci mișto înțeleg și eu.

Când au intrat teatral și celelalte două, primul gest al șefei a fost să stingă televizorul:

— Când arunci o sută de euro se face liniște în bloc, a clamat.

— Abia aștept să-mi cumpăr un mixer de la nenea ăsta, a completat a treia, care nu vorbise până atunci. Unul de-ăla cu programare.

— Ești o victimă a societății de consum, am informat-o. Şi eu țin la beci un fierăstrău nou, nefolosit, sigilat în plastic transparent. La ultima verificare, eticheta de discount indica anul 2000.

S-au pornit să mă pupe toate trei, goale, dar cu șosete de lână pe care le remarcam abia atunci, mângâindu-mă coregrafic.

— Şi mai tare decât mixerul, le-am zis rotindu-mi albul ochilor, sunt mașinile alea de cafea *design*, în care pui două ceșcuțe de espresso și-apeși elegant un buton ca mașina să te trezească a doua zi dimineața cu aromă proaspătă... Mă rog, dacă nu dormi acasă, e bine să ai o asigurare de locuință *omnium* cu așa dispozitiv.

Ascultându-le oftatul mincinos, ochii mi-au căzut deodată, lângă pat, pe un pantofior de copil,

un botoșel, iar lângă el o tetină, o sugătoare.

M-am oprit, rigid.

Dușmanca mi-a văzut privirea.

— Doarme alături. E cuminte. Nu te deranjează, sper.

Mă îmbrăcam coborând gânditor în casa scării, auzind deja păsările matinale din copacii bulevardului, când am descoperit că taxiul aștepta în fața ușii blocului, cu motorul torcând indiferent.

Ochelaristul în costum mă fixa fără expresie din spatele volanului. Intru și cad greu lângă el.

Demarează imperturbabil. Trecând pe roșu, grijuliu pentru mine fără să o arate, bănuind că vreau să ajung repede acasă, mă întreabă:

— Dumneavoastră, care cumpărați sex, cum vi se pare asta? O fi bine, o fi rău? Explicați-mi și mie cum e treaba asta cu sexul.

— Sexul e o asceză, l-am informat, ceea ce l-a făcut să tacă și să mă conducă respectuos prin ce mai rămăsese din noapte.

טטט

La bruiteuse, sau Carla cu șaua în fantă

Când m-am întors din turnajul în care filmasem eu singur pentru prima oară, cu mâna mea și ochiul meu, în țara aia cu multe turbane și seu de oaie topit la micul dejun, producătorul s-a enervat cumplit descoperind că-mi lipseau mai toate sunetele importante.

— Îți dai seama cât o să ne coste *foley*?

— Ce-i aia *foley*? am întrebat nătâng.

Neștiința mea l-a scos din minți.

— Efectele de sunet, a răcnit. Îți lipsesc pași, scârțâituri, păsări, lătrat de câine. N-ai nici un sunet de atmosferă. Trebuia să deschizi microfonul și să trântești uși de taxi, să înregistrezi rugăciuni la megafonul minaretului, să mergi desculț prin noroi, captând clefăieli cu piciorul, căci altfel ce sunete o să punem pe imaginile astea? O să trebuiască să angajăm un *bruiteur*, un sunetist, la multe sute de euro pe zi.

— Îmi intrase mâl în microfon, am mormăit. Şi seu de oaie.

...și așa a apărut Carla, bruiteusa, sunetista.

O știam de la supermarket, o văzusem deja cu căruciorul prin cartier, împingându-l cu vigoarea cu care se dă impuls unui berbece de asalt. Îmi spusesem pe loc că, dacă se râde de bărbați că nu-și controlează țâșniturile de adrenalină când au o armă bine uleiată în mâini, echivalentul la femei e căruciorul blindat. De câte ori, pe trotuar sau în vreun magazin, n-am avut cu toții în față câte una care vine frontal, cu figură dușmănoasă, fălci încleștate, împingând spre tine căruța Merkabă din vedenia lui Iezechiel, tancul lui Rommel în pustiul Libiei, atacând direct, ață, implacabil și fără să-ți arunce vreo privire când tu plonjezi într-o parte, lăsând-o să treacă triumfal cu chivotul pe roți în care o arătare stacojie urlă modulat ca sirena pompierilor. Piedica discretă poate fi atunci riposta, încoronată de un *remake* al scenei scărilor din *Crucișătorul Potemkin*.

Mai dădusem apoi de ea și la supermarketul din mall. Cele mai nesimțite femei de pe planetă sunt cele care se învârt impasibile lângă tine într-un spațiu public, împingând o bestie dilatată și urlătoare în cărucior. Timpane perforate împrejur, oameni ce-și descoperă impulsuri de ucigași în masă, dar silfida acră se plimbă imperturbabil și lent printre aleile magazinului, indiferentă la arătarea mucoasă care-și modulează răcnetul între Godzilla, sirene de poliție și pisici în călduri.

Carla se fâlfâia posac și elegant printre rafturi, împingându-și tacticos odrasla violacee care bâțâia din brațe spre cutii inaccesibile. În situații din astea, de câte ori pot, când nepăsătoarea e cu spatele, îi vâr arătării urlătoare câte ouă Kinder îi pot intra în gură, cu surpriză cu tot. Îi înfund ouăle cu poleiala pe ele, știind că aia va suna la ieșire. Așa mi-am reparat karma pe multe

cicluri viitoare. Am acum liber la amoral în viața asta.

Aveam însă să descopăr că ea lăsa dinadins copilul să urle, nu doar pentru a-l face să-și dezvolte plămâni sănătoși, ci și pentru că – ingineră de sunet fiind, talibană a calității reale a sonorului la cinema – Carla înregistra totul, acasă, pe stradă, în toaletă, dar mai ales când făcea amor. Instalase un microfon pe cărucior. Avea microfon în pat. Sunetele trebuiau să-i folosească la montaje viitoare, universul ei rezumându-se la horcăitul potrivit în secunda nimerită.

,,,

Venise la studio pe bicicletă, având două valijoare cu accesorii prinse cu o curea în coșul în care altele țin cățelul, copilul sau bidoanele cu acid, cumpărate de la magazine diferite ca să nu dea de bănuit. Așa cum călărea bicicleta, crăcănată nonșalant, părea că are șaua înfiptă în fantă. Sub fesele ei desfăcute se învârtea o roată a norocului, cea pe care urci și cobori, cobori și urci, fără să te bucuri de exaltarea urcușului, știind că va veni teroarea prăbușirii.

În studio a cerut mai întâi un pahar de vin roșu. Când i-am pus să vizioneze macheta mută a filmului, a decretat de la început că descoperă acolo un dezastru vizual, dar că realizează că asta nu-i treaba ei, ea fiind plătită doar pentru sunet.

A scos un lighean și a bocănit niște tinichele în el pentru a acoperi sonor momentul în care în film se răsturna un rastel cu arme. A scârțâit ușă imaginare și a pocnit în masă cu un ciorap umplut cu boabe de orez; știa să plescăie din gură ca un crap care țâșnește din apă și imita galopul cailor atât de convingător, încât m-am surprins ferindu-mă de ei.

Când personajul din film iese din casă și pleacă, târșâind picioarele, ieșind din cadru pe o

alee betonată, scenă mută, pentru că, filmând, uitasem să schimb bateriile microfonului, Carla a scos din valiză o marionetă de Charlot cu ațe și bocanci grei de cerșetor, pe care a făcut-o să meargă pe masă în ritmul personajului de pe ecran, imitând pași greoi de bătrân sărac.

Am înțeles atunci cum este în realitate cu sunetul de la cinema. Plescăiturile de acolo nu redau de fapt realul. De atunci mi-a rămas fobia molfăielilor amplificate din filme. Ce mă irită și mâhnește azi cel mai mult într-un montaj sonor sunt plescăielile când, de pildă, personajele mănâncă (sau „servesc" ceva, cum se spune în româna contemporană). S-a decis, o dată pentru totdeauna, că în montajul sonor trebuie să auzi clefăituri și sorbituri și cum se învârte bolul alimentar în gură și cum alunecă apoi dezgustător în esofag... presupus fiind că asta va suna real și convingător. Doar că nu sună real și convingător, nu, deloc. Sună doar pornografic. Realitatea nu este o sumă de borborigme din gât și măruntaie.

În prima noapte, Carla a răcnit pe toate tonurile, înregistrându-se și fugărindu-mă prin pat cu microfonul. Mă dusesem la ea acasă, sperând că va fi lăsat copilul în arendă undeva. Dimpotrivă, când am intrat tocmai îi dădea sânul, făcând în același timp dublajul sonor al unui film porno. Mașinuța vie de urlat, mânjită cu iod roșiatic pentru a încetini nu știu ce boală care în trecut ar fi fost mortală, sugea acum tăcută din ea, rotind din ochi și degete dolofane, în vreme ce Carla horcăia și gemea foarte natural și convingător, sincronizându-se cu nesfârșitele și nefirești împerecheri de pe ecran, timp în care-i dădea sânul copilului. Avea la îndemână, pe două mese stânga-dreapta, tot felul de obiecte moi, cârpe și străchioare cu clei pentru a produce plescăituri și bolboace sonore.

A exilat în cele din urmă plodul adormit în altă cameră, lăsându-mă scurtă vreme să admir în picioare un *gangbang* silențios pe ecranul cât un perete, după care s-a întors, s-a așezat cu capul la înălțimea bazinului meu, mi-a tras autoritar fermoarul în jos și a înregistrat natural, cu bolboace, multe felații, pretextând chiar că la unele din ele trebuia să avem mai multe prize de sunet: *take one, take two, take five*... M-am oferit să particip la banda sonoră, dar Carla a decis că ce fac eu din gură nu e convingător.

A doua zi dimineață era morocănoasă.

— Nu pricepi o iotă. Dacă m-ai iubi, am avea orgasm în același timp, mi-a aruncat acră. Te gândești numai la tine.

Am răsturnat-o și am intrat silitor și conștiincios în ea, văzând cum declanșează iar butonul mașinăriilor, înregistrându-ne horcăiturile.

Din nou, nu ne-a venit orgasmul în același timp. M-am îmbrăcat și am plecat îmbufnat. Mi se revelase deodată caracterul totalitar al religiei orgasmului simultan.

***

Totul era programat la Carla, în anticiparea orgasmului, printr-un ritual greoi. Ritmul respirației, mișcările din bazin, gesturile hieratice, pupatul bălos și holbatul în întuneric cu pupila cât colacul, hâcniturile de fiară mută, marioneta Charlot lângă pat, pe care din când în când ea o înhăța de ațe și o făcea să ne calce mărunt în picioare, totul trebuia să ducă la un orgasm simultan.

Precum târfele de lux, am înțeles atunci că va trebui ca eu să simulez. În noaptea următoare, la mine acasă, unde ea venise călare pe roata norocului, cu valizele de efecte în coșuleț, am strâns ochii și șoldurile, mi-am controlat respirația și gimnastica, m-am forțat să uit, prin vid mintal,

că fac amor cu o femeie și că nu experimentez tehnici yoga sofisticate și, nesimțind nimic, atunci când am priceput că i se apropie ei orgasmul, am început să mârâi lent, ceea ce deodată i-a sporit ardoarea.

Am urlat împreună, simultan, sincronizat, ea răcnind și nechezând ca o iapă explodată pe dinăuntru, eu hăulind excesiv de fals și neconvingător.

Dimineață și-a strâns grijuliu toate catrafusele în cele două valijoare. Lighenașul a fost învelit în folie de aluminiu. Ciorapul cu orez mergea într-un buzunar special, cu copcă. Charlot trebuia întins într-un coșciug mic, a cărui încuietoare pocnea elegant, sugerând o împușcătură înregistrată de la distanță.

Şi-a înhățat ambele valize cu sunete, și-a îndreptat spatele, demnă, și mi-a anunțat, cu voce filtrată și egalizată profesional:

— Te părăsesc, pentru că felul în care te-ai lăsat dus în noaptea asta m-a speriat. Cred că te îndrăgostești de mine, iar asta m-ar împiedica să creez. Adio. Pentru factură, producătorul are toate coordonatele.

M-am uitat după ea pe fereastră. În curte și-a legat valizele în coșul bicicletei unde altele țin copilul sau bidoanele de acid. N-am auzit bine sunetul încuietorii cu care le-a fixat, dar știam că era chibzuit estetic și sonor.

Şi-a aruncat gambeta lungă peste bicicleta cu cadru bărbătesc și s-a îndepărtat, cu șaua în fantă, făcând prin trafic exerciții vocale de călugări tibetani.

***

כ Mina în labirintul flasc

— Asta rămâne cu tine doar pentru bani, îmi spusese mama când îi arătasem o poză cu Mina.

— Care bani, mamă? am pufnit. Sunt pârlit ca-n ziua în care m-ai făcut.

— Asta rămâne cu tine pentru mai puțin decât crezi tu. Pentru mâncare.

Mânca mult Mina, e drept, dar, cum bea la fel de bine, descoperisem în ea o femeie care îmi ținea piept. Ba chiar mă controla, la fel de posesivă cu cotidianul meu pe cât era în amor. Subțire, cu șolduri cam late, sânii un pic căzuți, haine din cele obscen de scumpe, care imită ieftinul și un creier al cărui singur scop, odată ce te-a găsit, identificat, ștampilat și impregnat, e să te morfolească reproșându-ți. – „Reproșându-ți ce?”, întrebi naiv. Ei bine: totul.

Totul. Mama mă avertizase – „Asta rămâne cu tine pentru mai puțin decât crezi tu”. Doar că nu despre bani era vorba.

Plictisul unei asemenea femei este din vina ta. Nasul ei prea mare, țâțele lăsate sunt pentru că nu

i-a dat Dumnezeu un bărbat care s-o înțeleagă.

Tehnicile ei de supraviețuire afectivă depășesc de departe tot ce-ai găsit tu vreodată în manualul torționarului. Dacă vă certați și ea își izbește fața în zid, făcând apoi gestul că și-ar smulge dinții din ură și suferință, iar telefonul sună, ea va răspunde deodată pe un ton absolut banal, în vreme ce cu cealaltă mână ține nonșalant cuțitul de bucătărie cu care pretinde că se apără de violența de care știe că nu ești capabil.

Puneam crizele ei de nervi pe seama apartamentului nostru prea mic, cu ușa toaletei dând direct în dormitor, întotdeauna m-au înspăimântat mațele, măruntaiele cu circuitul lor capricios și imprevizibil, imundul labirint flasc care ne amintește zilnic inanitatea speranței într-un corp luminos și imperisabil. Iubind-o pe Mina, voiam să ignor totul despre mațele ei. Eu și Mina pretindem că nu defecăm. Noi nu avem măruntaie, suntem puri. Digestia noastră este perfectă, totală, solară, bucatele noastre (pe care ea le înghite în cantități pantagruelice și care par să i se evaporeze în interior) sunt doar *soma* și *ambrozie*.

Motiv pentru care trăim constipați în permanență. Nimic nu mă terorizează mai mult decât spaima de a bubui și pârâi odorant în camera de rezonanță a toaletei, slobozindu-mi mațele. Cum să lupți însă cu alchimia lor? Cu fierberile și înspăimântătoarele transmutări incontrolabile și proiecții ce se petrec acolo? Cu măruntaiele care corodează cuplul?

De multe ori, dimineața, zăceam împreună, fiecare zidit în tăcerea lui febrilă, revoltați de prezența unui corp străin în pat, lucru ce făcea imposibilă evacuarea cu mare zgomot a otrăvii din burtă. Uneori, Mina spunea: „Mă doare stomacul”, dar, blocat de iresponsabil idealism, nu pricepeam c-ar fi vrut să mă vadă îmbrăcat, în pragul ușii, plecat după ziare și cornuri, lăsând-o singură, în

loc să o iau în brațe ca s-o consolez, cum făceam, înrăutățindu-i starea și convulsiile din pântec.

Dar nu, eu rămâneam și treceam împreună la micul dejun. Ah, oroarea de-a mânca dimineața, zâmbind fals, cu burta umflată de toate bunătățile din ajun, cu sfincterele întinse să se rupă. Ni s-a întâmplat să petrecem câte două, ba chiar trei zile împreună încontinuu, otrava din organism răspândindu-ni-se în creier. Din când în când, unul din noi, pe rând, dispărea din apartament sub câte un pretext transparent și fugea la cea mai apropiată cafenea pentru a se goli în grabă.

Oroare de-a mânca seara știind că va trebui să ne culcăm cu burta plină, anticipând micul dejun. Odată am slobozit o pârâitură în somn cu efect ușurător atât de imediat, încât neam trezit amândoi, dar eu am rămas nemișcat, prefăcându-mă că dorm, știind din respirația ei că nici ea nu dormea și că inventa tehnici de concentrare pentru a uita ce auzise.

Secrețiile ei, în schimb, fermentau, lăsând în aer un iz acrișor-lipicios pe care îl simțeam în apartament când mă întorceam și o găseam acolo, precum în acea seară în care m-a anunțat că de la o vreme găsise și avea pe altcineva.

Începusem, e drept, să-mi spun că e ceva în neregulă, de când remarcasem că nu-mi mai lua mâna să mi-o tragă spre urna ei dintre picioare, potirul desfătării. Sexul nostru devenise rărit și tăcut, bifat în grabă. Nu mă mai mângâia, ci se lăsa doar călărită și frământată și zvârlită de colo colo. Odată o și întrebasem: „Cum poți să fii așa rece în pat?”, ceea ce avusese darul de-a o enerva peste măsură.

De data asta însă mi-a spus plat, mirosind de parcă o linseseră căprioare în rut: „Cred că m-am îndrăgostit de altcineva”.

O priveam mut.

— Păi dacă nu mă mai iubești, du-te.

Atât a ieșit din mine. Şi i-am mai zis:

— Nu rămâne cu mine doar pentru că nu te pricepi să fii singură.

— N-am zis că nu te mai iubesc. Lasă-mi timp.

— Dar mă iubești, da?

— Te rog, nu mă-ntreba lucruri de-astea, a spus cu o voce pierită. Nu-mi cere acum nimic. Lasă-mă să ies singură din asta. Poate că o fac doar pentru că știu că mi-ai cere să n-o fac.

— Ești cam întortocheată aici.

— Așa funcționez eu.

O priveam cu burta strânsă de angoasă, negăsind nimic de zis.

— El mă înțelege.

— Te înțelege cum?

— Mă iubește așa cum sunt.

— Şi cum ești?

— Asta tu trebuie să descoperi.

— Îți doresc să fi dat de unul care iubește fotbalul.

Pentru mine asta e insulta supremă.

— Du-te chiar acum la el, i-am răcnit. Cară-te. Mergi și trage-ți-o cu el până nu mai poți și hotărăște-te. Ori eu, ori el. Dacă vii înapoi la noapte înseamnă că ți-a ajuns și că rămâi cu mine. O să reparăm asta.

כככ

Dormeam când a intrat. Ora patru dimineață, iar ea se strecoară în pat fără să facă duș. Mirosul de luxură trece din porii ei într-ai mei. În lumina slabă îi văd fața transfigurată. O iau în brațe, dar rămâne rigidă. Îi iau mâna și i-o lipesc pe sexul meu umflat dureros. Şi-o smulge ca friptă.

— Ce este? o smucesc iritat.

Îi apuc iar mâna flască, mi-o plesnesc pe piept și îi ordon:

— Hai, mângâie-mă.

Îmi spune că o iau razna și-mi întoarce spatele.

— Ce ai? răcnesc. Nu mai vrei deloc cu mine?

— Ești dezgustător cu sexul mereu ridicat. Numai asta ai în cap.

— Dar tu?

— Eu ce? Vezi că nu-nțelegi nimic?

— Ce să înțeleg? Te pomenești că suferi!

— Sufăr, da, sufăr, cretinule.

Începe să plângă:

— Peste ce imbecil am dat!

— Ce-are corpul meu? Ce are? Nu mai pot așa. Am făcut labă toată ziua așteptându-te.

— Scârbosule.

— Mina, Mina, cum pot să te dezgust? Nu mă mai vrei chiar deloc? Ce frumos făceam dragoste înainte!

— Nu mai știu, scâncește. E deja istorie dusă.

După ce plânge un pic, îmi spune calmă:

— Nu pot să revin acum la tine în întregime. Mi-ai reproșa prea mult tot ce îți fac.

— Ba nu, ba nu. Mi s-a șters deja totul. Ia să vedem, cine ești tu, domnișoară?

— Nu te cred, sună fals. Ar fi artificial. Lasă-mi timp.

— Timp să ce?

— Timp să revin la tine în ritmul meu. Vreau să fie decizia mea.

— Timp ca să te fuți cu ăla de să-ți sară ochii?

Mă îmbrac și mă culc pe jos ca să n-o mai ating.

Alunec în somn, dar mă trezește și mă cheamă în pat. Îmi spune:

— Tensiunea asta e insuportabilă. Pe tine te vreau de fapt, dar lasă-mă să respir un pic.

Se întoarce pe burtă.

— Hai, fă-mi un masaj.

— Pardon, nu sunt maseur de profesie. De ce nu mă mângâi tu? Pe ăla-l mângâi? Ha? Pe ăla-l mângâi?

Şi iat-o cum țipă deodată:

— Pe el îl mângâi, da. El nu mă sufocă cu revendicări permanente și smiorcăieli.

— Îmbuibato, îi arunc. Burgheză răzgâiată. O curvă adevărată nu s-ar mândri cu ce faci tu.

— Ca să-i las, îmi spune hotărâtă, ar trebui să fiu singură o vreme. Poate doar câteva zile, dar să nu te văd nici pe tine. Nu vrei să pleci câteva zile?

Mă examinează.

— Nu, n-am să-i aduc în casă, nu. Oricum, probabil că m-ai spiona.

— Bine, plec, îi spun. Dar nu poți să-mi ceri asta pe-un ton mai afectuos? Arată măcar că înțelegi prin ce trec.

— Ştiu prin ce treci. Şi eu trăiesc același lucru.

Ţip la ea:

— Nu poate fi același lucru. Tu ai măcar certitudinea totală că eu te iubesc.

— E o certitudine sufocantă.

Deodată mă reped la hainele ei, îi găsesc portofelul și smulg de acolo o poză a odiosului individ. O rup în bucățele și le presar peste ea, care mă privește calmă, goală, zebrată vinețiu de lumina filtrată a jaluzelelor.

— Ia zi, hai să vedem, ce te-atrage la slutul ăsta?

Se gândește serioasă, boțindu-și fruntea.

— Ar fi un tată bun.

— Credeam că eu trebuia să fiu tatăl copiilor tăi.

— Tu nu vrei copii.

— Ce contează? Nici tu nu vrei copii.

— Tocmai. Lasă-mă să fantasmez.

— Fantasmează cu mine.

Începe să râdă și asta mă scoate din minți.

— Deci n-ai curaj să spui că nu mă mai iubești?

— Atenție la nuanțe, mă corectează. Pe tine încă te iubesc, profund, dar m-am îndrăgostit de el.

— Aha, de-aia-l protejezi când vorbim despre el.

— Nu-l protejez. Mai degrabă te apăr pe tine de câte ori caută el să te vorbească de rău.

Acum ea țipă, arătând urâtă deodată:

— Şi ce crezi tu? Crezi că mi-e bine? Preoteasa amorului, ha! Când sunt cu unul mă gândesc la celălalt. Nu mi-e bine deloc. Nu mă dau cu adevărat niciodată.

— Pardon, deocamdată te dai mai mult lui.

— E doar fizic.

Scrâșnesc din dinți.

— Am poftă mai mult cu el pentru că el nu-i obsedat să facem amor tot timpul.

— Dar nici eu nu vreau, Dumnezeule, să facem tot timpul. Măcar din când în când, *dar să fie*. Nu mă omoară că te fuți cu el, doar că nu mai vrei cu mine.

— Bravo. Cu cât îmi reproșezi mai mult, cu atât mai puțin o s-o facem.

Tace, exagerându-și figura suferindă.

— Nu mai știu. Uite, am plecat.

Am lăsat-o să-și strângă lucrurile în tăcere.

Când a terminat, a venit să mă sărute pe frunte, tristă, ofilită.

— Nici nu știu dacă am să rămân cu el, mi-a șoptit, însă e primul om care mi-a ghicit bulimia.

Înțepenit, mă holbam la ea tăcut și rigid. Ieșise deja când încă îmi învârteam în creier ceea ce oroarea de mațe și natural mă împiedicase mereu să văd: Mina care, zi după zi, se ascundea după fiecare masă ca să verse din gât căruțele de bucate mistuite doar pe jumătate, inversând traseul alchimiei intestinelor; pielița unsuroasă și transparentă pe care o descopeream mereu în toaletă, ca niște bale de melci în călduri, și pe care

o atribuisem faptului că intestinele ei ar fi fost poate uleiate; mirosul acrișor ce plutea uneori în apartament; dățile în care îi simțeam o respirație ca de bețivă, după ce vomase.

Dar el, omul ăla, cum a văzut, cum a priceput? A ascultat-o la ușa toaletei? A prins-o vârându-și degetele în gât? A luat-o atunci în brațe ca s-o consoleze?

Am înhățat telefonul ca s-o sun pe loc, să aflu, să nu mai sufăr atât, știind că ce-aveam să aud putea să-mi provoace o durere și mai mare.

A răspuns imediat. Nici unul din noi n-a spus un cuvânt.

I-am pronunțat numele.

— Mina...

Atât m-am priceput să zic.

— Ştiu, mi-a șoptit prin pârâiturile străzii și o sirenă îndepărtată. Ştiu. Şi eu pe tine. Acum însă sunt vindecată.

דדד

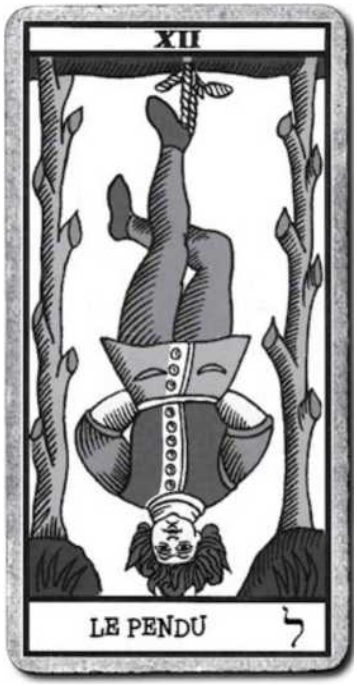

ל în față la Vădana

Rămăieni, sat încleiat pentru eternitate în triunghiul mort dintre Buzău, Râmnic și Brăila, într-una din zonele cele mai izolate din Romania, deși pe hartă e aproape de centrul geometric al țării. Până la Revoluție, a existat un singur telefon în sat, cel de la primărie, telefon cu manivelă, ca în filmele interbelice, iar primarul răcnea, învârtind spasmodic, cu mâna tremurândă când încă nu-și primise doza matinală de alcool: „Alllooo, județul!...”

Vădana îi spunea tot satul vecinei șchioape care, în ciuda șchiopiei ei, îngropase doi bărbați bogați. Șchiopăta pentru că în prima copilărie, pe când încă umbla în patru labe, ai ei o uitaseră în curte laolaltă cu orătăniile, ea se amestecase cu porcii, atrasă de inelele lor din rât, iar un godac hămesit îi morfolise călcâiul până la os.

Călcâiul ei rontăit de porci era subiect de fantasme pentru întregul sat. Unii murmurau că îi lipseau și degetele de la laba piciorului, ba chiar că prin călcâi i s-ar vedea osul.

Satul n-avea asfalt (deși Buzăul e la doar 20 km), iar electricitatea a fost introdusă abia când împlinisem eu 13 ani, adică prin anii 1970, mai alaltăieri. Toată copilăria am citit la lampă. Iarna, pentru că nu există măcar o colină pe sute de kilometri de șes dezolant, ninge și bate viscolul cu săptămânile, iar satele se rup de lume. Multe au fost iernile în care dimineața nu puteam ieși din casă, ușa fiind blocată până sus de zăpadă.

Într-o asemenea societate claustrofobă din mijlocul stepei, în acea promiscuitate de la câmpie, unicul loc social este crâșma, spațiul în care sătenii se întâlnesc zilnic, singurul punct de interacțiune colectivă. Crâșma ține loc de piață centrală, maidan și stâlp de tortură și infamie. La *mat*, cum încă îi mai spunea, Monopolul Alcoolului și Tutunului, se întâlneau toți sătenii, iar nu la biserică sau primărie.

Am fost de altfel scandalizat când, într-o iarnă după Revoluție, Iuda de prefect de Buzău, un demagog nesimțit, a plimbat cu mașina oficiali de la București ca să le-arate că în satele înzăpezite, unde fusese trimisă armata să scoată zăpada, țăranii croiseră mai întâi pârtii dinspre case spre crâșmă.

În realitate, știa bine irodul că fără cârciumă un sat e mort, încremenit în monade autonome și necomunicante. Bufetul, *matul*, este inima și bășica așezării.

Satul Rămăieni, așadar. Unul din cele mai sinistre și dezolante locuri din colțul nostru al planetei. Nici un relief pe sute de kilometri, până la „apa morților” care ascunde orizontul după perdeaua ei tulbure. Vin prost, țărani bănuitori, biserică cu acoperiș de tablă. Sat de alcoolici, desigur.

Dar Vădana... S-a întâmplat așa: văzând cum, împreună cu alți plozi, făceam la poarta ei un concurs de băgat râme în gură, m-a chemat la ea în casă, a închis ușa și mi-a arătat fofoloanca

îmblănită. N-a făcut de fapt decât să-și ridice șorțul.

— Uite, mi-a zis, desfăcându-se fără grație în fața copilului care eram. Uite, așa arată.

Văzându-mă paralizat, mut, a mai zis descurajată:

— Dacă vrei, îți arăt și călcâiul.

Cum tăceam, cu ostilitate din neștiință și politețe forțată, s-a uitat afară prin geam la plozii chirăitori și mucoși care scoteau râme din gură.

— Bine, du-te, a zis resemnată.

Era tristă și roșie și buhăită.

Cum ieșeam tăcut, m-a oprit și mi-a zis:

— Stai să-ți fac un cadou, frumosule.

Mi-a dat un pachețel amorf, carnețele și cărțulii putrezite.

— De la bărbatu-miu, a zis.

Adult, după ce Vădana dispăruse până și din memoria popii, aveam să descopăr că dețineam o mică arhivă legionară: liste de răzleți și de cotizații, cântece și legăminte, jurnalul unui șef de cuib.

ללל

Dar până să pricep valoarea micii arhive legionare avea să intervină drama cu piratul. Dintr-un motiv pe care nu-l pricepeam, bătrânul acela mă detesta.

Moș Ion îl chema, nume de dincolo de stereotip. Un bătrân frumos și înalt, cu picior de lemn. În tinerețe, pe câmpia cu entuziasm de recolte nesfârșite și erotism de partid, o batoză îi mâncase piciorul. Șchiop și el ca și Vădana, verișoara lui, doar că lui îi lipsea piciorul cu totul de la genunchi în jos, iar nu doar călcâiul. „Piratul” îi spuneau copiii din sat. Eu le propusesem să-i spunem Long John Silver, ca în *Comoara din insulă*, dar fusese imposibil să-mi fac acceptată formula, căci cărțile erau rare pe atunci,

iar despre insule, în Rămăienii noștri din Bărăgan, plozii mucoși aveau doar idei foarte vagi.

Mă tulbura dușmănia acelui bătrân cu picior de lemn. De câte ori îl salutam, el sprijinit în baston în marginea drumului – baston inutil de altfel, îi servea doar pentru eleganța posturii statului în picioare, altminteri mergea drept, mișcându-și doar un pic artificial șoldul rigid și țăcănind din vârful de fier al protezei –, de tot atâtea ori mă examina smiorcăind dispreț iritat pe nas.

Ţăran înstărit, cu pensie de handicapat, prieten din copilărie cu bunicul, *Tataia Bazan* (poreclit așa pentru că pe la al doilea război, când tot satul era legionar, bunicul ținuse un bazar, un magazin, lucru necunoscut de ei până atunci, iar din cauza formei literelor toți țăranii citiseră: *Bazan*), acest moș Ion întreținea o aversiune față de mine pe care, copil fiind, i-o simțeam instinctiv.

Nu-mi vorbea niciodată când, de sărbători, eram împins în fața lui, după împărtășanie, în curtea bisericii, nu-mi strângea niciodată mâna și nu mă mângâia pe cap, cum făcea altminteri cu toți copiii și adolescenții.

Iar în seara aceea când, venind de la *mat* cu bunicul Bazan, care mergea câțiva pași înaintea mea (țârcovnic fiind, paracliser, bătea toaca la biserică și tocmai băuse cu milițianul și veterinarul din sat și cu popa, cu găleata sub masă, din care turna în pahare cu un ibric), iar eu îl urmam pe uliță, frunzărind o revistă, i-am spus „Bună seara” lui moș Ion, dar după câțiva pași l-am auzit din spate, strigând cu voce gravă de stentor indignat:

— Bazane, știi ce mi-a zis nepotul ăsta al tău?

— Nu, a spus Tataia Bazan, întorcându-se nedumerit și mergând spre el.

— Mi-a zis „Şchiopel”, Bazane. Nepotu-tău, trecând prin fața mea adineaori, mi-a spus „Şchiopel” din mers. Așa merit eu, Bazane, să râdă

ai tăi de mine doar pentru că-s un olog ș-un schilod?

Palma bunicului mi-a aprins obrazul și m-a tras de guler spre casă sâsâindu-mi, cu picioare demonstrativ aplicate în fund:

— De ce râzi, haimana, de oameni necăjiți?

Uitându-mă în urmă, prin pâcla serii, l-am văzut pe moș Ion impasibil și drept în schilozenia lui, înfipt în piciorul de lemn, savurând inexpresiv cum eram pedepsit fără vină. Atunci am înțeles, o dată pentru totdeauna, că răutatea e un principiu activ, un punct central al universului, care nu are nevoie de explicații sau justificare. Am mai priceput și ce aveam să citesc mai târziu la Sfântul Augustin, că relele sunt doar o absență: *mala sunt absentia*. Bietul Long John Silver era rău fără limită pentru că în el duhnea absența binelui: *privatio boni.*

Mi-au rămas însă carnețelele cu adnotări zilnice și tulburătoare ale legionarilor din Rămăieni, ale bărbatului Vădanei și ale lui moș Ion, datate scrupulos și ținute fără abateri.

Unul din carnetele de legionar era chiar al piratului, din vremea când încă putea fugi pe două picioare după dușmanii nației și când, cum se zvonea în sat, ar fi vrut să se ducă în Spania cu eroii Moța și Marin.

„Astăzi îmi propun să fiu disciplinat pentru țară și Căpitan...”

„Atacurile de vrăjmășie împotriva țării și Căpitanului trebuiesc înregistrate, cu numele persoanelor și adresele lor...”

„Promit să nu mai beau fără măsură.”

În Rămăieni au fost cu toții comuniști, dar mai înainte fuseseră legionari, iar și mai înainte avuseseră chiar un membru de cuib care plecase în Spania, pe frontul de la Majadahonda, pentru a salva Europa creștină de hoardele bolșevice.

A trebuit însă să ajung la vârsta adultă ca să descopăr că de fapt el, Long John, știuse sau aflase

sau simțise că verișoara lui, Vădana, mult poftită de el, mă luase în odăile și acareturile ei și îmi arătase hăul umed și urna hămesită.

ללל

מ Cor antic în pisoarul din Buzău

În Buzău, în acele vremuri ale inocenței totalitare, corul antic adăsta cât era ziua de lungă, cu fața la perete, în toaleta publică din autogară. Acolo, în locuri precis delimitate de-a lungul jgheabului urinoarului, pândeau în picioare cei cu cămașa fluturândă la spate, răbdători, filozofând sau practicând vidul mintal, prefăcându-se că urinează și gândind la originea răului.

Ţăranii navetiști îi știau și chicoteau între ei cu cruzime, dându-și coate când pătrundeau acolo buluc, unii peste alții, să urineze cu adevărat. Nu înțelegeam eu atunci că locurile acelea, în picioare, cu fața la peretele ud și mucegăit pe sub care trecea un jgheab precum cel de la adăpătoarea vitelor, se împărțeau, se câștigau, se negociau. Nu mă mira deloc să-i văd zilnic pe mereu aceiași sărăntoci înfipți în colțuri, la loc strategic, țepeni, slabi și cocoșați, în vestoane cenușii, cu prohabul

deschis și mădularul moale pitit în palmă, supraveghind intrarea cu colțul ochiului.

Mă opream să mă ușurez acolo când coboram din autobuzul ce mă aducea din Rămăieni la oraș, la liceul cu fete elegante și inaccesibile.

Navetiștii de la fabrica de sticlă din Buzău (țărani dezrădăcinați) aveau la dispoziție un singur autobuz, o rată, cu care se întorceau seara în sat, autobuz în care urca și lumea „normală”. Deși exista un simulacru de coadă, în funcție de ordinea venirii (unii se proțăpeau la rând chiar cu o oră-două înainte), atunci când apărea rata, coada se rupea și oamenii se călcau pe ochi și pe sacoșe ca să urce câte cinci în același timp printr-o ușă încă nedeschisă.

Scenele de violență erau cotidiene. Odată am izbit un cap la întâmplare, din panică, și am pocnit figura deformată a unei cucoane... Am văzut oameni pe jos, peste care se tropăia. Am tropăit la rândul meu peste disperați care-și pierduseră găinile.

După multe săptămâni de micțiune episodică și inocentă, membrii corului antic din pisoarul gării nu mă mai luau în seamă. Eram atât de nepriceput într-ale vieții, încât nu remarcam nimic din privirile focoase sau suferinde sau umed-implorânde ale membrilor corului antic care își petreceau acolo ce știau că le mai rămăsese din viață. Încercam să-l ignor în special pe țiganul mare și burduhănos care mă supraveghea tandru, cu ochi umezi, și care, cum nu pricepeam eu atunci, avea întâietate, prin forță fizică, asupra celorlalți, care îl detestau fără nuanțe.

Printre ei mai pretindea că urinează nonșalant și un predicator pocăit cu sexualitatea tulbure. Un alcoolic, desigur, ca toată obștea corului antic din pisoar, însă pe el îl salvaseră pocăiții din stupoare și ruină, așa că se convertise și trecuse la acea sectă.

După care, dând de bine, a continuat să bea, însă ferindu-se de ei. Cum se întâmplă cu alcoolicii tupilați, bea mai mult în ascuns decât dacă ar fi făcut-o pe față. Venea să predice în pisoar după ce zăcuse la bufetul gării, unde pierduse prospectele și revistele ce trebuiau să-i confirme rangul de misionar, ca să roage apoi bețivii să-l ierte că nu se situează la înălțimea Verbului ce-l străbătea bălos.

Într-o zi m-a așteptat afară, la ieșire, și, în vreme ce mă încheiam la pantaloni, m-a privit roșiatic și mi-a povestit febril și rușinat:

— Comandante Dănuț, eu sunt ca purcelul acela din poveste pe care l-a găsit și înfiat un boier fără copii. Așa eram, un godac hoinar, iar Domnul Savaot m-a înfiat. Precum purcelul din snoavă, m-am regăsit deodată curățat, luminat, mângâiat și îmbrăcat. Da, așa umbla purcelul fudul prin palat, sulemenit discret, cu cizmulițe, brocarturi și inel de aur în rât...

A tăcut și și-a șters smucit ce-i curgea din nas și pe la colțurile gurii, așteptând să dispară țiganul masiv care ieșise din templu și ne cerceta bănuitor.

A suspinat.

— Iar într-o zi, când boierul uitase ușa deschisă, josnicul animal a zărit afară o baltă cu glod și mâl și deodată s-a repezit la ea chirăind, cu brocarturi cu tot, și s-a crăcit și tăvălit grohăind în noroi cum îi este legea, uitând de blândele învățături.

M-a cercetat trist, căutând să-mi comunice durerea:

— Eu sunt purcelul acela, Comandante, mai plin de lighioane necurate decât întreaga turmă în care Mântuitorul a vârât dracii numiți Leghiune.

A plecat bălăngănindu-se în frumosul lui costum ud între picioare.

La câteva zile, prinzându-mă iar la ieșirea din pisoar, cu ochi urduroși și injectați, mi-a zis:

— Comandante Dănuț, eu sunt ca purcelul acela din poveste pe care l-a găsit și înfiat...

— Un boier, i-am șoptit. Ştiu. Uite.

Şi i-am întins, din economiile mele de copil, un pol, 20 de lei.

— Du-te, i-am zis. Du-te și bea. Mergi în legea ta, nu te mai forța.

A mototolit banii în pumn, s-a pus să bocească tăcut și a plecat spre bufetul gării. N-aveam să-l mai văd, dar mi s-a spus că se străduise mult să se oprească din băut înainte de-a cădea sub un tren.

ממם

A fost prima mea faptă bună, deși nu-mi atribui vreun merit, întrucât nu înțelegeam nimic din sexualitate, încă adormită, așa că am continuat să frecventez nepăsător pisoarul, micturând lângă acei nefericiți mereu acolo cu fața la mucegaiul duhnitor al peretelui.

Până în acea zi sufocantă de august, în care am găsit toaleta publică închisă. A trebuit să mă ușurez pe un șantier, nu departe, după niște panouri înalte din tablă cu îndemnuri la muncă.

Şi iată că, pe când cu jet candid desenam în colb semnul infinitului, a apărut dintre ruine și chirpici monumentalul țigan din pisoar: chel, burtos, mușchiulos și încruntat. Şi m-a interpelat pentru prima oară direct, ca aprozii din *Iliada*, precum acel Stentor, heraldul aheilor de sub zidurile Troiei:

— Băiețică, nu ți-e cald cu pantalonii așa lipiți?

— În ce fel cald? i-am răspuns obraznic, dar sincer, nepricepând și netemător.

— Păi blugii ăștia strânși... nu ți-o sufocă?

Se holba fascinat la prohabul meu, la burta mea plată, la fundul abia ieșit din adolescență, la șoldurile încă neîntărite.

— N-o sufocă, nu, că-i dârză, i-am spus, vârând-o la loc și trăgându-mi fermoarul.

— Ia arată-mi-o.

— De ce să ți-o arăt?

— Hai te rooog, doar adineaori o avuseseși la aer...

Avea dreptate, o avusesem la aer, țiganul folosea corect timpurile verbale, așa că am tras iar fermoarul, am coborât chiloții și i-am arătat-o, amuzat.

Deodată chipul i s-a transfigurat și a luat trăsături extatice:

— Hiii!...

Căpătase brusc o figură de sfânt din icoane, deși buzele vinete și umflate îi stricau armonia. Nu simula, există stări de transă imposibil de imitat.

— Ce frumoasă eee, a șușotit cu o expresie de pe altă lume... Lasă-mă s-o pup.

— Nț, am făcut, trăgând fermoarul în sus la loc.

L-am văzut cum se descompune, cum deodată, deși masiv cum era ar fi putut să mă nimicească cu o mână, se prăbușea pe dinăuntru pentru că, într-adevăr, văzuse Frumosul (*Dasein*-ul, chintesența etc.) ce acum îi fugea perfid de sub ochi, cu o răutate pe care el n-o pricepea, deși știa în același timp că n-avea cum s-o priceapă.

— Să știi că nu-i bine să te joci așa cu sufletul, mi-a strigat din spate, pe când ieșeam legănat din șantier.

— Sufletul cui, a lu' cine? Al tău sau ăla universal? i-am aruncat hohotind.

— Tot aia e, mi-a strigat din urmă, iar mâhnirea lui sinceră a plutit în urma mea.

Intrând a doua zi în pisoarul renovat și zugrăvit, am avut surpriza să-i văd pe toți dușmanii lui, cei care așteptau ziua întreagă cu fața la perete, întorcându-se spre mine, coregrafic și recunoscător, precum un cor antic, scuturându-și

toți mătărânga moale și seacă și cântându-mi la unison:

— *Asta ți-e, bre, Comandanteeee.*

ממ

ג Riga Fripto și Lapona Ienicer

Mă înduioșase cum bătuse din palme și țopăise când îi promisesem c-am s-o duc la cercul polar.

Dansase, simulând prostie copilărească, cum îi plăcea să facă pe toanta, reproducând, mereu și mereu, aceleași gesturi care-mi plăcuseră odinioară, la începutul relației noastre. De pildă, seara, obosiți, după ce ne îndopam ochii și creierul cu plicticoase, dar obligatorii filme *d'auteur* din vechea *Nouvelle Vague* franțuzească, îi spuneam invariabil: „Acum o să mergem la culcare ca doi ursuleți moi, băgați unul în altul".

Atunci exploda de bucurie, sărind și bătând din palme: „*Ouiii, ouiii!*."

Adèle avea senzualitatea copleșitoare, atotprezentă, atât de permanentă, încât puteau trece săptămâni fără să facem amor, totul împrejur fiind oricum impregnat de sex: patul, dușumelele,

rochițele ei cu buline, genunchii pe care la 30 de ani încă reușea să-i aibă mereu juliți.

Îi intrase însă în cap că sunt *gay*, iar când mi-a spus-o prima oară, am râs cu poftă. Îmi amintisem de un *quiproquo* amuzant, când mă dusesem la Buzău să întâlnesc un văr îndepărtat pe care nu-l mai văzusem din adolescență, iar pe peronul gării, vizavi de pisoar, unde el mă aștepta după o despărțire de vreo 20 de ani, vărul din Rămăieni s-a repezit, m-a strâns mușchiulos în brațe și m-a pupat exuberant pe gură, valiza mea căzând teatral între șine.

Când m-am tras înapoi din brațele lui, m-a respins un pic, pufnind sever:

— Ești *homo*?

— Nu, de ce? am gâfâit năucit.

— Numai la homalăi le e frică să se pupe pe gură, m-a informat, verificându-mă suspicios.

Nu că mi-ar fi păsat acum că Adèle mă credea *gay*, dar părea așa de incongruent, nepotrivit cu mine, ceva aiurea, ca și cum mi-ar fi spus că am stofă de fotbalist. Goi în pat, își lipise țâțele de spinarea mea, ceea ce mă excitase prodigios, făcându-mă să dau din șale înainte și înapoi, strâns de ea pe la spate, moment în care ea mi-a introdus două degete în rectum.

Am continuat să mișc și să învârt din fund, dorind să-i transmit ei plăcere prin mână, intrigat, dar după un timp ea s-a oprit și mi-a suflat, serioasă, severă, ca o mare revelație:

— Ești *gay*.

— Ha? m-am întors spre ea.

— Tu ai văzut cum faci?

Zăcea acum bosumflată pe spate, cu mâinile sub cap, pieptul atârnându-i într-o parte.

Am râs.

— Nu sunt, femeie, *homo*, despre ce vorbești?

Figura ei acrită și-a accentuat decepția. O dezamăgeam întruna. Insistase, de pildă, discret, în mai multe rânduri, că ei îi plac bărbații cu păr pe

față: mustață, barbă, floace, virilitate, iar nu un spân ca mine.

— Cum naiba să-mi las barbă? am protestat de la început. Nu vezi că nu se potrivește cu fața mea? Plus că mi-ar ascunde gropița.

— Faci cum vrei, mi-a zis prudentă, dar eu o tot vedeam cum suspina și i se umezeau ochii pe la poze de bărboși cu pulovere croșetate de prin revistele ei de modă.

Din acea seară am intrat sub supraveghere permanentă. Dacă la cinema lăudam performanțele cutărui actor, Adèle mă cerceta zâmbind exagerat de ironic.

— Ce-ți place la el, hm? Ia zi... Hai, spune, mă întreba, subliniind greoi toată ambiguitatea pe care o bănuia ea acolo.

De câte ori făceam amor, mă cerceta hiperconștientă, actul devenind o supraveghere reciprocă, în care eu evitam orice gest pe care ea l-ar fi putut cataloga drept un semnal sau reziduu de homosexualitate latentă.

— De ce nu recunoști? mi-a șoptit într-o zi în care mă pupase pasionată pe sfârcuri, facându-mă să gem voluptuos.

— Ce să recunosc?

— Că ești pe invers, mi-a murmurat, iar expresia „pe invers”, cu vulgaritatea ei fals pudică, m-a iritat peste măsură.

Am împins-o și m-am ridicat să mă îmbrac.

— Vezi? mi-a spus cu dojană. Refulezi, iar asta îți face rău.

Am plecat, iar jos, în stradă, mi-a bâzâit telefonul. Un SMS de la Adèle: „Măcar de-ai fi recunoscut, ipocritule. Te-aș fi iubit oricum”.

נגנ

N-am mai văzut-o vreo două săptămâni. Mi-a trimis niște e-mail-uri la care am răspuns sec, deși în realitate îmi lipsea.

Mă gândeam la toate astea când, în oglinda strâmbă cu șarm lepros dintr-o cafenea în care citeam singur, am văzut alunecând o figură eterată care s-a tolănit pe canapeaua din spatele meu... Umeri fini, siluetă filiformă, maxilarul feminin obraznic deformat ca în oglinzile de la bâlci, părul strâns într-o pară *Sikh-style* deasupra hainei scurte de piele... Un fel de *Anima* a mea.

Creierul mi-a intrat pe pilot automat, căutând motive de-a mă întoarce spre bar, comandând ceva în plus, doar să mătur creatura cu privirea... ca să descopăr nu o divină poetesă sau pictoriță în derivă, ci un tâmpit de băiețandru, teoretic de sex masculin și cu coc. Cu coculeț, *man bun*, în creștetul capului.

Îl revăzusem apoi și pe Walter, bestia africană, într-un grotesc coșmar diurn. Apropiindu-mă de o clădire renovată de curând, a cărei fațadă fusese înlocuită prin uriașe panouri de sticlă, am înghețat văzând gonind spre mine, cu fețe deformate și gâfâind mut, o falangă de nefericiți de ambele sexe, care alternau foalele obrajilor cu buze țuguiate precum heruvimii vânturilor.

Odată trecut momentul de panică, am realizat că gloata nu mă va strivi, că nu gonea spre mine, ci că era alcătuită din robi plătitori într-o sală de fitness, cu vitrina mare spre stradă și covoare fugătoare împinse deasupra trotuarului. Pedalau în acvariu, pufăind amenințător spre uliță, stacojii și în mod vădit răi. Walter, sclavul nubian, era printre ei, asudat în rândul din față, deasupra străzii, și pedalând prin sticlă.

Mi-am zis pe loc că un Iezechiel bălos și implacabil va ieși din mine dacă-mi mai trimite Domnul așa vedenie, cu șoldoase în trening fluorescent și *gays* cu căști de astronaut, pumnii strânși, privirea crâncenă pe vitezometru.

נגב

Am capitulat până la urmă și m-am întors la ea, insistând mincinos că avea dreptate și că am descoperit că sunt poate, de fapt, *homo*, ceea ce i-a stârnit deodată un spor de generozitate erotică. Acela a fost momentul în care i-am aruncat:

— Finlanda! Licheni! Te duc la cercul polar, la laponi, Crăiasa Zăpezilor și gnomi care-și trimit mesaje prin rune gravate pe pește uscat.

Citisem că în luna august, chiar și în apropiere de cercul polar, pot fi vreo 22 de grade, că poți umbla pe-afară cu cămașă din aceea groasă de tăietor de lemne, cu carouri mari, roșii, cum poartă bărboșii pe care îi prefera Adèle prin revistele de modă. Că de departe vezi reni și te trec frisoane mitologice.

Dezastrul a început însă chiar de la mașina închiriată în Bruxelles, care avea radioul și întregul dispozitiv audio stricate. Ne-am dat seama de asta pe sinistra autostradă dintre Rotterdam și Amsterdam, unde Adèle a vrut să pună ceva muzică, pentru că nu mai știam ce să ne zicem. Conduceam gânditor și m-a întrebat de ce sunt așa încruntat și când am de gând să efectuez un *coming out* public, ca să afle toată lumea identitatea mea sexuală reală, ceea ce a avut darul de-a mă enerva pe loc.

La Amsterdam a fost însă bine, căci am fumat tot meniul din două *coffee shops*, comparând meritele lui *Afghan Power* cu cele ale lui *Space Kabbalah*, care, deși mai ieftin, producea un efect superior, singura ceartă a doua zi pe autostradă fiind legată de identificarea ierbii care ne dăduse dureri de cap cu pulsații de ranchiună.

În Finlanda am pornit-o spre nord, spre Rovaniemi, neascultând-o pe ea, care-ar fi vrut să ne oprim în Helsinki. Doamne ferește, Helsinki... Să mergem ca toți burghezii să contemplăm catedrala pravoslavnică sau fabricile de conserve și să facem coadă la pizzeria aia scumpă, unde n-au decât vin australian și unde cuplurile așteaptă afară

pe trotuar, într-o coadă ce se întinde până la colțul străzii, holbându-se cu reproș, prin ferestrele uriașe, în farfuria ta, dacă nu înfuleci suficient de repede ca să-i lași pe alții în locul tău.

Târg după târg, pe șoseaua spre Rovaniemi și cercul arctic se succedau morocănos satele cu câte zece case, dispuse simetric, un templu luteran, un motel și barul cu tatuați taciturni, bețivi degenerați, cămăși în carouri roșii primite de la serviciile sociale.

Noaptea, în moteluri identice, unde nici nu ne mai căzneam să ridicăm jaluzelele metalice, dormeam spate în spate, ea reproșându-mi că sforăi când beau... Seara nu era nimic altceva de făcut decât să bem alternativ votcă și bere fadă, căci în satele acelea vinul australian din meniu era bâhlit și obscen de scump.

La cercul polar, pe 31 august, un pic mai sus de Rovaniemi, erau doar 12 grade și am dat peste ceea ce ni s-a spus că ar fi cel mai nordic McDonald's de pe planetă. Aveau două camere de închiriat la etaj și le-am luat pe-amândouă, cu veselie forțată, știind că, dacă ne vom despărți în noaptea aceea, măcar n-o să avem de suportat oroarea zăcutului nocturn spate în spate.

Nu era nimic de văzut în târg. Lângă McDonald's am intrat într-un bar cu un singur mușteriu, un lapon beat, cu păr platinat, care, în loc să scrijelească rune pe pește uscat, juca biliard singur, mormăind umed. S-a uitat o clipă spre noi, a gemut și s-a întors să-și aranjeze concentrat bilele.

În camera cu pereți albi și goi m-am întins peste ea, dezbrăcându-mă.

Cât îmi scoteam pantalonii, mă mângâia absentă, cu ochii la Biblia neagră de pe noptieră.

Gol, am început s-o sărut pe gât, mângâindu-i pieptul inert.

S-a întors spre mine cu ochii reci, cu un zâmbet înghețat, mi-a cules sexul cu două degete

ca o pensetă și l-a strâns de două ori, imitând o trompetă de bâlci:

— *Pouêt-pouêt!...*

M-am îmbrăcat rapid și am ieșit, lăsând-o să plângă spasmodic și, spre surpriza mea, sincer.

Se lăsase foarte frig. Rebegit, am intrat în bar, unde laponul își aranja bilele, clătinându-se.

— Ştii, mi-a zis compătimitor într-o engleză proastă, când în sfârșit mi-a priceput drama, ce nu-nțelegi tu este că ți-ai laminat femeia, trecând-o printr-un filtru inuman. Nu te-ai gândit că pentru noi Helsinki e la o mie de kilometri... mai la sud!

A dat cu bățul în bile, a contemplat nemulțumit rezultatul și s-a întors spre mine:

— Bem și noi ceva?

Şi, după ce am înclinat din cap, forțându-mă să fiu la fel de taciturn ca el, mi-a zis:

— Spune, ești *gay*?

ווו

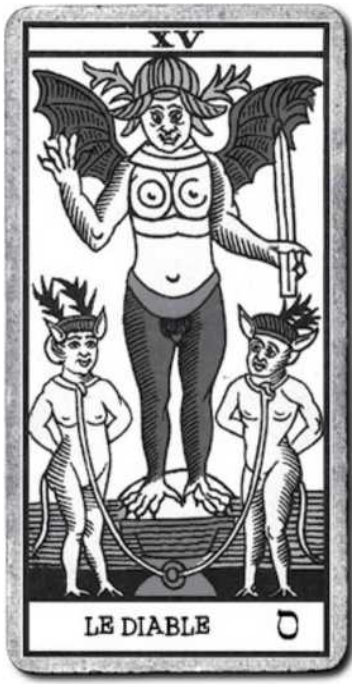

ט După-amiaza unui faun

Ştii imediat că unei afectate manipulatoare nu-i mai pasă de tine atunci când îți aruncă automatisme cu care caută doar să te țină călduț până când crede ea că se va decide, de pildă: „Te pup de nu te vezi”.

„Te pup de nu te vezi”... Imprudenta ar fi chiar în stare să-ți zică *chéri*.

Mă părăsise așadar trântorița, pupându-mă de nu mă vedeam, sau mai degrabă: mă dăduse afară din garsonieră.

Lepădaților cu inima frântă care, după ruptură, interpretează orice semn, fie și involuntar, din partea ticăloasei care nu i-a meritat le spun sever să înceteze, căci semnele acelea nu vor să zică nimic.

Mă părăsise, aiurita, de-a trebuit să mă mut de la ea chiar în ziua în care mi-am găsit ciurucurile scoase în scară, însă la jumătate de an de când se întâmplase asta numele meu rămăsese pe sonerie, scris de mine cu pixul lângă al ei.

Treceam pe acolo zi și noapte, prelingându-mă pe ziduri ca amiba ucigașă din *Terminator*, și-mi țopăia inimioara văzându-mi numele încă neșters. Zi după zi construiam planuri și strategii despre cum n-o voi mustra prea sever când mă va chema înapoi.

Numele meu sub sonerie. Îmi spuneam: ce durere să vezi cum spălăcita aia de care râdeai și pe care n-ai vrut-o când ea plângea și te implora demn și-ți spunea „lumina mea”, iar tu ai zvârlit-o, căci era prea lipicios de iubitoare și sentimentală, ce durere acum să vezi cum aduce bărbați acasă, după ce te-a gonit. Mai-mai că-ți vine să strigi întregii planete: „Dar eu am terfelit-o pe-asta. Nu-i drept, nu e just”.

Eram, în ziua de care vorbesc, în cafeneaua de vizavi, aproape de Place du Luxembourg, lângă instituțiile europene, hotărât s-o aștept și s-o întreb sever, dar blând de ce ezită să mă cheme înapoi dacă tot mi-a păstrat numele pe sonerie, vizibil sub ochii bărbaților imperfecți pe care și-i tot căra acasă.

Şedeam la pândă, vizavi de cuibul nostru de amor, într-un *lunch-bar* pentru corporatiști, eurocrați, escorte de lux și babe cu căței. Interior de crâșmă în stilul franțuzesc cel mai iritant, cu măsuțele lipite una de alta, ca la cantina studenților.

Şervețele scrobite au ei acolo, iar împerlata ridată din dreapta mea tot împunge nemanierat și strident cu degetul spre stradă, peste măsuța mea, aproape să mi-l bage în nas, despicând spațiul meu aerian.

Eu mă holbez prin vitrină spre ușa imobilului de vizavi, de unde sper că-mi va veni mântuirea, dar mâna dolofană a babei îmi tot traversează puțul de aer delimitat de suprafața mesei. Când te gândești că în România interbelică a existat o tendință legalistă care împingea dreptul de proprietate până la limitele sale logice, prin

articole juridice care căutau să obțină interzicerea survolării proprietăților oamenilor, de la orice înălțime.

Argumentul juridic și moral era că, așa cum un cetățean este posesor absolut pe o țeavă, un tub, un puț de pământ care merge în jos în sol, la infinit sau până în Iad, între limitele gardului său, la fel el ar trebui să posede dreptul absolut asupra unei coloane de aer, un tub virtual ce se ridică până la cer și care are grosimea și dimensiunile curții sale. Nimeni nu poate traversa acel tub de aer fără permisiune și fără să plătească: acesta e capitalismul adevărat.

Citisem articole imprecatorii care le cereau cititorilor să-și închipuie că un planor ar trece zilnic pe deasupra curții lor, uitându-se în jos la ei, în curte, unde ei sunt poate goi, sau aruncându-le lucruri în ogradă, în ciuda gardului înalt devenit inutil.

Tocmai asta gândise Huxley în scena din *Orb prin Gaza*, unde un cuplu face amor în ziua mare pe acoperișul plat al casei lor, când, dintr-un planor ce zbura pe deasupra, cineva lasă să cadă un câine care explodează pe ciment lângă ei, împroșcându-i cu sânge, creier și așchii de os.

Așa le-aș arunca la fiecare din ăștia câte un câine pe masă.

Fusesem dimineață să-mi cumpăr o cămașă nouă ca s-o impresionez pe dezertoare, ocazie cu care am și reflectat că feminismul e astăzi mai avansat ideologic decât masculinitatea asumată. Măcar femeile au reușit să-ncetinească dictatura scheletelor pe podiumul defilărilor de modă. La bărbați însă domnește samavolnic moda de adolescent anorexic cu talie de greier (și creier la fel). Creierele și burtica.

Doream s-o impresionez pe ticăloasa cu fața boțită, dar tentativa mea a fost un alt eșec. Toate cămășile încercate plesneau în talie, croite pentru o rasă de toreadori cu sexualitatea incertă, sau care,

dacă încerci un număr mai mare, îți atârnă pe umeri. Cu pantalonii fusese la fel, cei pe care i-am probat și se întindeau bine pe fund mi-au lăsat urme de cătușe la glezne.

— Ce-i asta aici la voi, conspirația gigoloilor? l-am întrebat pe gunoiul de vânzător cu lăcățel în sprânceană.

— *C'est la mode, Monsieur*, mi-a fluierat obraznic, inspectându-mi talia.

Scuturându-mă la crâșmă și amintindu-mi unde sunt, cer să mi se păstreze masa, ies și traversez repede ca să examinez soneria. Numele meu e tot acolo, scris chiar de mine cu pixul, lângă al ei. De ce, dar de ce ticăloasa mă torturează așa, zi după zi?

Înapoi în crâșmă redescopăr că pe scara atrocității umane vin sus de tot turistele americane. Nimfele astea nu voi să le perpetui, nu, mi-am zis. La astea avem de-a face, clar, cu o mutație a aparatului fonator: alte încrengături umane nu pot nazaliza strident cu atâta intensitate.

Urmează, în clasificarea prostiei agresive, asistentele de la Parlamentul European. Uite-le pe-astea două cum bodogănesc simultan, una cu accent bulgăresc, întărâtându-se una pe alta despre cât de odioși sunt oamenii care pe scara rulantă din metrou stau ciorchine și de o parte, și de alta, în loc să lase liberă o bandă oblică, cea din stânga, de pildă, ca pe *highway*, pe care tu să urci, dând din șolduri și arătând călcâie proaspăt frecate cu ponce în sandale care își pierd interesul dacă nu sunt îndelung și insistent admirate. *Stairway to Plevna*.

Bulgăroaica cu engleza stâlcită acaparează, sfredel de logoree, tot sonorul terasei, peste americance. Şi vorbește, și vorbește, gesticulând spre sclava din față tetanizată de ea și rotindu-și glezna și încheieturile și ochii. De ce țipi „Jeezăs" la fiecare frază, oh, tâmpită lăcuită? Spaimă și cutremur le-ar apuca pe arătări de-ar bănui ce impulsuri de nimicire stârnesc ele în om.

În colțul celălalt hohotește crăcită una cu frumusețea pulpoasă, floare carnivoră desfăcută hămesit: gură gigantică, bărbie solidă, coamă buclată de iapă biblică.

Râde carnasier, dând capul pe spate. Lumina filtrată a terasei nu-i arată interiorul cavernos al gurii, îi simți doar vibrația omușorului cărnos. După hohotul de râs o bănuiești excesiv de deșteaptă.

Şolduri are, buzele-i lucesc sub neon, bara dinților îți arată cum te-ar secționa dacă te vâri acolo. Teatral, da, râde spre maică-sa, care ocupă toată canapeaua. Dar dacă voluptuoasa are șolduri, atunci mama e caravela lui Marco Polo. Moby Dick s-a frecat pe ea fără succes. Deodată te trece un fior mistic și eviți privirea pulpoasei... Îți amintești de sfatul unchiului tău din Rămăieni, alcoolicul ăla care trecuse prin toate femeile satului și ale mahalalelor Buzăului: „Când ai să vrei să-ți iei femeie pe viață, uită-te mai întâi la mă-sa”.

În sfârșit, la masa din stânga soarbe *chay* indian o *dominatrix* epilată, tot de pe la UE, care a pus stăpânire pe tine din ochi, iar tu vezi cum te cântărește cu superioritate hămesită de castă.

O simți că-i rea și nedreaptă. Sunt femei nedrepte și când caută să-ți facă bine, cum fusese a mea. Femei care te fraieresc și dacă îți spun că plouă atunci când plouă. Când pun virgulă unde trebuie e pentru ele doar o schemă de seducție. Nu ajută la nimic că știi asta dinainte, tot de ele te îndrăgostești. În stare să-ți facă bine numai ca să te deruteze.

Iar pe rândul din față dintre mese vine, ceva mai oblic, o obraznică cu blugi rupți, trântește planșele smângălite pe care le căra sub braț, comandă un pahar de vin strigând spre bar și pleacă la toaletă bâțâind din șolduri cu centură de țechini.

De ce, o, de ce nu îndrăznești să-ți lași ochii să se prelingă după șoldurile alea doar pentru că simți că în stânga năsoasa s-a cabrat fixându-te disprețuitor?

Şi deodată prin vitrină o văd pe trântorița mea cum se întoarce acasă, cu mers languros, în mod vizibil mozolită și frământată pe toate părțile prin apartamente străine.

Ies în fugă, lepădând totul la masă, și alerg să mă proțăpesc în fața îmbuibatei:

— Dacă mă vrei, sunt gata să revin și mâine, îi arunc palpitând.

Nici măcar n-arată frică, ceea ce mă scoate din minți la limita isteriei.

— Ce să vreau, omulețule? mă întreabă enervată.

Am măsurat-o tremurând.

— De ce nu mă ștergi de la sonerie?! i-am răcnit.

— De ce nu te ce? a țipat și ea, căutând să mă evite prin dreapta. De la sonerie? E numele tău acolo? Habar n-am, oi fi vrut să te șterg și am uitat.

— Dar animalul ăla cu care te încaleci, bestia aia subumană cum poate s-apese zilnic cu degetul pe numele meu fără să-l deranjeze?

Mă bâțâiam de indignare.

— N-apasă pe nimic, mi-a țipat. Are cheie.

Am fost revoltat când, a doua zi, trecând întâmplător pe acolo, am văzut că mă șterse de la sonerie.

M-am întors la terasă și mi-am comandat un *lunch* somptuos.

ממם

ע *Aum* sub ureche

Sala de presă a Comisiei Europene din Bruxelles e cunoscută drept *l'Aquarium*.

Un amfiteatru fără ferestre, la subsol, cu aer închis, înconjurat de cabine de sticlă în care zac translatorii. Ședința de presă zilnică are loc morocănos la 12.00 – așa-numitul *briefing de midi* în jargonul anglo-francez al instituțiilor.

La intrarea în clădirea în formă de stea a Comisiei, imobilul Berlaymont (mai cunoscut ca Berlaymonstre), turnul Babel al construcției europene, e ca la aeroport: trebuie să scoți computerul din geantă, să-ți dai jos haina, telefonul, inelele, să treci prin porticul metalic, să nu piuie nimic. Atât de sensibil e porticul, încât nici o jurnalistă nu mai poartă *piercing*-uri în sfârcuri sau buric, iar dacă vreuna are înfipte bijuterii acolo, și le lasă acasă când știe că vine la *briefing de midi*.

— *Please, Sir.*

Nimeni nu mai vorbește franceză acolo, limba este acum automat engleza. Pare incredibil că încă

spre anul 2000 franceza era singura limbă permisă în sala de presă a Comisiei Europene. Era de neconceput atunci ca un ziarist în post la Bruxelles să nu vorbească fluent franceza.

— *This way, Sir.*

În bar, unde vinul subvenționat a urcat, din pricina crizei, la doi euro paharul, îi priveam sosind pe rând pe toți jurnaliștii deprimați, creativi, ranchiunoși, manipulatori, divorțați, nerași și alcoolici:

– englezul șchiop Cillian (irlandez, de fapt), întotdeauna agresiv cu femeile;

– macedoneanul bălos Boban, cu neg pe buză, care scrie pentru toate cele trei ziare din Skopje, ziare ce mai sunt și rivale, om clevetitor, dar viclean și cunoscător a tot ce e secret de corupție prin Balcani;

– grecoaica Ariti, veșnic vârâtă cu cei de la Al Jazeera.

Dar în stânga mea, la una din măsuțele acelea înalte plantate acolo pentru întâlniri grăbite, la care se negociază în picioare, zăresc o necunoscută cu gambe mai lungi decât cele ale mesei, răsfoind febril un dosar gros. Are degete lungi, păr sumbru, blăniță la încheietura mâinii, cât să te facă să fantasmezi la Savonarola, savarine și vizuini umede. Exploratorii cu vechime și curaj inconștient știu ce junglă interioară anticipează puful de pe antebraț.

— Ce-avem azi la *briefing*? o întreb viclean.

Îmi aruncă o privire morocănoasă.

— Rezultatul misiunii mele de audit agricol efectuat pentru UE în Italia. Iar tu ai un rânjet de curvă.

Mă lasă descumpănit o secundă.

— *Porca Madonna*, îi arunc, revenindu-mi și remarcând că nu poartă *badge* de jurnalistă, ci unul bizar, de o culoare pe care mi-e greu să o identific. Oi fi fost eu curvă în altă viață, într-adevăr. Şi în

asta aș fi, dar m-am trezit întâmplător bărbat și-ncerc să recuperez acum.

— *Davvero*? face pe un ton sec, cu accent italian, aruncând o privire scurtă spre *badge*-ul meu galben. „Jurnalist independent”, remarcă.

— Aveți vedere bună, o congratulez.

Zâmbește. Când își ridică părul, îi remarc semnul tatuat în spatele urechii – silaba *Aum* în alfabet tibetan: .

— Ţi-au tatuat-o invers, o informez arătând nemilos cu degetul.

— Știu, răspunde prompt. Eu am cerut-o așa, ca s-o văd corect când mă uit în oglindă. Nu-i pentru ceilalți.

Cum încasam căutând o replică ucigătoare, mi-a aruncat:

— Dacă vrei s-o pupi, vino sus cu mine, ziarist independent. Hai să-ți arăt ceva urgent, care trebuie să iasă acum în presă. Am nevoie de încurajare și nu mă încred în nimeni. La prezentarea raportului ăsta de audit au să fie prezenți toți Comisarii... O să-i zdruncine ce-am găsit.

M-am întors de la bar cu două pahare de vin luate pe datorie. João, barmanul portughez, m-a păsuit de multe ori.

Nessa (cum s-a prezentat frumoasa raportoare italiană) l-a dat imediat pe gât pe-al ei. În cuvinte puține și seci, mi-a rezumat dezastrul: livezile de măslini inexistente, miile de hectare la sud de Napoli presupuse a fi crânguri și plantații de măslini, subvențiile astronomice, întreaga ei muncă de presupusă lucrătoare agricolă deghizată, care a constatat că acolo nimic, mai nimic nu se face, dar că zilnic pleacă spre nord cisternele de ulei prost adus din Maroc și Tunisia, presupus însă a fi produs la fața locului, în Italia. Totul cu complicități sus-puse în Comisie, în DG Agri, în comitetele de audit. Dovezile sunt în seif, la

ultimul etaj, în precarul ei birou. Vino cu mine sus să vezi, mi-a șoptit panicată. Nu știu cum să fac. Trebuie să prezint asta acum în sala de presă.

— Au o întreagă structură inițiatică, mi-a mai șușotit, dând pe gât și paharul meu. Un fel de sectă masonică: Sfânta Tiară.

O cercetam mut de admirație, ochii mutându-mi-se de la gura ei delicată la silaba întoarsă de sub ureche și la încheieturile mâinilor.

— Puful ăsta al tău de la încheietura mâinii, i-am spus. Care e utilitatea lui?

— Ăăăh... nici una? a încercat ea un răspuns.

— Aha, nici una, m-am repezit... Cum îți închipui că ceva atât de frumos a fost creat fără utilitate?

— Bbb... nu știu, s-a bâlbâit confuză și fără multă grație.

— A fost creat cu scop de seducție, am informat-o.

— Dar nu încerc nimic cu tine, of, ce vrei, să-mi pun mâneci lungi, ca să nu vezi?

— Vai de puful tău, i-am spus îmbufnat.

A râs, pe fond de tensiune. Am iubit-o pe loc, fără nuanță, fără întoarcere. Mă examina și ea, bătând darabana pe dosar cu unghiile neîngrijite.

— Asta zici că prezinți acum, da? O escrocherie mondială, adică. Mergi înainte, du-te sus și ia-ți documentele, i-am spus. Aștept un pic și după aia urc și eu, ca să nu fim văzuți împreună la lift. Ai produs o bombă.

S-a dus la ascensor cu dosarul sub braț, iar eu am rămas la măsuța din bar, în picioare, cu ochii în gol, privind spre cuplul de funcționari români așezați nu departe, o femeie lată în șolduri și un slăbănog.

Există o specie de romance care pot stârni, din gură, mai multă dușmănie isterică decât americancele în voiaj. Au o voce metalică, nazală și cotcodăcindă în același timp, de parc-ar chicoti din vintre, astupând muzica din bar. Șoldoasa asta

cu maxilare pătrate și păr scurt țipă hohotind în românește la sfrijitul dominat de ea și care în mod vizibil câștigă mai puțin decât ea.

Nu le trece prin căpșor c-ar mai putea pricepe cineva ce spun, dar și fără să le înțelegi piuiturile acide ea tot ar declanșa în vecini o ură fără de margini.

Femeia îi explică țipând pieritului din fața ei că ea nu-i credincioasă („arabii ăștia-s culmea"), dar că știe ea că „ceva există". Chicotește apoi, fără legătură cu Dumnezeu. După care îl informează pe nimicnic cum, prin Comisia UE, unde zburdă ea, o să beneficieze de-un „*trening de coaching*, durează un an juma', dar tre' să dau și eu vro 20.000 de euro".

— Dup-aia m-apuc și fac *coaching*, îl informează triumfal.

— Douj' de mii, murmură el respectuos. Păi îți scoți banii dup-aia?

— Cum să nu scot banii? O să fiu un *coach* de... (caută câteva secunde grele)... de excelență.

M-am îndreptat greu spre lift... însă butoanele erau moarte, stinse.

Liftul nu funcționa. M-am învârtit, dar nu era chip să urc. Singura cale de acces spre etajele superioare se închisese.

Am intrat în Aquarium, în sala de presă, unde se adunaseră toți jurnaliștii și funcționarii Comisiei. Perbacco, nici măcar nu-i cerusem numărul de telefon. Unde o fi acum?

Midday briefing tot nu începea, se simțea ceva agitație, când, deodată, pretențioasa purtătoare de cuvânt (slovenă), care vorbea întotdeauna în deschidere, în toate limbile, de câte ori apărea un subiect important pentru hrănit presa, a venit la microfon să anunțe, cu vocea gâtuită, că prezentarea auditului agricol pentru Italia nu va mai avea loc... Raportoarea tocmai se sinucisese, aruncându-se de la ultimul etaj al clădirii.

Am stat topit în scaun, sec, cu unghiile înfipte în pâsla spătarului din față...

Nessa. Nessa. Te voi iubi întotdeauna cu puful tău de pe antebrat și *Aum* tatuat invers sub ureche.

עע

ה „Magdalena, de ce minți?”

— Păi oi fi eu țigancă, dar nu-s proastă.

Acolo, la sediul județean al poliției, comisarul o fixase cu un amestec de surpriză și iritare. Prima lui reacție, când ea îi spusese: „Eu vreau să-mi deschid agenție”, fusese: „Ce agenție? De escorte?”.

Magdalena l-a examinat atunci calmă, zâmbitoare.

— Nu. De detectivi.

— Ah. De detectivi. Câte sunteți?

— Deocamdată doar eu.

Comisarul a privit-o în ochi strivindu-și țigara și i-a spus:

— Băi femeie, tu ești țigancă din Rămăieni. Aicea-i Bărăgan. Cum ceara mă-tii vrei tu agenție de detectivi?

Magdalena i-a recitat:

— Posed studii medii, am absolvit liceul sanitar, am îndeplinit funcția de lucrător în cadrul

unei instituții publice cu atribuții în domeniul siguranței naționale. Sunt aptă medical, iată certificatul. N-am fost niciodată condamnată pentru infracțiuni săvârșite cu intenție. Atâta zice textul de lege pentru deschiderea unei agenții de detectivi.

— Ești o țigancă tâmpită. Ar mai lipsi să ceri și permis de portarmă.

— Solicit, într-adevăr, un permis pentru procurare, deținere, port și folosire a armelor și munițiilor letale, a confirmat calmă Magdalena. Îmi trebuie adeverința dumneavoastră ca să le pot obține.

Comisarul a înțepenit.

— De ce, muiere?

— Pentru că la noi, la țigani, numai o femeie cu pistol poate să ancheteze în crime de viol și dispariții de persoane. Posed și aviz psihologic.

S-a așezat o scurtă tăcere grea.

— Măi femeie nebună, eu nu te-ajut pe tine să iei autorizație de portarmă doar ca să-ți lichidezi tu cine știe ce rudă te-a violat când erai puradel.

— La noi se zice „șava". „Puradel" e un cuvânt de-al vostru. Noi nu spunem nici *puradel*, nici *șatră*, nici *bulibașă*.

— Mânca-mi-ai ciricliul, să știi că poate-ți dau aviz favorabil.

— Trec peste clișeele dumneavoastră și vă rămân recunoscătoare pentru respectarea legislației în vigoare.

פפפ

Așa se întâmplase când Magdalena solicitase și căpătase avizul poliției județene.

— Da, părinte, i-a rezumat ea duhovnicului Pahomie, la spovedanie, după primirea licenței și după ce și-a pus pe ușă placa cu „Agenția de Detectivi «Şucar»". Am în geanta care-am lăsat-o

la intrare aicea la sfântul lăcaș un pistol Cugir 2000, mai cunoscut ca Luger semiautomat.

— Magdalena, fata lui Dumnezeu, tu pui acum un hotar între viața trecută și cea viitoare. Îți administrez Sfânta Mărturisire.

פפפ

Da, învârtea Magdalena în capul ei, fredonând versurile acelei romanțe despre un viol sătesc anunțat, așa e. Cânta odinioară vecinul ei:

Ţărăncuță, țărăncuță,
Cu bujori în obrăjori,
De ce-mi cauți tu pricină?
Vrei să uit că-mi ești vecină
Când îmi ții calea-n grădină
Noaptea când e luna-n nori?

Adică, gândea Magdalena, tot amărâta-i de vină că i-a ieșit înainte brutei, mergând seara după apă. Iar el:

De data asta, măi fată,
Zi bodaproste c-ai scăpat
Dar de te prind eu altă dată
Să știi că intru în păcat.

Violul anunțat, pre-programat, ante-disculpat, pentru că – nu-i așa? – el o prevenise, însă ea i-a „ținut calea-n grădină, noaptea când e luna-n nori”... „tocmai când e luna-n nori”.

Își mai amintea Magdalena și cum venise-n sat echipa de filmare din Belgia, pentru un documentar despre exotica și amărâta lor viață.

Cât erau belgienii acolo și interacționau zilnic cu sătenii, mergeau și pe la casele oamenilor, ba chiar cu ei împreună la *mat*. Şi, bând într-o seară cu trei din sătenii filmați, inginera de sunet a străinilor, o bosniacă refugiată în Belgia, fusese

solid și traumatic violată de cei trei rămăieni, după închiderea bufetului.

Pentru că mersese cu ei la crâșmă, o scoseseră din sat și o încălecaseră în câmp la drum de seară și o umpluseră nenatural cu grosolana lor sămânță, cum văzuseră ei pentru prima oară în filme porno pe casete VHS, luând drept bună etimologia latină a lui *coire: co-ire* = „împreună-mergere”.

Atât de traumatizată fusese microfonista, încât nici nu voia să depună plângere. Socioloagă umanistă și proastă ce era, fugită din Sarajevo ca să scape de violurile sistematice la care se dedau toate taberele de acolo, sfârșise mototolită, străpunsă și bătută în câmp de rapiță și tutun prin Bărăgan.

— Nu, bocea ea cât încă o mai durea aprig peste tot... Ce plângere, la ce folosește? Să le mai distrug și familiile?

La tribunal, sala era plină de familiile violatorilor: veri cu lanț de bicicletă din aur la gât, nepoți mucoși, neveste și surori indignate.

Când a intrat victima, bosniaca violată, toate femeile clanului au început să-i strige:

— Huooo, curvo!

Judecătoarea (căci armăsarii provinciali avuseseră nenorocul să dea de-o femeie) a cerut milițienilor să golească sala, după care și-a aprins o țigară și s-a pus să asculte.

Admirându-i unghiile false și pantofii cu perle, modestei Magdalena îi plăcuse acea judecătoare. Avea o privire de lichidatoare din mitologia greacă cea mai sinistră, chip fardat ca o mască rânjitoare, din cele cu orori buclate în păr și mâini veșnic umede de-o substanță care de la distanță pare un amestec de bale și măduvă. Dar zâmbitoare și fumând.

Obosită de repetiția tărăgănată a acelorași argumente ale avocaților violatorilor (aceștia din urmă tremurând necontrolat din cauza sevrajului

din arest), Magdalena ieșise să cugete la ce se întâmplă.

Când s-a întors, după vreun ceas, tribunalul era gol, iar judecătoarea fuma pe culoar, cu spatele în zid, ținându-și un picior îndoit adolescentin, ca o barză, cu tocul în perete.

A recunoscut-o pe țigancă, dar nu și-a schimbat expresia gânditoare.

Magdalena s-a dus direct la ea și a întrebat-o ce verdict dăduse.

— Şase ani la fiecare, a pronunțat calm judecătoarea, scuturând nonșalant scrumul țigării. Le-am dat la fiecare șase ani. Câte doi ani de gaură.

Minerva împerlată și-a stins țigara în zid și a plecat, țăcănind simetric din tocuri. Fusese singura oară în viață când Magdalena se frecase de Justiție.

פפפ

În poarta lui Lae, Magdalena s-a uitat mai întâi rapid în dreapta și stânga.

Înăuntru, i-a arătat lui Lae legitimația.

— Domnul Lae, am fost angajată de domnișoara Sarealbă care-ați violat-o la drum de seară cum mi-ați pus-o și mie, și pe față și pe dos, acum ceva ani, de-am rămas nefemeie și neom și n-o să am niciodată „puradei”, cum zic dumnealor de la oraș care nu știu cum vorbim în realitate noi țiganii.

— Păi să ți-o mai pun o dată, a zis Lae, ridicându-se amuzat.

— Cred că nu realizați gravitatea situației dumneavoastră și faptul că, spre deosebire de mine, domnișoara Sarealbă a solicitat după viol o prelevare de probe ADN din lenjeria intimă și că veți fi convocat pentru analiză și o confruntare cu victima.

— Preluare de abonament? Ţi-o dau acum pe față și pe dos de-o să-ți treacă abonamentul prin

pielea neagră, ursăreaso, a zis Lae, mergând să blocheze zăvorul ușii.

Două în piept și unul în frunte i-a tras Magdalena lui Lae, după care a șters pistolul și l-a lepădat acolo.

פפפ

— Da, părinte, asta am făcut, iertați-mă că m-am întors și aș dori să-mi mărturisesc acum căința și durerea pentru c-am luat suflet de creștin, căci era om câinos, care-a violat pe multe.

— Pistol cumpărat cu chitanță? a întrebat părintele Pahomie.

Magdalena a înclinat capul, tăcută.

— Ţi s-a furat acea armă, Magdalena, cum îți lași tu geanta peste tot. Trebuie să sunăm imediat și să anunțăm furtul și pierderea. Cei de la poliție sunt vinovați de-a fi dat unei făpturi slabe și păcătoase ca tine o unealtă de ucis pe care, neștiind s-o îngrijești, ai pierdut-o prin slăbiciunea duhului și neatenția făpturii tale.

Magdalena l-a privit calmă, dură.

— Părinte, nu e nevoie să faci asta, i-a spus șoptit.

— Tu ai fost azi cu mine la spovedanie, Magdalena... Ai stat aici toată ziua. Iar noi nu citim ziarele. Ești doar o țigancă din Rămăieni.

תתת

צ Un orgasm fără întoarcere

Ţipora Haiastan o chema pe lasciva creatură.

A menționa doar senzualitatea în cazul ei ar fi semnul unui handicap intelectual, te-ar defini ca pe-un orfan de logos. Ţipora se situa dincolo de senzualitate, era de-o frumusețe de profetesă nocturnă abia ieșită din adolescență, dar cu păr albit prematur, strâns într-un coc cu severe brazde cenușii. Buze pline, talie micuță și subțire, pieptul ferm și greu. Combinația dintre vârsta încă necoaptă, părul alb-argintiu și ochii albaștri producea vid împrejur, mai ales când, cu mâinile ei de vrăjitoare, terminate în unghii lungi și neîngrijite, făcea gestul de a-și cântări sânii în timp ce dansa.

O frumusețe lunară, o deșteptăciune înspăimântătoare, dezarmantă. E frustrant când nu te poți certa cu o femeie pentru că-i la fel de inteligentă ca tine, ba poate chiar are mai mult umor. Îți vine doar s-o îmbrâncești și să fugi urlând

sau să-i cazi la picioare și să te rogi adorând-o. *Ora et adora*.

Când făcurăm amor rapid, acolo, la petrecerea studenților de la Medicină, în dormitorul rece, peste mormanul de haine aruncate vraf de viitorii vraci chiuitori din salon, Ţipora dăduse din șolduri, înșurubându-se pe mine cu voluptate șerpească și strângându-mă cu picioarele precum cleștele unui rac.

Studentă la Medicină, inspiratoare de gazeluri... Pasionată de alchimie, din primul moment am făcut jocuri de cuvinte și transmutări verbale cu ea, amestecând literele într-un mod tulburător, care totuși, cu puțina ghematrie pe care o cunosc, nu însemna mai nimic: de la *ora et labora*, „roagă-te și lucrează”, jucaserăm pe *lab-* și *labii* și *labă*, precum și pe *lab-oratorium*, laboratorul fiind locul în care practici orații cu buzele.

Plecând de la petrecere, îi făcusem un gazel în cap, visând la eterne desfătări nocturne cu ea și jocuri morbide care să nu doară însă prea mult și orații cu buzele înșurubate pe mine, doar pe mine:

Ţipora, a mea ești Ţipora
Molatec se târâie ora
Ca fum risipit e Gomora
Ţipora, a mea ești Ţipora.

Ca fum risipit e Gomora
În creier se lăfaie ora,
Labora et ora, Ţipora,
Ca fum risipit e Gomora.

La petrecerea studenților la Medicină de unde o pescuisem, ea dansa cu un bărbos de vârsta ei, băiat cu ochi de cadână și privire cruntă, care m-a detestat de cum a pus ochii pe mine, iar eu i-am întors dușmănia din priviri, surâzându-i grațios. Bărbosul sălta ca un țap, făcând tumbe pe muzică

repetitivă, alienantă. Pe loc am priceput că misiunea mea e să i-o smulg pe Ţipora. Nu știam cum, dar țapul merita să fie umilit, nu pricepeam de ce Ţipora se cuplase cu el, însă eu sunt un pesimist încăpățânat, rețeta câștigului.

Fiind noapte, am decis să mă prefac că părăsesc petrecerea și mi-am pus demonstrativ paltonul, remarcând printr-un joc abil de oglinzi decepția Ţiporei. Pe unele de genul ei poți să le abandonezi ostentativ un pic cu bărbosul țopăitor, dar trebuie să vii repede-repede înapoi, până să se sedimenteze alchimia creierului lor, care l-ar fi pus în încurcătură până și pe un expert al labirinturilor moi, cum a fost bunul iezuit Athanasius Kircher... Un dozaj greu de învățat și asimilat, ba chiar nici atunci nu reușește mereu. Din fericire, țapul dansa unduit în jurul ei, ceea ce avusese până la urmă darul de-a o agasa, așa încât brusc l-a luat în brațe, pupându-l demonstrativ și privind fix spre mine, care spuneam împrejur noapte bună Universului pe un ton foarte convingător.

M-am întors însă repede cu șampanie, remarcând satisfăcut că arogantul gunoi masculin cu floace se oferise imprudent să plece el, voluntar, după pizza nocturnă pentru toată lumea, după ce-și notase într-un carnețel cine ceruse ce, listă inutil de complexă, din cele pe care le redactează cu seriozitate proștii meticuloși în lucrurile mici.

Am posedat-o pe Ţipora icnind distant în dormitorul rece, călare pe paltoanele mototolite ale celorlalți, trăgând groase brazde lipicioase de melci antediluvieni peste mormanele de țoale scumpe și simțind că Ţipora, cu părul ei alb și privirea fixă, înțelegea foarte bine că tinerețea ei și a celorlalți este răul absolut.

Era sătulă, da, Ţipora, de teroriștii tinereții, de adulții necopți, băieți și fete cu ticăloșia neasumată, așa încât, înainte de-a ieși din dormitor, a urinat, precum idolul neînduplecat al

furnicilor, Molochul micilor vietăți, peste vraful de paltoane la modă stivuite în pat.

În salon dansau dizgrațios flăcăi cu coșuri, fete cu păr urât, personalitate incertă, viitor nebulos, structură morală absentă, agresivitate amorfă, pofte nestilate.

Arătări neîmplinite, gata de cele mai surprinzătoare mișelii prin fugă, neprezentare, antrenate să-ți întoarcă spatele fără remușcări și să te lepede, totul sub scuza tinereții, transpirând imaturitate și spaima de-a crește.

צצצ

Ţipora m-a invitat a doua noapte la morgă, unde avea să mă aștepte peste ora de terminare a stagiului de practică medicală, și mi-a deschis cu buzele umflate, în halat alb, călcat, sub care se arăta goală.

— Domnișoară, i-am spus, pot să vă terfelesc blând și tandru și să vă fut animalic și temător, ca pe-o otreapă, în același timp?

— Asemenea solicitare spontană nu va rămâne fără urmări.

De-a lungul pereților, aliniate pe polițe albe, mi-a prezentat bocalurile cu fetuși, salamandre, homunculi alchimici, monstruozități anticipate și poate chiar altoite de Paracelsus, iar când s-a întins pe masa de disecție am văzut că sexul îi era umflat de la frecare prelungită.

Am posedat-o sub licărul monstruoaselor organe păstrate în racle și urne de cleștar. A binevoit să geamă de două ori.

— Ai ținut vreodată un creier în mâini? mi-a șoptit...

...și cum am răspuns fermecat că nu, s-a ridicat și a tras spre ea lungi și grele sertare metalice din uriașul frigorifer care umplea un zid întreg, coșciuge ce alunecau uleios, și iată că într-un sertar zăcea un trup masiv și brăzdat și,

înlăturând ea delicat calota cranianã deja secționată a mortului, a scos cu tandrețe creierul și mi l-a întins.

— Acesta, mi-a șoptit, este creierul unui om al ordinii, un servitor al societății, polițist mort pe când însoțea niște occidentali într-o misiune în Deltă. Un creier foarte instructiv printr-o deformare rară: posedă doi lobi ai empatiei și ai căldurii umane. E interesant, pentru că acest accident ne arată cum Natura caută să completeze în unii lipsurile altora. Tu și eu nu posedăm, de pildă, un asemenea lob.

Creierul era rece și surprinzător de greu, învelit într-o membrană fină, ca lipiciul de melci. M-am aplecat și am citit, pe sertarul metalic, eticheta cu numele mortului. Sub bruma de condens înghețat și alb, lângă numele oficial, scris cu litere imprimate și cam șters, cineva adăugase cu scris de mână tremurat: *Manciuzdă*.

„*Manciuzdă* îmi sugerează *mangustă*, *salamandră* sau *Marcion* și alte nume de profeți gnostici”, i-am șoptit, amintindu-mi brusc în ce circumstanțe mai auzisem numele mortului, dacă într-adevăr acela era: odată, la o partidă de poker, câștigătorul, un flăcău cu coșuri, neîmplinit ca toți cei ca el și care insistase să i se spună Labă, renunțase să-și înhațe câștigul și reîmpărțise totul adversarilor, printre care și eu, povestindu-ne plângând cum îl omorâse el odinioară pe milițianul numit Manciuzdă cu un cimpoi... La care eu îi spusesem, văzându-l cât era de tulburat:

— Măi Labă, tu l-ai iubit pe Manciuzdă acela.

Dăduse doar din cap trist, smiorcăindu-se, confirmând mut.

După ce i-am înapoiat Ţiporei creierul lui Manciuzdă, ea l-a depus grijuliu înapoi, în calota cranianã prea mare, iar eu am simțit că fina peliculă n-avea să-mi mai iasă din palme multă vreme, oricât aveam să mă spăl, ba chiar bănuiam

că Ţipora mă „ștampilase”, făcându-mă să devin al ei...

...când deodată ușa sălii s-a deschis larg și a intrat gâfâind și pufnind bărbosul, țapul tânăr și nepriceput.

Cu ochi holbați și buze umede de spumă bănuitoare și binecrescută, s-a repezit mai întâi la ea, ordonându-i să se îmbrace și să plece imediat cu el în locuri nenumite, apartamente de plictis cuviincios și cosmogonii domestice, căci părinții lor, și domnul Haiastan i-a promis, iar el știe, și mamele lor au fost colege și ce-au să zică, plus că el avusese toată încrederea, iar ea acum cu un „neobrăzat bătrân” ca mine, care probabil o seduce cu țechini câștigați hoțește și ascunși în cutele curului ridat și perfid.

Ridat și perfid i-am venit pe la spate și, ochi în ochi cu Ţipora, l-am răsturnat într-unul din sertarele frigorifice ieșite din perete, pe care îndată l-am împins și închis, admirând eleganța cu care cutia metalică aluneca pe șine bine unse, zăvorându-se c-un păcănit mecanic de mașinărie bine îngrijită.

Am ieșit amândoi fără grabă din sală și clădire, ea stingând și încuind cu calm metodic, bufniturile surde din frigorifer amintindu-ne vag ritmul muzicii cu pulsații alienante pe care țopăise bărbosul la petrecere, nebănuind el atunci că termenul *tragedie* vine de la *tragos*, „țap”, stupida cornută mică sacrificată la hierogamii cu ocazia împerecherilor celeste numite *syzyghii*. Acolo, sub măslinii antici, orice împerechere implica moarte. Mirii se înveleau deja în lințoliu dogmatic. Nunta se ținea în cavoul palatului.

În stradă am țopăit, cântând mână în mână, frecându-ne palmele unse de o membrană care cunoscuse odinioară, chiar dacă într-o variantă inferioară, stările mult prea umane de *ora-labora-adora*.

„Ţipora, a mea eşti Ţipora”, i-am suflat.

A zâmbit strângându-şi aura, fâlfâind cast din gene, cu gest stângaci învârtindu-şi timid şi cochet o meşă argintie după ureche.

ק Fetița mea, în pat

— Cer mai întâi o sută de whisky, rapid, iar după aia ne punem să bem, mi-a anunțat nervos și autoritar, aprinzându-și o țigară deja împuțită în stare inertă, smulsă dintr-un pachet din care ieșeau metalice unde odorante.

Ne-am trântit la terasă, iar eu am învârtit frenetic din mâini spre chelner ca bunului meu prieten să i se aducă rapid leacul angoasei.

— Cum a fost în Italia? l-am întrebat, dar m-a oprit scurt cu o privire plină de reproș agresiv.

A dat pe gât paharul, s-a întors spre chelner și a făcut semn să i se aducă imediat încă unul, indicând mut cu degetul mare în jos, ca împărații romani la hăcuieli de gladiatori, când decideau morocănos că vor să vadă cât mai repede mațe și zvâcnituri de martiri.

— Italia?! a răcnit, luând cerul ca martor, precum mucenicii din fresce. Italia mi-a trebuit!

Abia se întorsese, tată singur, din vacanța în care mersese cu fiică-sa și iubitul pe care ea i-l adusese acasă de ziua ei, iar el, drept cadou, ca un

artist cu mintea deschisă și doritor să-și crească modern fetița, carnasieră potențială, cu buze cât niște canapelușe, dar sluțită de constelații de coșuri pe frunte ce aduceau cu biluțele de pe scutul calcanului, el așadar le propusese Italia.

Ideea lui glorioasă fusese de a-i oferi fiicei lui pentru cei 18 ani o călătorie în trei sub soarele Toscanei, luându-l în bagaje și pe iubitul adus de ea acasă, iubit căruia el îi atribuise obscure calități doar pentru că în seara aniversării ei și a cinei în trei necunoscutul nu clefăise la masă. Aveau să se oprească prin toate târgurile și satele din Toscana, vizitând biserici și sporovăind gastronomic la amiază. Aveau să meargă la Murlo, în vârf de deal inaccesibil în toamnele ploioase, să mănânce și să doarmă în hanul Etruscului obez, patronul țărănoi toscan care-și descoperise o asemănare izbitoare cu antica statuie funerară a unui nobil etrusc pe jumătate întins pe sarcofag, cu pântecul revărsat, falduri de calcar imitând carne inutilă. În hoteluri aveau să doarmă sistematic în două camere, una pentru el, una pentru năsoasa de fiică-sa și pletosul ei iubit neplescăitor.

Prăbușit acum în fața mea, încercănat, cenușiu, a sorbit dușmănos al doilea whisky.

— Nu doar că animalul nu vorbește în general, mi-a scrâșnit, zdrăngăne prost din chitară și n-are conversație, dar noapte de noapte, în camera de alături, îmi încăleca fetița. Îi auzeam prin pereți – italienii ăștia construiesc casele din placaj, doar gările lor și băncile din parc sunt din teracotă.

Și-a aprins încă o țigară, cu buzele umede de oroare și mâna tremurând de dușmănie neputincioasă.

— Fiică-mea schelălăie, a pronunțat, covârșit de oroare. Nu știu încotro să merg. Am produs o creatură care miaună, guiță și chițăie dizgrațios.

Spunând asta, și-a turnat vin în pahar, peste restul de whisky.

— În ultima zi, când animalul mi-a zâmbit la *check-in* în aeroport și m-a întrebat dacă eu nu m-am plictisit cu ei așa singur, am vrut să-l pocnesc.

Calmat un pic de alcool, s-a prelins pe spătarul scaunului și mi-a aruncat, sorbind și privind în gol:

— Se spune că-i o mare bucurie să-ți vezi copilul fericit... Ha! Fericită cu arătarea aia!

— Amintește-ți că tu ai încurajat-o să-și facă piercing la 13 ani, i-am spus. Vrei să-ți găsesc pe cineva să-l aranjeze pe imbecil?

Îi pusesem întrebarea lent și calm și răspicat și am fost ușurat să văd că nu asta căuta.

Suferea. Pieptul i se umfla greu, mâinile încă îi tremurau.

— Fetița mea, mi-a aruncat dușmănos-repezit, cu ochi umezi... De ce face așa în pat, de ce nu se abține?

Am suspinat și am cerut și eu de băut.

קקק

ר Majadahonda

— *Cabrrròn*, mârâi șoptit Ionel.

— *De tu madre*, îi aruncă flegmatic Vasile, trăgând dintr-un chiștoc umed.

Se înnoptase devreme, o noapte fără lună și nori, cu multe stele înghețate, 12 ianuarie 1937, iar cei doi se chiorau, mijind ochii spre cătunul pe care aveau să-l traverseze în zori, avansând spre Madridul ținut de comuniști.

— Ştii că târgul ăsta e vestit de secole pentru limba urâtă a localnicilor? întrebă Ionel. În *Don Quijote*, Licențiatul îi spune Cavalerului din La Mancha: *El lenguaje puro, el propio, el elegante y claro, está en los discretos cortesanos, aunque hayan nacido en Majadahonda.*

— De unde cunoști tu lucrurile astea? murmură Vasile. L-ai citit pe Cervantes în spaniolă?

La care Ionel pronunță distinct:

— „Limba pură, corectă, elegantă și clară este cea a distinșilor oameni de la curte, fie și dacă s-au născut în Majadahonda”.

Când Vasile trase iarăși din țigară, chipul lui Ionel apăru o secundă blând, însă neînduplecat, cu beznă în găvana ochiului.

— O să eliberăm Madridul de anarhiști, Vasile. Antihriști!... Au ars bisericile și și-au făcut nevoile pe sfintele icoane. I-aș dezmembra cu mâinile mele, mat cu mat și os de os.

— Hai s-o interogăm pe spioanca aia.

Erau ei doi singurii falangiști cunoscători de franceză, iar falsa călugăriță arestată în acea zi se dovedise a fi o comunistă din Franța sau Belgia de la care puteau smulge informații neprețuite.

Ionel suspină, Vasile stinse țigara și împreună se îndreptară spre adăpostul unde aveau s-o interogheze pe antihristă.

— Bolșevicii au tras cu mitraliera în obrazul lui Isus, șopti Ionel strângând pumnii cu indignare măsurată, dar implacabilă. Nu cerem răsplată, nici nimic, ci doar biruința.

Era în ajun de sfinții mucenici Ermil și Stratonic, trăitori pe vremea împăratului Liciniu. Acel sfânt Ermil fusese diacon și, mărturisind înaintea împăratului numele lui Hristos, a fost bătut cu toiege de aramă peste față.

ררך

Maurul care le deschise ușa adăpostului le rânjea larg în lumina felinarului. Smochinit, hâd, era unul din cei care formaseră dintru început șalele armatei răzvrătite a lui Franco, berberi exaltați cărați peste mare din Marocco.

— Nu e ironic, Vasile, întrebă Ionel, ca oștirea sortită să apere Europa de barbarie să fie alcătuită cu precădere din înturbanați?

Vasile zâmbi și îi cită blând din Eminescu, „Geniu pustiu”: „La poarta mea sunt santinele superbe”.

În spaniolă puțină și proastă, beduinul le șopti să nu facă multă hărmălaie și în nici un caz să nu

aprindă ceva sau să păşească afară din bordei cu felinarul, căci frontul bolşevic se afla la câteva sute de paşi sau sute de frâie de catâr ori ce unitate de măsură înduioşător de fantezistă folosea naţia lui.

Înainte de-a intra în bordeiul căptuşit cu saci de nisip, mai aruncară o privire circulară spre măreţia negrului firmament indiferent.

— Întrebarea e: cum să supravieţuieşti la atâta dumnezeire?

Vasile se opri în uşa bordeiului.

— Ce vrei să spui, „dumnezeire”?

— E vorba de Logos, Vasile... Logosul se coagulează în unii din noi, fără să aflăm cum şi-a ales vasul. Căpitanul, Franco... „E Vorba”.

Vasile pricepu pe loc. Ceilalţi: popa Borşa, Clime, Cantacuzino, Dobre din Rămăieni şi Nicolae Totu, asasinul jidanului Falik, toţi camarazii veniţi cu ei în Spania să apere creştinismul de bolşevici şi de hoardele slobozite asupra Europei de înţelepţii Sionului învârtitori de Tarot, acei tovarăşi nu erau în mod limpede pătrunşi de Logos şi nu cuprindeau cutremurătoarea taină din: *La început a fost Cuvântul.* Nu ştiau că lumea e clădită şi cârpită din rugi meşteşugite şi recitate după un tipar divin. Când se făceau părtaşi la rugăciune, harul mai degrabă se prelingea prin ei, pioşenia lor fiindu-i însă Făcătorului indiferentă, câtă vreme Cuvântul rămâne într-un perpetuu început, iar expresia „e vorba de” continuă să însemneze: „Vorba e totul”.

Or, Căpitanul, Franco, Hristos însemnau altceva. De fapt, nici nu se putea spune că însemnau ceva, căci ei erau şi semnul, şi conţinutul semnului. Fiind însăşi Vorba, ei nu aveau nevoie să mai şi grăiască, deoarece simpla lor prezenţă se situa dincolo de Spus, de locuţionar.

ררר

Cu părul în ochi și straie terfelite, Nadja zăcea chincită și ruptă într-un colț al colibei umede, palpitând agreabil.

— Vezi tu, femeie, o mustră Ionel râzându-i îngăduitor și indicând paznicul care se căznea să plaseze în echilibru precar felinarul într-o firidă, vezi tu, pe mulți ca acest maur i-ați spârcuit voi. Iar ei nici nu-și știau vitejia. Nimeni nu le-a spus că sunt eroi. Nimeni nu le-a promis vreo răsplată. Şi-au suflecat mânecile și au pornit-o la atac. Așa, mauri întru Hristos. Nubienii Mântuitorului. Poate i-au și înjurat pe comuniști. Pe voi, da... nu cu răutate, ci din năduf. Dar cu severitate.

Vasile se apropie de ea și îi recită din *Cântarea Cântărilor*: „Sărută-mă cu sărutările gurii tale! Căci sărutările gurii tale sunt mai bune decât vinul".

Examinând captiva, mai spuse Vasile:

— Te-au demascat după chipul lipsit de modestie, neobrăzato, după fața asta cum n-ar avea niciodată o măicuță adevărată.

Îi ordonă atunci solemn Vasile captivei:

— *Levez-vous, traînée bolchevique.* Ridică-te, cârpă bolșevică.

Ionel se puse, la rândul lui, să-i incanteze Nadjei din aceeași *Cântarea Cântărilor*, cât o trăgea de mână, înălțând-o din podea:

— Adormisem, dar inima îmi veghea... (*își strânge pieptul*) Este glasul iubitului meu, care bate (*pronunță gros*): „Deschide-mi, soro, iubito, porumbițo, neprihănite! Căci capul îmi e plin de rouă, cârlionții îmi sunt plini de picurii nopții", (*continuă piţigăiat:*) Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăși? Mi-am spălat picioarele, cum să le murdăresc iarăși? Dar iubitul meu a vârât mâna pe gaura zăvorului și mi-a fost milă de el. M-am sculat să deschid iubitului meu, iar de pe mâinile mele picura smirnă, de pe degetele mele curgea cea mai aleasă smirnă – pe mânerul zăvorului. Am deschis iubitului meu; iubitul meu plecase, se

făcuse nevăzut. Aaaaaaaaah... (*Ionel se apucă de păr*) înnebuneam când îmi vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.

— *Cântarea Cântărilor*, îi precizează captivei Vasile. Spune, câte măicuțe ați schingiuit voi?

Se apropiară tiptil de ea, coordonându-și coregrafia. Ca doi arlechini, Ionel și Vasile se puseră atunci să joace, cu gesturi exagerate, bâțâieli și hohote cu mâinile pe pântec. În vreme ce Vasile urlă spre Nadja, Ionel ascultă, strâmbându-se de concentrare, cu mâna pâlnie la ureche, ridicând uneori nedumerit din umeri.

După ce îi aplică, pe rând, largi lovituri de picioare în spate, fug chicotind prin colțurile colibei.

VASILE: Astăzi dimineață, falangiștii și-au suflecat mânecile și au pornit-o la atac împotriva dușmanilor lui Hristos, îmbărbătându-se cu strigăte, fără a-și feri piepturile.

IONEL: Piepturi de tot felul.

VASILE: Late, de hamal... Ori scobite, de învățător... Piepturi supte, de poet.

IONEL: Docheri.

VASILE: Tipografi.

IONEL: Au căzut seceraţi de voi, ovreico. Morți rânduri-rânduri, semne răsturnate precum dezgustătoarea voastră scriere pe dos.

VASILE: Nu trandafiri aveau în păr, ci flori de câmp prăfuite.

IONEL: (*râde blând*) Unii chiar purtau scaieți. Deh! Plantele noastre, nu barbare rodii cabalistice.

VASILE: Şi pe câți nu i-ați ucis voi! Câți n-au fost spârcuiți de casapii Cabalei bolșevice! Până unde vedeai cu ochii unduiește acum un câmp de cinabru.

IONEL (*către Nadja*)**:** Nu vorbești, dușmanco? Călăi ai lui Isus, ce știți voi despre

poezie și artă? Noi căutăm să vă-nvățăm să trăiți dumnezeiește, muiere. Viața să vă fie o operă de artă. Pricepi? Iar moartea – o capodoperă.

Nadja bâiguie nearticulat. VASILE ascultă atent, apoi îi traduce lui IONEL.

VASILE: Cică ei nu-i trebuiește să moară ca artistă.

IONEL: Sfidezi, suflet sec! (*lovește cu pumnul în perete*) Uită-te, femeie, afară la câmpurile de cinabru ale mucenicilor. *(O prinde de păr și o pălmuiește în plină față, cu palma și cu dosul.*) Când sfârșești ca ei se moare artistic. Ca cei de-afară. Asta-i artă! Ştii tu ce văd ei? Văd cum din sângele lor încolțesc maci. Dar din trupul tău ce-o să se înalțe, păpărudo? Miresme?

Face un gest spre Nadja cu degetele rășchirate: *Îîîh!*

Amândoi își înmoaie palmele în băltoacele de sânge de pe sol și le aplică pe pereți, care încep să semene cu murii pictați ai cavernelor preistorice.

Încep să cânte pentru morții de afară:

VASILE și IONEL:

Caloiene-iene
Du-te-n cer și cere
Scuipat de ploaie
Luna să mi-o taie
Sudoare de rouă
Pe din două.

IONEL:

Te-a făcut mă-ta
În pădurea deasă
Cu inima arsă
Şi te-a bocit
Caloiene-iene
Prin pădurea deasă
Cu inima arsă.

Amândoi izbucnesc în țipete de bocitoare.

VASILE:

Şi te-a căutat
Cu inima amară
Adânc te-a-ngropat
Cu jale te-a strigat.

IONEL:

Iene-caloiene
Du-te-n cer și cere
Scuipat de ploaie
Luna să mi-o taie
Sudoare de rouă
Pe din două.

AMÂNDOI ÎN COR:

Deschideți portițele
Să curgă ploițele.

Se lasă o liniște adâncă, întretăiată din când în când de câte o distantă împușcătură. Cei doi o înconjoară pe Nadja. O mângâie pe păr.

VASILE: Stai cumincioară și vei ajunge să pricepi datinile noastre.

IONEL: Uite, sărăcuța, se teme.

VASILE: Ce te temi? Nu tremura.

IONEL: Of, parcă-i mielușea.

Ionel vine pe la spate și o prinde de mijloc. Nadja se zbate.

VASILE: S-a speriat, biata.

IONEL (*suav*): Speriat? (*Cu consternare:*) Ooo, da.

VASILE: Uite. Noi spunem poezii, dansăm, avem tradiții poporane și creștine din cele pe care

vreți să le nimiciți voi. (*Se prinde de umeri cu IONEL*) Hopa-șa!

IONEL: Vezi? Şi-acum să ne dai plata: trei sărutări.

Nadja se zbate.

IONEL și VASILE (*ținându-se de umeri*):

Dar uite felul ei:
Stă-n drum și se socoate,
Şi-mi spune câte toate
Că-i scump, că ea nu poate,
Că prea sunt multe trei.

Ţinându-se de mâini, cei doi dansează în cerc în jurul Nadjei.

IONEL și VASILE: Nu fugi. Vom sculpta în tine o poveste. Vom ciopli în tine o taină.

VASILE: îți deschidem mintea. Intrăm în bălăceala gândurilor tale, rătăcito. Intrăm în gândurile tale de culoarea lacătului. Nu te mai feri. Nu-ți feri trupul pământos.

IONEL: Uuu, pe tine culegem lăptucii groși ai nopții.

VASILE (*în genunchi*): Dincolo de tine e nimicul. Nu pot săruta alte mâini decât ale tale. (*îi sărută mâinile*.)

IONEL: Ai frunze sub pleoape. Ai frunze sub rană.

VASILE: O rană sapă pe alta. O rană sapă pe alta și o rană sapă pe alta. Te vom împroșca fierbinte. Iar eu cânt! Cânt scurgerea noastră arzândă, demnă!

IONEL (*către* VASILE): Oprește-te! Oprește-te! Asta-i risipă de extaz, Vasile!

VASILE (*nemulțumit*)**:** „Vasile” e doar o interjecție. (*Își urmează incantațiile:*) Şoaptele mele tăinuite îmi ard buzele, șoaptele mele tăinuite îmi ard buzele, iar tu nu le auzi, tăcuto.

IONEL: Ai frunze în ochi. Ai frunze în găvana ochiului, iar eu ți le astup cu pleoapa dorinței.

VASILE: Ţi-am strâns privirea între gene, urlând, și am pictat cu ea pe apă.

Ionel aprobă, grav.

IONEL: Atoli, atoli ți-am pictat pe trup cu cenușa gândurilor, atoli ți-am zugrăvit.

VASILE *(cu violență)***:** Fărâme de gânduri! Le-am strivit în pumnii plini de lacrimi și ți le-am presărat în păr.

Face gestul de-a presăra ceva deasupra ei, pășind mărunt, pe vârfuri, ca un balerin. Nadja fuge greoi spre ieșire, dar cei doi o prind cu gingășie.

VASILE (*mâhnit*)**:** Fugi? Te temi că-ți facem rău? Ho-ho! Teme-te de cine-ți vrea binele. (*Spre* IONEL:) Temeți-vă de cine vă vrea binele! Şi credeți în cei ce vă împart extazul de-o clipă. (*Nadjei*:) Dragostea noastră e suferință și lacrimi și umilință și întuneric... *(o izbește peste gură*) și umilință... și-ntuneric. Vino, și te vom crea încă o dată, vom merge în țara unde se împletesc gânduri și mâini și unde din noi cresc maci.

O înșfacă de păr și o târăște în jurul colibei.

IONEL: Se spune că e pe undeva un tărâm mustind de desfătare, departe, departe... (*urlă*:) Eu îți zic că e aici în mineee... Unde tu ești eu și eu... (*se îneacă*)... sunt tuuuuu.

VASILE: Mușcăm din soare și mușcăm... până ne săturăm, iar tu râzi cu gura plină și alergi și cânți și mângâi copacii scrijeliți cu inimi. Inimi fără inițiale, căci noi n-avem nume, ne asemuim și ne confundăm în Logos, în Cuvânt.

IONEL și VASILE: N-avem nume, suntem doar trei: Sulfura și Mercurul și Azotul alchimic!

VASILE *(o lovește peste gură)*: Şi tu râzi cu gura plină de soare!

IONEL și VASILE: Iar oamenii, privindu-ne cum ardem, strigă: „Soarele a murit! Trăiască soarele!”.

VASILE: Şi lasă cenușa să se facă vânt.

IONEL și VASILE (*suspină*): Şi lasă cenușa să se facă vânt.

Plâng amândoi; o bat cu picioarele.

VASILE: Soarele: cărbune pentru viitoarele cuptoare legionare ce vor turna pâinea zdravănă a clopotelor. Clopote ce vor suna pâinea zdravănă a soarelui. Pâine ce va trage clopotele însorite ale rănii.

IONEL: O rană sapă pe alta. O rană sapă pe alta și o rană sapă pe alta.

Se aruncă pe Nadja și o mușcă de față, apoi o trântește pe solul bătucit al colibei.

IONEL *(o ridică iarăşi şi o îmbrăţişează strâns)*: Mă despart de tine clipe. Mult prea multe clipe! Poate că unele au să moară în drum spre mine, poate că altele mă vor ocoli. Dar rămân destule care trebuiesc umplute, cât mai repede, să scap de ele, să le uit. (*Îşi lipeşte obrazul de al Nadjei*.) Prea multe clipee! Prea multe momente inutile. Unele trag să moară. Mor! (*Îşi holbează ochii*.) Cum o fi spitalul orelor? (*Îngrozit, răcneşte*:) Cum o fi, Vasile, spitalul de campanie al orelor? Acolo unde zac ele în paturi albe, învelite, cu comprese pe frunțile lor boțite. Ore, minute cu fălci mari și secunde pirpirii și viclene. Iar printre paturi se plimbă ceasuri, clepsidre, cronometre, ornice cu mustăți ascuțite și măști de tifon și mauri răniți și crăpați, cu mecanisme de ceas în loc de măruntaie. Şi toate ticăie în mii de feluri, pisându-

mi nervii, pisându-mi nervii, Vasile, și uite-mă și pe mine în pat, mă zvârcolesc și răcnesc și-mi astup urechile și am capul bu-tu-că-nos de-atâta clănțănit.

O trântește pe Nadja pe podea, amândoi se prăbușesc peste ea, iar din sol nu mai ies decât membre zvârcolindu-se. Se aud gemetele nearticulate ale Nadjei.

VOCEA LUI IONEL: Te căutăm prin meandrele cărnii.

Gemetele Nadjei se întețesc.

VASILE (*se ridică indignat*): Ştii ce face asta? Asta guiță!

IONEL (*o ridică pe Nadja, răcnind la ea*): Ce înțelegi tu, zgripțuroaico, din artă și Logos?

Nadja se bâlbâie ininteligibil. Ionel ascultă atent și traduce.

IONEL: Cică ei nu-i trebuie artă.

VASILE: Așa zici? (*O ia de piept*.) Ucigașo! De două ori ucigașă! Acum ne omori și speranța.

IONEL *(cu dispreț*): Cred că năpârca s-a gândit la Platon, cum a fugărit el poeții.

VASILE: Așa, femeie? Așa solomoneli gândești tu?

Nadja bolborosește.

VASILE (*maimuțărindu-se*): Zice că arta noastră... i-o mânjeală, doar o spoială a vieții. Că ne împiedică, uitându-ne la viață, să-i vedem urâțenia, să-i vedem sânii căzuți peste centiron.

IONEL (*turbat de indignare*): Vezi? Ţi-am spus: Platon! Las-o așa. Noi, întreaga Legiune, suntem contra ei. Noi suntem pentru eidos, pentru

idee. Noi ne împotrivim materialismului grosolan, suntem pentru exultare și extaz.

VASILE: Zice că astea-s văpsitorii, că ne împopoțonăm cu piei goale, că arta noastră e pentru viață ce-au fost alea șapte vaci uscate pentru șeptelul lui Faraon. Asta ar dori să ne spună, de-ar fi mai articulată, de n-ar fi dezertat-o Logosul.

IONEL (*mânios*): Păi ovreicuța mută vrea să ne-mbâcsim, să trăim iar ca-n vremea când ne încălecau beizadelele din Pera. Dar asta ne trebuie nouă, să ne mărginim? Vasile! Nouă ne trebuiesc momente unice, noi dorim exuberanță (*îl ia de umeri*) și întru împlinirea acestei bogate dezmoșteniri fi-vom și noi hăitași. (*Se apropie de Nadja şi îi suflă înăbuşit:*) Tu n-ai suflet, moroaico.

VASILE (*traduce*): Auzi, cică s-o slăbești cu sufletul. Că și sufletul e tot o mânjeală. Pictură pe nimic. Îl strângi și-ți intră degetele în el.

IONEL: Uite-o cum își dă arama pe față. (*Strânge pumnii.*) Păi de ce, bolșevico? (*începe s-o lovească.*) Păi... de... ce... măăăi solomonoaico, cu Tarotul vostru cu tot?

VASILE: Cică ea nu vrea moarte eroică. Așa dorește ea, ca un câine, așa îi place ei, să lingă pământul.

IONEL (*o bate plângând*): Unde-i, femeie, iubirea ta de frumos?

VASILE: Unde-i setea de iubire?

IONEL: Nu, nu te lăsăm să mori așa, nu te lăsăm să alungi frumosul din tine. Până și tu ai o floare în suflet.

VASILE și IONEL:

Într-o grădină
Lângă-o tulpină
Zării o floare
Ca o lumină.

VASILE (*se apropie de Nadja cu degetele răşchirate ca spre a o sugruma*):

S-o tai se strică (spre IONEL)
S-o las mi-e frică
Că vine altul
Şi mi-o ridică.

O izbește în plin.

VASILE: Aah! Mi-am sucit încheietura!

IONEL (*cu reproș*): Vasile! Ești subiectiv. De câte ori ți-am spus să nu mai fii subiectiv?

Își umezește buzele și le întredeschide spre a primi între ele Logosul.

IONEL (*Nadjei*): Te vom unge cu tinctura artei. Iar sublimarea, Marea Operă, se face aici, în athanor, în coliba asta. Aici e alambicul, căldare a căldărilor. Femeie chinuită, din trupșorul tău e pietrăria asta, din pieptul tău necrescut. (*Ridică brațele spre tavan.*) Iar voi, oșteni lepădați pe câmpurile de-afară, voi vă topiți în împreunarea noastră roditoare, cu oasele voastre negre ca mărul ochiului, cu oasele voastre albe ca un... scuipat de lună.

O împinge iar pe Nadja la sol. O vreme plânge în hohote în fața spioancei, apoi, privind-o zăcând inertă:

IONEL și VASILE: Şi iată cum extazul o răpi pe necuvântătoare. Iar acum? Acum? Ce vorbe, oare, ce vocabule ne mai rezervă viitorul? O rană sapă pe alta, o rană sapă pe alta...

Când afară izbucniră primele împușcături apropiate și se auzi deasupra lor șuieratul obuzelor, Ionel se grăbi spre ușă pentru a chema maurul.

Atunci Nadja se ridică. Se repezi și înșfacă felinarul. Şi-l izbi în cap. Bufnitura orbitoare o împroșcă cu petrol inflamat. Părul îi luă foc pe dată, scuipat de lună gâlgâitor și sfârâitor îi linse trupul gol, iar ea țâșni afară arzând, săgeată dogorindă spre curentul de aer proaspăt, sporind vâlvoarea cu morișca brațelor, torță despuiată hăulind în noapte și lepădând în urmă dâre de scântei, cometă urlătoare spre bezna din care veneau gloanțele bolșevice.

Împietriți rămaseră Ionel și Vasile, iar indignarea le fu de îndată și pe veci curmată, ba chiar nici nu auziră explozia obuzului ce îi chifti în colibă, împroșcându-i cu metal fierbinte, proiectându-i și aprinzând cu ei un colț din firmament, limbi de foc cu care numai Cel de Sus știe să lumineze, după canoane cunoscute doar de Logos și de Maica Domnului cea neprihănită.

Rămase în urma lor frumoasa închinare:

Cântecul eroilor Moța și Marin
(Radu Gyr)

Sunt ruguri și flăcări. E Spania în scrum,
Gloanțele cad în altar,
În negrele șanțuri cu sânge și fum,
Plouă cu schije și jar.

Azi, sfintele oase le-am pus temelii
Vajnice neamului dac.
Şi ele înfruntă de-acum veșnicii,
Stânci tencuite cu veac...

ררך

ש O proiecție alchimică în Avignon

EU: *Dumnezeu are picioarele murdare; am numit Infernul.*

GLORIA: Ce metaforă de trei parale!

EU: Dacă m-ai iubi, m-ai sprijini când scriu, în loc să mă descurajezi.

GLORIA: Dacă m-ai iubi, n-ai sta cu spatele la mine bătând tâmpenii la computer.

EU: Așa, fute-mi creativitatea, mai ales când vezi că-mi vine.

GLORIA: îți vine o sulă. Stai cu spinarea la mine, inventând povestioare cu alchimiști care eșuează.

EU: în primul rând nu eșuează. Doar că succesul concret devine irelevant în momentul în care descoperi Piatra Filozofală și secretul imortalității.

Mă supraveghea din spate, mușcând fără expresie dintr-un copan rece.

— Ajung la imortalitate făcând labă, da. Uneori trebuie să lași baltă meșteșugul.

— Ce meșteșug? am întrebat, întorcându-mă spre buzele ei date cu sclipici din grăsime de pui mutant, într-atât de butucănos era copanul, de parcă orătania fusese vreun demon-struț.

— Frazele alea prea lucrate pe care le bați acolo. Când devin așa meșteșugite nu mai ești atent la conținut. Uite, Tolstoi, când își scria pildele religioase, povestioarele alea stupide, anoste, dar adevărate și convingătoare, se lăsa străbătut de Logos ca o babă aspră, dar bună, una care pare rea pentru că n-are buze, însă ochii îi sunt mereu umezi și nu-i pasă de cuvinte. Mama Raia a ta.

— Adică după tine eu aș scrie pretențios.

Scrâșnește dinții pe osul acum golaș al copanului.

— N-am zis asta. Doar că freci prea mult la fraze. Babele, când croșetează sau cos și împletesc ceva frumos, lasă dinadins mici greșeli la puncte și împletitură... Ceva nesimetric. Numai Dumnezeu e perfect și plicticos, omul n-are dreptul să fie nici una, nici alta. Scrie mai bine despre cum nu merge între noi.

O privesc topit peste umăr:

EU: Asta mă străduiesc să fac, arătareo. Despre eterna noastră problemă cu sexul. Îl sublimez într-o parabolă alchimică.

GLORIA: Te străduiești?... Eu credeam că-ți vine natural.

Supărată, dezamăgită, Gloria făcea ceea ce numește „botic”. Era frig în noaptea aceea de primăvară, acolo în satul Bédarrides, lângă Avignon, unde închiriasem o chilioară ca să îmi scriu, în izolare și asceză erotică, romanul despre alchimistul Dom Pernety și descoperirea imortalității prin operațiuni interne.

Alchimist și sexolog *avant la lettre*, Dom Antoine-Joseph Pernety nu doar că a existat, dar a

fost un *polymathe*, un al doilea Athanasius Kircher, unul din acei erudiți de dinainte de Revoluția Franceză cu știința stufoasă și ludică (și lubrică), călugăr benedictin preocupat de alchimie și imagologie, aventurier și pornograf tupilat sub simboluri, explorator (l-a însoțit pe Bougainville în expediția franceză în Patagonia și pe insulele Malouines/Falklands) și care, bătrân, aproape octogenar, s-a stabilit în cele din urmă la Avignon (pe atunci o enclavă papală), domeniu protejat în care a fondat secta *Iluminaților* și unde în timpul Revoluției practica în ascuns o ciudată alchimie sexuală, prin elaborate ceremonii colective bazate pe coit perpetuu și retenție seminală.

Descoperisem că ceea ce urmărise alchimia occidentală era în realitate, precum în tantrismul indian, provocarea repetată, regulată și ritmică a orgasmului, evitând însă cu strictețe pierderea lichidului seminal. Umorile nu trebuie să scape din vas, extazul e menținut sec și ermetic. *Ermetic* este de fapt *Hermetic*, știința ocultă a Trismegistului. Pierderea lichidului, în alchimia erotică, proiectarea lui în afară, ar echivala cu spargerea cazanului în care se efectuează transmutarea. Substanța trebuie menținută în interior pentru a fermenta și, transmutându-se, ea duce la transformarea corpului adeptului și la obținerea imortalității, simbolizată prin Piatra Filozofală. Doar acea ultimă fază a transmutării se numește *Proiecție*, chiar dacă nimic nu trebuie în realitate proiectat, slobozit în afară.

Cum alunecasem într-o fundătură creativă, confruntat cu angoasa ecranului alb, o târâsem pe Gloria după mine ca să ne strecurăm la asfințit în conacul care aparținuse marchizului de Vaucroze, mediocru inițiat în confreria Iluminaților din Avignon și care îl găzduise pe Dom Pernety. Săriserăm zidul de protecție al conacului, eu cu gândul ascuns de-a o poseda pe Gloria în moduri nenaturale, pe la spate, în maniera petulantă a

Divinului Marchiz de Sade, prin receptaculul îngust și intermitent ermetic al *athanorului* secund.

ששש

După ce mi-am desăvârșit, răcnind, transa, evitând cu grijă proiecția umorilor, Gloria s-a ridicat și s-a șters și scuturat, frecându-și fără expresie *athanorul* inversat.

— Ai fost banal și previzibil să mi-o tragi așa pe tărâm alchimic, mi-a spus calmă. Nu trebuia să faci asta. Tu n-ai dreptul la clișee.

Apoi și mai iritată:

— De ce nu mergi până la capăt? De ce nu-ți dai drumul niciodată? De ce nu ejaculezi și doar intri în mine și țipi?

— Aplic un procedeu alchimic, i-am amintit, ajutând-o să se scuture.

— Şi chiar nu te pot face să te slobozești? s-a răstit cu ciudă nedisimulată. Nu-ți dai niciodată drumul?

— Nu. Mi-aș pierde sufletul vegetativ. Pe aici, prin vârf, suflul ar fi iremediabil proiectat prin țeava asta care conține, sigilată pe veci, efervescența umorilor mele.

I-am indicat-o, mândru.

Întorși în cămăruță, nu-mi venise altă inspirație decât să încep capitolul prin: „Dumnezeu are picioarele murdare; am numit Infernul”.

Avea să fie prima frază a romanului pentru care prospectam în arhivele din Avignon, așa că, neluându-i în seamă îmbufnarea, m-am pus pe scris:

Cap. I
În care se vorbește despre alchimie și despre pasărea pai-în-cur (*paille-en-cul*)

— Dumnezeu are picioarele murdare; am numit Infernul.

Dom Antoine-Joseph Pernety, ex-Bénédictin de la Congrégation de Saint-Maur*, fusese cel care îi învățase pe Iluminați să nu se folosească de fraudă în rătăcirile lor. O asemenea rigoare îi irita peste măsură.*

Mai afirma Dom Pernety că posedă o oglindă îmblănită, instrument cu folosință de nenumit, pe care nici unul din Iluminați nu îl văzuse vreodată și pe care bătrânul, ce părea a se fi adăpat la fântâna tinereții, afirma că îl achiziționase de la malefici cabaliști pe când era bibliotecarul Regelui Prusiei, care îl ridicase la rangul de Sublime Maître de l'Anneau Lumineux, *care inel luminos se prezintă sub felurite dimensiuni, culori și grade de flexibilitate.*

Întorcând spatele ferestrei șiroind de ploaie, Dom Pernety îi examină unul câte unul. Se reuniseră acasă la Gasqui, Place des Trois-Pilats, în Avignon, pentru a discuta recentele evenimente din Franța și din acel Comitat Venaissin, eternă proprietate a Sfântului Părinte. Un an se scursese de când gloata ocupase și dărâmase și vânduse piatra fortăreței Bastilia, în Paris, scandând numele Majestății Sale. Din fericire, în Avignon și în Comitat, prostimea încă nu se grăbise să ocupe cazarma din Palatul Papilor în numele Papei.

Afară, în ploaie, aceeași prostime scanda acum, de sub pălării cu boruri fleșcăite: „Jos cu italienii!" și: „Vive le Roi!" – ba chiar se auzea:

„Avignon à la France!".

Dom Pernety exhibă un surâs crispat: „Avignon à la France!".

— Iată ce se întâmplă de când s-a descoperit că avem opt planete.

Nepricepând astronomia și nici regulile armoniei, Iluminații îl examinau tăcuți, înfipți în jilțurile aliniate potrivit simbolicii planetare: contele Grabianka, zis și demonul-struț*, frumos și*

sumbru și cu obrajii ușor lăsați; Ottavio Capelli, l'homme-roi, *idiotul sortit să devină împăratul acestei lumi, care în toate universurile paralele era cunoscut drept* arhanghelul Rafail; *marchizul de Vaucroze, care-și ascundea timiditatea sub țuguieli arogante de buze uscate de angoasă; Gasqui, gazda din Avignon a lui Dom Pernety, în care bunul benedictin acceptase odinioară să își plaseze încrederea.*

— Ne continuăm astăzi lucrările? întrebă sever Dom Pernety. Eram atât de aproape de țel!

Toate privirile se întoarseră spre Ottavio Capelli, l'homme-roi, *care tăcea tâmp, cu ochiul sticlos, fixând cataramele metalice ale încălțărilor lui Grabianka și mugind înăbușit, cum obișnuia atunci când se regăsea brusc în centrul atenției. Grabianka îl mângâie încetișor pe pântec, ceea ce avu darul de a-l calma.*

— Nădăjduiesc, pronunță lent Marchizul de Vaucroze, că Revoluția nu ne va trata ca pe niște desfrânați.

— Nici o grijă, șopti Dom Pernety desfăcându-i nasturii victimei-împărat. Le vom dovedi că nu ne ocupăm de politică.

Întrerupând aici puhoiul de vorbe prea meșteșugite ale scrisului, am poftit s-o posed din nou ritualic pe Gloria, întrucât imaginea trupurilor goale ale Iluminaților care îl încalecă orgiastic pe *idiotul-Împărat Ottavio Capelli* mă excitase animalic, altfel zis: nediscursiv.

Cum temelia actului sexual al Iluminaților este refuzul ejaculării, împerecherea poate continua ore și zile și săptămâni, ba chiar singura metodă este repetarea morocănoasă a împreunării, iar intenția mea în acel moment era de a o poseda pe Gloria lung, lent, pe față și pe dos. M-a respins însă iritată.

Îmbufnat, m-am întors atunci să scriu un lung pasaj descriptiv, din cele care nu țâșnesc decât din

secăciunea necazului de-a fi lepădat.

Ploaia încetase. Părăsind sinuoasa Place des Trois-Pilats, Dom Pernety intră pe Carreria Bertrandorum, traversă rue Saint-Jean-le-Décollé, de unde aruncă o privire indiferentă spre fațada Capelei Penitenților Negri, pe care se prelingea o barocă spumă de heruvimi din calcar moale, și întreprinse viguros ascensiunea abruptului Escalier de Sainte-Anne. Treptele tăiate direct în piatra piscului duceau sus spre Palatul Papilor. Urcând, exaltatul bătrân fu nevoit să se agațe în permanență de rugozitatea peretelui. Se opri o clipă pentru a strivi, blestemând, un scorpion.

— Cârcăiaci și prostituție, murmură. Urbea asta e doar o raclă cu venin.

În vârf făcu o pauză pentru a gâfâi fără grație. Se afla, e drept, într-o formă fizică excelentă pentru cei 75 de ani și făcuse doar cinci minute de la Gasqui la piciorul scării, dar un sfert de oră pentru a urca blestematele trepte, ceea ce îi lăsase vreme să bodogănească singur. O privire circulară îi arătă țesătura străduțelor, mizerabilul ghetou, la Petite Juiverie, insula Barthelasse, pe unde Hannibal trecuse odinioară cu elefanții săi beți și în perpetuu rut și călăreții nubieni cu fețe scrijelite, și ei în rut la fel de monoton, dar mai modest, mauri aduși de peste mare să salveze Europa, iar în partea cealaltă a leneșului fluviu – Franța, târgul Villeneuve ținut de revoluționari.

În spatele lui, pe platoul stâncos, magnifica biserică Notre-Dame de Tout Pouvoir, unde chiar în acel moment intra cu alai vicelegatul papal în Avignon, monseigneur *Casoni, venit întins să țină o mesă pentru a îndepărta spectrul Revoluției de Avignon, cetatea eternă a Papilor.*

Şi iată că, deodată, prin poarta Saint-Lazare pătrunse o țipătoare și zdrențuită gloată. O gloată colcăitoare, cu fețele mânjite și a cărei ciudățenie se dezvălui în momentul în care Dom Pernety

pricepu că era alcătuită doar din bărbaţi. Nici o femeie, nici unul din acei ţânci mucoşi care însoţesc răscoalele. Bărbaţi doar, răi şi încrâncenaţi şi vânjoşi, sărăntoci care răcneau. Ce răcneau? „Moarte, moarte", dar moarte cui? „Mort aux nobles"? Da, asta era, „Moarte nobililor!" răcnea ticăloasa gloată care se răspândea pe străzi precum catranul topit, formând cheaguri, căci nimeni nu se-ndepărta singur, avansau pachete-pachete, un lipa-lipa ameninţător. Înaintea fiecărui grup păşea câte un agitator musculos, zvâcnind din coapse joase, lansând ocări orăşenilor, ocări din când în când zvârlite chiar hoardei hăulitoare din spate, interpelată provocator dacă nu e cumva compusă din muieri.

Când se răspândiră pe esplanada Palatului Papilor, demnul bătrân înţelese că trebuie să se pună la adăpost. Auzi însă un ţipăt mai ascuţit decât celelalte şi se întoarse ca să vadă că un vlăjgan încolţise, lângă urieşescul zid al castrului, o orăşeancă înspăimântată.

— Gura, sclifosito (Ah, bougresse, tais-toi!), *răcnea grobianul, pipăind-o peste tot neîndemânatic, de parcă s-ar fi temut să mototolească brocartul şi catifeaua palpitândă a corsetului.*

— Încetează, om bun, îi aruncă din spate Dom Pernety, apropiindu-se cu pas încă agil.

Ţăranul făcu o piruetă şi se întoarse gâfâind. Strângând pumnii, răcni spre Dom Pernety ceva ininteligibil, o înlănţuire de sunete aspre, dar melodioase.

— Ha. Îmi grăieşte în dialect, se minună benedictinul.

Se mai opriră şi se aglutinară şi alţii. Se ridicară şi alte voci, însă era greu de zis cine ocăra pe cine. Deodată, despică mulţimea unul din şefi, împopoţonat în uniformă de ofiţer. Scund, îndesat, cu chip neliniştitor prin absenţa de

expresie și mustața vulgară, numitul șef izgoni cu picioare în spate primele rânduri ale gloatei, ca și pe țăranul poftitor de brocart. Făcu apoi un pas spre Dom Pernety și orășeancă, își scoase cu un gest larg tricornul militar și se prezentă:

— Permettez-moi: Jourdan.

Vocea îi era seacă, tonul insolent și servil în același timp. Un om care dorea să se impună, dar, neștiind cu cine are de-a face, își păstra deocamdată prudența.

Jourdan îi informă că se pusese în fruntea țăranilor revoluționari pentru a alunga italienii din cetate și pentru a face ca regele Franței să fie recunoscut singur suveran în Avignon.

— Căci suntem cu toții francezi, nu-i așa? insistă el sumbru pe un ton care cerea confirmare, ca și cum cetatea nu ar fi aparținut de secole Sfântului Părinte și Vicar al lui Hristos.

Se mai prezentă și ca un veteran al Revoluției, încă din primele zile la Paris. El personal îl decapitase, în aplauzele mahalagiilor întărâtați, pe De Launay, guvernatorul Bastiliei. De aceea i se mai spunea și Jourdan Coupe-Tête.

Îi mulțumiră, Dom Pernety rigid și prudent, tânăra orășeancă bolborosind din pricina spaimei ce tot nu-i trecea. Jourdan îi salută și plecă, cu fundul jos și ferm, iar pulpa cutezătoare. Mulțimea se împrăștie chirăind turbat spre alte străzi și cartiere.

— Odios personaj, articulă printre dinți tânăra salvată.

— Îngăduiți-mi, mademoiselle*, să spun, precum Apollonius din Tyana, că excesul de rigoare e vulgar. Să nu-l judecăm pripit.*

Era italiancă, Remora o chema, trebuia să se întoarcă în provinciile Papei, dar nesuferita revoltă o blocase în Avignon. Bătrânul îi propuse atunci să o conducă spre Bédarrides, la țară, în conacul lui Vaucroze, unde i se oferise adăpost, așteptând ca Suveranul Pontif să trimită o oaste

pentru a goni brutalii și duhnitorii uzurpatori din oraș și din domeniile Romei.

— Aici, îi spun eu Gloriei, Dom Pernety o duce cu caleașca pe Remora (al cărei nume este de altfel un principiu și un element alchimic, simbolizat în peștișorul nimicitor *Remora*, care trăiește în zeama finală a Operei). Pe drum, biciuind caii și trecând pe sub poalele dealului abrupt al satului Lacoste, unde fumegau încă ruinele castelului Marchizului de Sade (căci gloata sudoripară de acolo îi pârjolise și jefuise reședința pe când Marchizul se afla în mod supărător întemnițat chiar la Bastilia), îi povestește cum călătorise el în Brazilia și Patagonia cu Bougainville, în calitate de confesor al navei, cum încercase să ajungă la Polul Nord și cum, în traversarea Atlanticului, studiase în amănunt apucăturile păsării pe care grosolanii matrozi o numeau *pai-în-cur (paille-en-cul).*

Cap. II
În care aflăm felurite lucruri despre *athanor*, vasul alchimic ce nu suportă fisură

În Bédarrides, conacul, și astăzi cocoțat în vârful unei coline numite pompos Mont Thabor, și-a păstrat magistrala poartă prinsă între două coloane botezate Joaquin dimineața și Boas seara.

Când Dom Pernety și Remora ajunseră acolo, în zori, țăranii marchizului profitau de efervescența revoluționară pentru a dărâma zidul din granit și calcar al satului, sperând să poată revinde pietrele. Şeful lor, poreclit cu rustică simplitate Cacaribo, era unul din cei cu care Dom Pernety îi mărturisi Remorei că ar dori să practice experiențe alchimice în intimitate, odată ce se va potoli fervoarea înnoitoare.

Pe frontispiciul conacului era zugrăvită *Lumea*, o exaltată și glorioasă femeie goală dansând în ceruri, prinsă într-o *vesica piscis* și înconjurată de cele patru vietăți sacre: un vultur, un leu, un taur și un înger, totul încoronat de litera ebraică ש, a XXI-a, care poate fi ultima în jocul de Tarot, atunci când nu se plasează la urmă Nebunul, *Le Mat*, literă despre care Dom Pernety o informă că reprezintă focul alchimic și ardoarea perpetuă a fazelor Operei.

Înăuntru, în conac, doar pereții acoperiți de rânduri după rânduri de sumbre tomuri.

— Cărți de alchimie! Se minună Remora, descifrând câteva titluri gravate pe piele și cotoare. Credeți în asta?

— În alchimie? O practic abundent, *Madame,* zâmbi galantul bătrân.

— Aș putea asista la operațiuni?

Dom Pernety se înclină.

— De aceea sunteți aici. V-aș invita însă ca mai întâi să vă examinați în oglinda aceasta.

Îi indică un cadru pătrat, învelit în pânză aspră și odihnind pe un șevalet ridicat la înălțimea feței.

Remora se prefăcu că nu remarcă incongruența spuselor lui. Se apropie de șevalet și ridică un colț al pânzei, pe care îl lăsă de îndată să cadă la loc cu un nechezat de spaimă.

Dom Pernety o prinse în brațe pe la spate.

— Nu vă temeți. E doar o oglindă alchimică, păroasă. Am achiziționat-o în cetatea Praga, în Bohemia, de la un bătrân cabalist cu impozante plete, căruia, spre deosebire de mine, nu îi trebuia perucă pentru a se dovedi saturnian.

Îi arătă cum se procedează cu oglinda, desfăcând cu ambele mâini blana care se ițea în meșe lungi din sticla argintie, și se privi chiar el în fanta reflectantă, ce aducea acum cu o imensă vulvă desfăcută.

— Mă contemplu atât de rar, rosti, privind-o de fapt pe ea în oglindă.

Reflectat în fanta îmblănită, Dom Pernety începu apoi să se dezbrace, continuând să-i vorbească, ceea ce nu folosi ca ea să se oprească din tremurat. Îi explică în detaliu simbolica alchimică, lunga serie de operațiuni în care, prin încălzire uniformă în vasul filozofal, materia primă traversează o serie de stadii care în textele alchimice se deosebesc prin culori diferite. Întâiul stadiu e cel al *putrefacției*, în care materia moare, distins prin culoarea neagră; de aici, numele său latinesc: *nigredo* sau *caput mortuum*, „capul de mort”. În mod schematic, următoarele două stadii sunt cele de *albedo* și *rubedo*, distinse respectiv prin alb și roșu. Autorii nu pot cădea de acord asupra momentului apariției cozii de păun, *cauda pavonis*, când materia începe să arate irizări de toate culorile.

Se întoarse spre ea gol, cu pielea de pe picioare ca niște solzi. Vorbindu-i, își mângâia sfârcurile păroase, care se întăriseră acum și păreau două degete vinețiii.

— Acestea sunt, tradițional, fazele principale ale operei, dar – lucru foarte important – ele sunt

doar operațiuni ce au loc în mintea și trupul adeptului; este vorba de arderi spirituale și de decantări simbolice... sau sexuale. *Piatra Filozofală* este corpul nemuritor pe care îl capătă adeptul; vasul în care se efectuează *proiecția* e organul sexual; gâtul *athanorului* e mădularul viril, iar *sulfura* și *mercurul* sunt sămânța bărbătească și lichidul feminin, cel dintâi, ardent, cel de-al doilea, rece, pasiv și receptiv.

Aici m-am oprit și i-am explicat Gloriei că, precum în tehnicile cele mai oculte de yoga sexuală, alchimistul poate practica *proiecția* și singur. În cazuri extreme este chiar recomandabil. Adeptul intră în transă mentală, solitară. Nu are nevoie nici de posturi, nici să-și controleze respirația. Posturile fizice sunt de altfel exerciții de începători. Dacă perfecțiunea prin yoga ar ține de regularitatea respirației, atunci toți vâslașii ar fi câte un *bodhisattva* în devenire.

Athanorul, vasul fierberii, se încălzește *manual*, spun textele, iar materia primă a transformărilor alchimice este *la îndemâna* oricui (*în-de-mână* luat aici etimologic). De aceea se spune că procedeul fermentării este un joc de copii, *ludus puerorum* – aluzie la masturbarea repetată fără ejaculare, menținând o excitare mentală permanentă.

Sămânța, se știe, se strânge din umorile trupești și nu e altceva decât prelungirea măduvei și a creierului, având aceeași compoziție și alcătuire. Platon o știa deja. Provenind din aceeași materie din care e plămădit creierul și comunicând cu el prin măduva spinării, sămânța nu trebuie așadar niciodată irosită.

ששש

Gol, Dom Pernety se apropie de ea privind-o dintr-o parte, oblic, pentru a o feri de respirația lui

acidă, dar postura lui o făcu pe Remora să se gândească la un struț, bunul benedictin fiind înalt și încovoiat, sau la un pelican care, ochind-o dintr-o parte și avansând pe-o dungă, își expune astfel gușa neprotejată.

Benedictinul o luă în brațe și îi șopti că îi înțelege tulburarea. Trebuie întotdeauna să ne păzim de emanațiile mefitice ale celui cu care practicăm coitul alchimic. În schimb, ceea ce ieșea din gura Remorei era tocmai contrariul. Cohausen, în al său *Hermippus Redivivus*, atribuie virtuți reparatoare respirației fecioarelor și vacilor. Vaporii din gura virginelor și a vitelor negestante, spune acel modest muncitor alchimic, repară și nutresc spiritul și trupul. Asta sună ca un soi de vampirism sexual, într-adevăr, iar Cohausen îi menționează dezaprobator pe unii alchimiști care se fofilau pe lângă paturile muribunzilor pentru a le strânge ultima respirație „în scopuri de nepus în limbaj uman". Şi, vorbind despre beneficiul captării acelor „evaporări balsamice" din gura virginelor, Cohausen nici măcar nu ne spune dacă aceasta funcționează și când fecioarei îi miroase gura.

Aici, gol, descărnat, cu pântecul ridat, Dom Pernety se frecă de Remora și o răsturnă pe divan, peste mantoul ei, pe care tot el îl împăturise grijuliu la venire.

Ea căută de câteva ori să arate că îl respinge, atingându-i fără să vrea sexul încă flasc și rece, dar el îi trase lent lungii ciorapi de mătase, explicându-i în formule hipnotice că elementele și materialele folosite în operațiunile alchimice sunt numite rând pe rând *Leu verde, Câine de Armenia, Scuipat de Lună sau Sămânță metalică.*

Bătrânul îi trăsese deja în jos lungii ciorapi, îi desfăcuse corsetul și îi înfipsese o mână între picioare. Îi susură că acolo e păstrat *vasul de elecțiune*, urna în care au loc operațiunile alchimice.

Intră în ea, iar Remora strânse ochii și, făcând exerciții de respirație, reuși să-i uite pielea pergamentoasă și respirația acidă.

Isprăviră când el decise că trebuia isprăvit, deși din el nu ieșise nimic.

Zăceau acum pe spate, goi, el cu peruca (și-o păstrase pe cap) etalată pe pântecul ei din care ieșeau borborigme.

— Ascult umorile tale exaltate, îi susură el. Aș dori să rămân etern vizirul delegat plăcerilor tale.

Ea îl izbi atunci cu o pernă, în sfârșit amuzată, el se întoarse spre ea și iarăși se rostogoliră prin praful covoarelor cu simboluri oculte.

ששש

— Şi mai departe? întrebă Gloria. Ce-o să fie romanul? Doar o lungă serie de împerecheri între bătrân și fecioară?

— Neînsoțite de pierdere de sămânță, împreunările încălzesc în permanență *athanorul* lui Dom Pernety, ducând treptat la Piatra Filozofală, care nu-i altceva decât Tinerețea veșnică. Sămânța nu se pierde: pruncii imperiali, rubinul, cresc din nămolul intern al putrefacției, încălzind *athanorul* la o temperatură constantă numită *căldură putredinală* sau *feu spermatique*. Aici intervine și delectarea morocănoasă a teologiei medievale, luxura fără apetit, desfrâul virtual controlat. Totul e ca vasul să nu se răcească, să fie păstrat la o temperatură constantă. Alchimia este astfel, precum acea yoga a asiaticilor, o asceză lubrică permanentă.

— Şi cum rămâne atunci cu transmutația și crearea aurului?

— Aurul e doar o metaforă pentru corpul perfect și nemuritor. De aceea ne spune cronicarul antic că atunci când, din neatenție, cineva i-a

dezgolit coapsa lui Pitagora, acea coapsă era din aur masiv, spre oroarea mistică a fidelilor lui! În realitate, Pitagora era pe cale de a reuși transmutarea, de a găsi Piatra Filozofală, nemurirea. Ajunsese la etapa finală a transformării corpului.

Cap. III
În care ne sunt revelate secretele curții Prusiei, fără ca aceasta să ne aducă vreun profit excesiv

A doua zi îndrăzniră o ieșire în sat. Ţăranii continuau să dărâme și să recupereze pietrele de construcție din zidul de apărare al așezării. Cutare împingea o roabă cu moloz. Cutare altul scotea chicote de bucurie prostească, în vreme ce încă unul fugea în cerc, hăulind în grai provensal, articulând din când în când fără grație cuvântul „Libertat”.

Aflară de îndată că tulburările atinseseră un prag primejdios în Avignon, că violențele izbucniseră peste tot și că acel Jourdan Coupe-Tête, ce pare a juca un rol dublu, era pe cale de a obține să fie gonită din oraș administrația papală.

Franța în acest răstimp privea complice, de peste râu, din Villeneuve. Remora înțelese că va fi nevoită să rămână multă vreme în acel conac, până când Suveranul Pontif va trimite întăriri, lucru pentru care Dom Pernety îi mulțumi celui pe care el îl numea, în rugăciunile sale, *demonul-struț* și care, afirma el cu severitate, este închipuit pe *cartea de Tarot cu* numărul XV și litera ebraică ס, având înscris pe o aripă *Solve*, poruncă ce începe cu semnul ס, iar pe cealaltă *Coagula*, acestea fiind cele două tehnici principale și complementare în procesul alchimic.

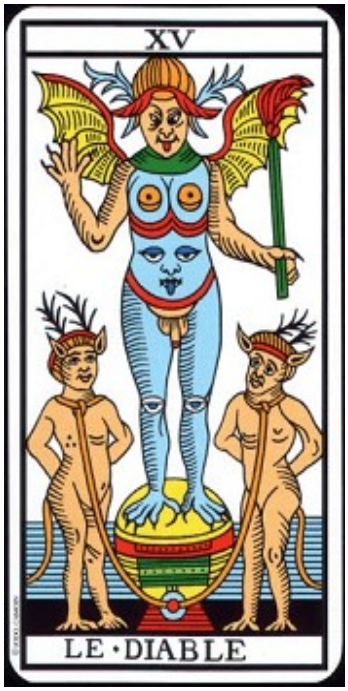

Luară apoi dejunul în cea mai sumară ținută, el vorbindu-i despre tinerețea lui, iremediabil ternă, gri, o tinerețe voalată, după ce îmbrăcase sutana monahală la șaisprezece ani, apoi despre abația Saint-Germain-des-Prés, în Paris, unde oficiase și căreia-i prevedea un mare viitor de literatură găunoasă și cafenele scumpe, despre umilul său talent de erborist și din nou despre voiajul în Patagonia. În final, îi rezumă deceniul în care fusese bibliotecarul Regelui Prusiei.

— Zece ani irosiți neproductiv acolo, îi spuse el. O cunosc pe Majestatea Sa mai bine decât îmi știu mie puținele neajunsuri. Înjurătura lui favorită era: *In corpore Pelicanis*, căci pelicanul este un simbol eristic. Precum Mântuitorul, pelicanul, când nu are cu ce-și hrăni puii, își despică pieptul cu ciocul și le dă să mestece ce smulge de acolo: „Acesta este trupul meu, mâncați”.

Apoi Dom Pernety reveni la Alchimie. Îi destăinui că atâta vreme cât nu suntem morți, putem spune că avem mai multe șanse de a trăi încă o secundă decât să murim pe loc și că astfel, din clipă în clipă, vom deveni nemuritori dacă nu ne pierdem sămânța, acea sămânță care ne permite secunda suplimentară.

Ea îl măsura perplexă, cu gura deschisă.

— Am găsit cheia singur, fără nici o îndrumare, o asigură el mândru. Alchimiștii, în scrierile lor criptate, care la prima vedere par doar stranii sforțări poetice, au desemnat materia primă a Operei prin practic mai tot ce întâlnim în natură: pietre, minereuri, dejecții animale, rășini și zemuri vegetale, fecale, urină, scorii, bale de dragon... *dar niciodată un autor nu a desemnat* sperma umană *ca fiind materia Operei*. Ce poate fi această lipsă altceva decât o indicație și o mărturisire? O mărturisire prin omisiune.

Gloria nu avu nimic de spus, găsind aceasta coerent și convingător.

— Pe scurt, își rezumă el demonstrația: nemurirea se obține, precum ați înțeles de acum, printr-o fornicare permanentă combinată cu abstinența. Lucrul era bine știut de inițiații antici. Tacit și, mai aproape de noi, din nou admirabilul Cohausen, ne-au spus că germanii antici nu fornicau înainte de-a fi atins vârsta de treizeci de ani și mai bine.

Continuă să peroreze în fața ei:

— Sperma este de fapt materia Operei. Procedeul e simplu: nemaifiind emisă și proiectată în afară, sămânța moare, dospește și reînvie în creuzetul interior. Zic bine *creuzet*, căci toată terminologia obscură a alchimiștilor, a incunabulelor și manuscriselor, nu face decât să ascundă o descriere amănunțită a organelor de procreare ale bărbatului și femeii. Dar nu despre procreare e vorba, desigur, din moment ce sămânța nu este proiectată, ci păstrată înăuntru fierbând până produce *Piatra Filozofală*. Acesta e și adevărul ezoteric din creștinism: Piatra (*la Pierre*) e doar Petre, apostolul Pierre, *piatra unghiulară*, *piatra de încercare*. Avem dovada definitivă în fraza Mântuitorului: „Tu ești *Petre*, iar pe această *piatră* îmi voi ridica împărăția”. Sau, cum spunea

și inițiatul Rabelais: *Je ne bâtis que pierres vives, cesont hommes*.

ששש

Pășeam acum prin cameră, tulburat de propriile mele cuvinte.

— Pentru a ajunge aici, trebuie să trăiești într-o înfierbântare permanentă, dar fără a procrea, fără a proiecta sămânța. Acesta e și sensul legendei lui Saturn, care își devorează copiii! Sau pilda regelui Herod și a masacrului inocenților, al pruncilor! Vrei și alte dovezi?

Am smuls un volum din bibliotecă.

— Nicolas Flamel a dorit să fie înmormântat în *Cimetiere des Innocents*, în Paris. Cimitirul Inocenților, *quelle ironie*! Mi-au trebuit decenii ca să pricep sensul acestei imagini din manualul de alchimie al lui Flamel: „Un rege care, cu spada în mână, privește cum sunt hăcuiți de crunți călăi, în fața mamelor hohotinde, grupuri de copii al căror sânge curge într-o baie în care se scaldă Soarele și Luna”. Sângele Inocenților reprezintă sexul nedus la capăt, lucru pe care stăpânul metalelor, Mântuitorul nostru, îl cunoștea prea bine.

Dom Pernety o măsură pe Gloria/Remora ezitând și se decise brusc:

— Practicăm asta în grupul nostru, Iluminații din Avignon, despre care v-am vorbit. Pentru noi este irelevant dacă Opera alchimică se duce cu bărbat sau femeie sau cu inferioare creaturi animale, atâta vreme cât sămânța nu e proiectată în afară, cât vasul nu se fisurează.

Gloria se arăta acum gânditoare.

— Dar... odată ce devenim nemuritori, întrebă ea, toată această caznă ia sfârșit? Se încheie luxura aridă?

Întrebarea m-a surprins. Am ezitat înainte de a-i răspunde:

— Oh, nu. Nemurirea este o muncă permanentă. Supus intemperiilor, alimentelor, tentațiilor, trupul riscă să reînceapă să se degradeze. Doar că noi vom fi obținut între timp cheia, mijlocul prin care îi putem întreține pe vecie schelăria ardentă.

Dom Pernety o măsură din ochi pe tânăra unealtă palpitantă.

— Sunteți apetisantă, *Madame*, frumoasă și întărâtătoare, dar chiar și așa, cu toate strădaniile mele, ar interveni repede plictisul, oboseala i-ar atinge până și pe acei Titani ai anticilor. Or, focul nu trebuie să se stingă, căci atunci am fi nevoiți să reluăm totul de la început. Va trebui așadar, chiar deveniți nemuritori, ca prin jocuri și tablouri și împerecheri mereu noi și îndrăznețe să ne menținem constantă ardoarea.

Mângâie volumul pe care-l strângea în brațe.

— Flamel beneficiase, e adevărat, de incomparabila complezență a companioanei sale, Dame Pernelle. Simon Magul, la rândul lui, o găsise pe Helena, Marea Prostituată. Pe de altă parte, au fost unii, precum bunul meu prieten Swedenborg, care nu au lucrat decât în imaginație, fără sprijin extern. Cât despre minunatul Elie l'Artiste, pe care am avut nespusa onoare de a-l frecventa la Hamburg, ei bine el a atins țelul pe care îl dorim cu toții, *rămânând fecior, fără să se atingă pe sine măcar o dată în viață. Oui, Madame*, nu doar că Elie nu cunoscu femeie sau bărbat, dar nici măcar nu își atinse vreodată membrul cu mâinile, *fiind inițiat încă din leagăn*. Efectua operațiunile permanente în cap. Îi admir pe acești giganți, însă trupul meu e prea șubrezit ca să mă mai pot lipsi de favorurile intense pe care binevoiți să mi le acordați.

Gloria îi mângâie obrazul:

— Iar când veți fi dobândit acel corp glorios și nemuritor, *Maître*, veți continua să purtați acest neg care vă slutește obrazul?

Dom Pernety zâmbi indulgent.

— *Femme*. Se vede cât sunteți de femeie. De altfel, îmi veți îngădui, sper, să combin lucrările noastre comune cu ceea ce Arta numește *calea seacă*, cea care se poate practica și în singurătate și de care s-a păzit Elie l'Artiste, căci era prea lesnicioasă. Ştiți ce vorbă foloseau grecii pentru a se masturba, pentru *manustuprationes? Cheirourgein*, „arta mâinii", din care noi am făcut „chirurgie".

— Să înțeleg atunci, *padre*, pufni Remora, că alchimia n-ar fi altceva decât arta de a se masturba?

O fixă, mijindu-și grav ochii.

— Nu. Ne mai trebuie și *puritatea intențiilor*! Opera este o datorie. În realitate nu vă doresc defel, *Madame*.

ששש

— Ești dus rău de tot. Cum se termină povestea? Dom Pernety se folosește de ex-fecioară pentru a deveni nemuritor. Şi în final?

— Remora, după ce este iar arestată de țăranii revoluționari, moare în monstruosul Masacru din Ghețărie (*Massacre de la Glacière*) din Avignon, când zeci (sau sute) de orășeni și burghezi sunt chiftiți cu bâtele de țăranii turbați în beciul Ghețăriei din Palatul Papilor. Sunt uciși precum pinguinii, așa cum explicase Dom Pernety când îi rezumase Remorei folosirea culinară a pinguinului și modul de a-l vâna:

„La sud-est de Malouines, pe Insula Arsă, hălăduiește un număr prodigios de pinguini. Ni se întâmpla să-i ucidem cu sutele, punându-le apoi măruntaiele la sărat.

Pinguinul rage ca un măgar. Poate fi lesne ucis cu ciomagul. Când te apropii, pinguinul te privește aplecându-și capul mai întâi pe o parte,

apoi pe alta, ca și cum ar râde de tine șușotind ironic: «*Ah, le beau Monsieur que voilà*».

Este momentul în care îl pocnești cu bățul în cap, iar în felul ăsta poți omorî cu zecile, aproape fără efort. Nu se tem, iar dacă fug de tine, aleargă ca niște gâște.

Carnea lor e neagră și are gust de vânat, la fel de bună ca cea de iepure sălbatic".

— Iar el? Bătrânul alchimist? Reușește în operațiuni?

— Ceva eșuează acolo, o informez prudent, după o pauză... O fisură în vas, o picătură de mercur care se scurge afară din *athanor* din neatenție, și atunci părțile deja nemuritoare ale trupului său devin autonome, nu mai comunică. Mâna lui stângă, cea cu care obișnuia să se masturbeze, caută deodată să-l ucidă, izbindu-l repetat în față și în piept și căutând să-i smulgă și să-i rupă mădularul. Pentru a se proteja, își prinde brațul în ușă, căutând împrejur, cu cealaltă mână, cum să și-l taie.

— Dar alchimia asta, a răbufnit ea deodată, cu iritare crescândă, este ea făcută doar pentru bărbați?

O cercetam nedumerit, nepricepând unde vrea să ajungă.

— Toată căldura asta putredinală despre care scrii, și focul spermatic, și *câinele de Armenia*, și sigilarea *Athanorului*, toate astea zici că se petrec în trupul bărbatului. Bărbatul trebuie menajat și mângâiat și ținut la temperatură constantă, da? Dar femeia, cum ajunge ea la perfecțiune? Vrei să spui că femeia e bună doar ca să-ți furnizeze ție mercur și umezeală constantă, șiroind din vasul de elecțiune?

— Mărturisesc...

Am tăcut prudent.

— Pentru femei nu există salvare, nu-i așa? a întrebat lent, apăsat Remora.

— Pentru femei nu există salvare, a repetat Dom Pernety.

— Aha, deci tu căutai nemurirea, dar ai profitat de mine ca de un obiect, o sculă.

Dom Pernety își scutură trist capul.

— Nimeni nu a descris vreo cale feminină spre salvare. Mercurul feminin e rece prin definiție, este opusul sulfului bărbătesc. Nu văd cum am putea întreține mercurul la o anume temperatură ridicată constantă. Mercurul are o temperatură scăzută și inertă.

Se măsurau din ochi, tensionați.

— Mă întreb așadar, murmură Dom Pernety, dacă nemurirea nu le este într-adevăr rezervată doar bărbaților.

ששש

Părăsind Avignon, Iluminații se strâng cu toții în conacul din Bédarrides, unde narațiunea va pune în scenă nesfârșite și inventive împerecheri colective erudite, clasate în *XXII tableaux vivants*: teatrale episoade mitologice, scene din arcanele majore de Tarot jucate pe care triumfale, alegorii și meșteșuguri, arome și licori, diavoli, roata norocului și magnetism de *câine de Armenia*.

O atenție aparte va fi acordată mitologiilor exotice, care permit o mare libertate în improvizarea obscenității violente. Personajele vor îmbrăca culori orgiastice stridente, bălțate și roluri la nesfârșit schimbătoare. Totul – practicat colectiv cu o singură femeie, Remora, care știe acum definitiv că ea nu este hărăzită salvării.

Vor mai recurge Iluminații la sumedenie de *proiecții* de imagini ludic-obscene, în cabinete speciale, cu multe lichioruri și stimulente la îndemână, chilii în care prin lanterne magice, cum sunt cele pe care le-a imaginat și descris bunul părinte iezuit Athanasius Kircher în *Ars magna lucis et umbrae*, ei vor proiecta, prin *thraumatropi*

și *phenakistiscoape,* inepuizabile imagini gravate, însă mișcătoare prin suprapunere, de împerecheri împotriva firii, cu oameni și animale, dragoni și viermi, cu duhuri și homunculi acvatici sau jivine trăitoare în dantele onirice de nepus în cuvinte.

În tot acest timp, lațul se strânge în jurul moșiei din Bédarrides, iar o trupă de hăitași revoluționari condusă de Jourdan Coupe-Tête se tot apropie. Jourdan, a cărui inteligență colcăitoare nu întreține nici un raport cu dimensiunile posteriorului său prea coborât și al cărui inel nu este probabil defel luminos, simte ruptura în continuumul firescului ce dospește în acel conac lăturalnic, protejat de cedri din Liban și de singurul zid de apărare încă intact în afara Avignonului.

Şi iată că pe când scriam confundându-mă cu bunul benedictin Dom Pernety, atât de aproape de scop după așa aridă caznă, ușa se deschide larg și în prag apare Gloria înveșmântată în hainele grosierului Jourdan cel pus pe desacralizare.

Imobilizându-mă, înșfăcându-mă vârtos de mădular, fricționându-l lunecos și fără menajamente în sus și-n jos, Jourdan hohotește, cu puținele lui cuvinte rău strujite, cum că el ar dori să vadă pe loc țâșnind multă zeamă logotetică.

— Nu zeamă, nu, imploră distinsul Dom Pernety, care simte că i se vor ruina deceniile de muncă.

— Vreau să văd o proiecție! răcni Jourdan/Remora. Văd aici cabinete speciale pentru împerecheri cu monștri mitologici. Doresc să văd cum țâșnește sulfura.

— Acelea sunt un alt soi de proiecții, *Monsieur*.

— Tot ce e aruncat înainte este o proiecție, urmă neînduplecat Jourdan frecându-mă, întărit de faptul că știa că are dreptate etimologic.

Jourdan purcede așadar să-l masturbeze cu forța pe imobilizatul benedictin. Iar în momentul

țâșniturii, lui Dom Pernety îi fu proiectat înainte și sufletul, nu doar sămânța. Orgasmul îl duru și-l sfâșie. Armonia la care el ajunsese prin lungă și anevoioasă asceză, depășind lent și căznit, de-a lungul anilor, stadiile de *nigredo, albedo, rubedo și cauda pavonis*, fu într-o clipită ruinată iremediabil, pe vecie, după cum fiu distrusă și coordonarea între părțile corpului său: mâna sa stângă îl pocni în față. Mâna sa dreaptă renunță să mai fâlfâie pe claviatura voluptății.

Proiecția îi aruncă în ochi doar tristețe. Comedia se opri.

ששש

א Tinerețe voalată

Începuse războiul din Bosnia când m-a părăsit tânta cu orgasmul inferior, o depresivă supărată că, deși trăiam împreună, nu-i ghicisem bulimia, prezentatoare năucă la televiziunea belgiană (francofonă, căci de flamande mă temeam atunci) și care nu bănuia câte peisaje am sub piele.

Pe loc m-am decis să plec pe front (ca ziarist, desigur, nu mercenar), la Sarajevo, unde sârbii împușcau, de pe colinele din jur, pensionari și precupețe, și să-mi trag acolo o rană eroică, dar nu foarte gravă, cât s-o impresionez pe nătânga arogantă din Bruxelles și s-o fac să priceapă că eu sunt un *macho* feminist.

În Sarajevo, am descoperit imediat că n-aveam bani de stat la Hyatt, singurul hotel funcțional pe atunci, foarte estetic bombardat de sârbi în fațada dinspre deal, așa că am eșuat într-un cămin pentru turiști tineri.

Într-o noapte, recepționistul – pe jumătate beat – mi-a adus triumfător în chilie o epavă umană: un om masiv și puternic, dar buhăit, într-o

stare avansată de ebrietate și care șchiopăta. „Un fost campion olimpic bosniac”, mi-a precizat el cu mândrie rănită – în nu mai știu ce disciplină –, decis să-mi acorde un interviu exclusiv.

Au insistat că domnul jurnalist trebuie neapărat să ia acel interviu foarte important. Am cedat din milă vinovată, observând cum se luminează fața ologului cu gloria uitată.

A urmat o oră foarte dificilă, în care am lăsat epava mândră să-și depene viața, știind foarte bine că n-aveam să difuzez niciodată așa ceva. Spre sfârșit se terminaseră și bateriile și caseta, dar el tot bodogănea, cu acreală recunoscătoare.

תת

Conducându-l eu până la ușa de jos, în stradă, șchiopul buhăit și beat a fost împușcat acolo pe trotuar de un *sniper* care, de la sute de metri distanță, i-a explodat burdihanul cu un glonț pentru elefanți, împroșcând elegantul caldarâm otoman cu fâșii de carne inutilă, spre care de îndată s-a fofilat un câine vagabond, potaie prudentă, care avansa și se retrăgea, cu botul desfăcut umed peste gingii vinete și colți băloși, doi pași înainte – unul înapoi, lipit de perete ca o umbră, adulmecând pofticios povara ororii și simțind confuz că o instanță superioară poate oricând să-i împroaște și lui în blană metal scuipat din cer.

Tupilat după ușorul ușii, l-am examinat pe grasul perforat din care se scurgea un pârâu de secreții pe trotuarul în pantă, din burtă îi picurau orori, ca și din gura hâdă și neîngrijită la care tot evitasem să mă uit sus în cameră. Acum, moartă pe caldarâm, gura lui bolborosea secreții cleioase fără noimă.

Întors în cameră, odată dispărută ambulanța blindată cu plăci de metal pe o singură parte, iar eu plângând după proasta din Bruxelles, pe fond sonor furnizat de bombardarea hotelului de alături,

mi-am luat-o singur sus, cum se spune tradițional și neimaginativ, contorsionându-mă. M-am întins în pat și, lăbărțat pe spate, am reușit să mi-o bag în gură, forțându-mi spinarea și șalele.

Nu știam că pot asta... Nu-mi îndoisem niciodată coloana în așa fel, zăcând pe dos, cu mâinile apăsând pe fese, bazinul ridicat spre tavan, genunchii strânși la piept. Când mi-am introdus-o în gură, dând repetat din șolduri, am avut un moment de transă violentă. Mă durea spatele, simțeam vertebrele întinse la limita ruperii, iar orgasmul mi-a scurtcircuitat creierul.

Știam, desigur, din teologia medievală, că acel substitut de măduvă care mi-a țâșnit pe față va fi sărat, conținând minereuri primordiale și sulf de Armenia. N-am înghițit însă, ci m-am ridicat din pat și m-am dus la oglindă, unde m-am fotografiat cu dâre pe chip.

Mi-am examinat îndelung, făcând poze în oglindă sub becul palid, fața plânsă, suptă, cu spermă pe gură și cheaguri în ochi.

Rolfilm se numea acel mic cilindru de film foto pe care intrau 36 de imagini. L-am pus deoparte și l-am păstrat de-a lungul anilor, așteptând să întâlnesc femeia care va sta lângă mine când developăm filmul și care-mi va iubi figura devastată, cu spermă în ochi. Am păstrat cilindrul acela mic, nedevelopat, așteptând s-o găsesc pe cea care va dori să mă descopere împreună cu mine.

תת

Când am găsit în sfârșit femeia care a răcnit creativ sub mine, iubindu-mi creierul cețos și numită Eva, i-am propus, cu șampanie și promisiuni de sinucidere împreună când vom descoperi poza, să developăm filmul.

Filmul acela era ca o scrisoare de la mine către mine, într-o identitate anterioară, o declarația

a mea către mine însumi care mi-ar fi fost înmânată peste decenii.

Anticipam deja distrugerea, îmbucătățirea, recompunerea identității mele. Descoperirea omului care am fost, ca într-o călătorie în timp unde dârele pe față desenează o hidrografie mistico-afectivă.

Eva, care acceptase explorarea, era dintre femeile acelea rare ce pot să fie și frumoase, și deștepte simultan... Celelalte fac asta doar pe rând.

— Ești magnifică, i-am spus Evei când a anunțat că vrea să mă vadă cu cheaguri la ochi în poze de-acum două decenii.

— Sunt așa și aici, mi-a zis. Pentru tine.

— Ai să mă vezi cu spermă pe gură și lipici în ochi.

— Hahaha, fă și tu o poză cu mine.

— Tu nu lași nimic, pentru că înghiți, i-am spus. Și pari inocentă după aia. Nu înțeleg de ce bunul Dumnezeu n-a pus un semnal pe fruntea femeilor care se fut. Un bec roșu, o cută, un stigmat. Să vadă întreaga obște ce-au făcut.

— Sunt inocentă, mi-a zis.

— Hai, gata, i-am tăiat-o sever, că altfel o să bocim împreună.

În lumina roșiatică a beculețului din baie am developat filmul. Nu mai făcusem asta de mai bine de un deceniu. Mâinile îmi tremurau, precum dimineața înainte de prima băutură.

Când filmul a ieșit – era voalat... Nimic pe el – doar o bandă gri.

— Asta ți-a fost tinerețea, a șoptit ea mângâindu-mă, liniștindu-mă.

תתת

O zi de înregistrări ratate într-un studio din Bucureşti care ia o turnură apocaliptică, o vizită la un mormânt din Republica Moldova încheiată cu o violentă istorie de seducţie neîmplinită, o întâlnire cu o golancă metafizică în Bruxelles, pierderea inocenţei unui copil într-un sat de lângă Buzău, incantaţii magice în jurul unor legionari români pe frontul spaniol din Majadahonda: acestea sunt doar câteva dintre temele celor douăzeci şi două de povestiri ale lui Dan Alexe, fiecare corespunzând uneia din arcanele majore ale Tarotului. Alchimia, ştiinţele oculte, sexualitatea, Cabala, limbajul sunt liantul poveştilor care se completează reciproc şi care pot fi recitite în orice ordine, recompunând de fiecare dată un ansamblu inedit. Învăluit într-o aură mistică, presărat cu picanterii, *În punctul lui rebbe G.* oferă, picătură cu picătură de licori precum „Scuipat de Lună“ sau „Câine de Armenia“, o nouă viziune asupra lumii de azi şi a limbii care ne vorbeşte.

virtual-project.eu

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-6241-8
www.polirom.ro
Carte publicată şi în ediţie digitală

IN PUNCTUL LUI REBBE G."
9789734662418
"27.95 LEI/BUC"

Table of Contents

א Lumea ca spoială și înfometare
ב Tartina Lol
ג în punctul lui rebbe G.
ד Ciudați prieteni are Mollusque
ה Agony ants (Vacanță la Roma)
ו Un suflet întru Domnul
ז Cum nu m-am bătut în Vama Veche
ח Krishna mă-tii
ט Botoșel, sau o inițiere în ascetism
י La bruiteuse, sau Carla cu șaua în fantă
כ Mina în labirintul flasc
ל în față la Vădana
מ Cor antic în pisoarul din Buzău
נ Riga Fripto și Lapona Ienicer
ס După-amiaza unui faun
ע Aum sub ureche
פ „Magdalena, de ce minți?”
צ Un orgasm fără întoarcere
ק Fetița mea, în pat
ר Majadahonda
ש O proiecție alchimică în Avignon
ת Tinerețe voalată

Table of Contents

א Lumea ca spoială și înfometare 3
ב Tartina Lol 12
ג în punctul lui rebbe G. 22
ד Ciudați prieteni are Mollusque 46
ה Agony ants (Vacanță la Roma) 55
ו Un suflet întru Domnul 65
ז Cum nu m-am bătut în Vama Veche 69
ח Krishna mă-tii 72
ט Botoșel, sau o inițiere în ascetism 81
י La bruiteuse, sau Carla cu șaua în fantă 86
כ Mina în labirintul flasc 92
ל în față la Vădana 100
מ Cor antic în pisoarul din Buzău 106
נ Riga Fripto și Lapona Ienicer 112
ס După-amiaza unui faun 119
ע Aum sub ureche 125
פ „Magdalena, de ce minți?” 131
צ Un orgasm fără întoarcere 137
ק Fetița mea, în pat 144
ר Majadahonda 147
ש O proiecție alchimică în Avignon 161
ת Tinerețe voalată 186